

ДЖ. Е. КОНРАТ УИСКИ САУЪР

Част 1 от „Джак Даниелс“

Превод от английски: Станислава Лазарова, 2010

chitanka.info

*Тази книга е за М.
Обичам те днес и всеки ден.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторът благодари на: Брус Арно, Марк Арно, Лейтъм Конджър III, Джордж Дейли, Джеф Ивънс, Мариел Ивънс, Илейн Фъругия, Стейси Глик, Мириам Гьодерих, Карл Грейвс, Тод Кейтли, Крис Конрат, Джо Конрат-старши, Джон Конрат, Майк Конрат, Тейлън Конрат, Блайза Лий, Джим Макарти, Урсел Шмид, Ейс Стренг и Мери Стренг.

Специални благодарности към Джим Корси — мой приятел и коректив; Джейн Дистел — невероятен агент; Лаура Конрат — моя майка и най-голям критик; Лесли Уелс — най-големият издател в света; и най-вече към моя съпруг за постоянните усилия и несекващия стимул.

УИСКИ САУЪР

45 гр. уиски

45 гр. кисел микс с лимонов сок

Разбърква се добре с лед и се сервира в стара чаша.
Гарнира се с черешка или резен портокал.

ГЛАВА 1

Когато пристигнах в „7/11“, четири полицейски коли бяха вече там. Няколко души се бяха скупчили на паркинга, зад жълтата ограничителна лента, пазейки се един друг от чикагския дъжд.

Не бяха дошли заради студа.

Паркирах моя „Нова 1986-та“ на улицата и сложих на врата си значката. По радиото не спираха да говорят за „тепавицата на Монроу и Диърборн“, така че си знаех, че ще е нещо гадно. Излязох от колата.

Беше студено, твърде студено за октомври. Бях облечена с шлифер седем осми върху сако „Армани“ и сива пола. Това беше единствената връхна дреха, която мога да облека върху сакото с широките рамене, затова краката ми останаха изложени на метеорологичните условия.

Студът е проклятието на модните поклонници.

Главен детектив Хърб Бенедикт се беше навел над едно платнище и повдигаше единия му край. Палтото му беше разкопчано и големият му корем провисваше над колана, когато се навеждаше. Приблжих се, бузите на Хърб бяха розови от дъжда и той чешеше прошарения си мустак.

— Не е ли малко хладно за това облекло, Джак?

— Затова пък изглеждам добре, нали?

— Разбира се. Отива ти да трепериш.

Отидох при него и клекнах, взирайки се във формите под брезента.

Жена. Бяла. Блондинка. На двајсетина години. Гола. Множество прободни рани, от бедрата до раменете, повечето от тях приличащи на гладни, кървави устни. Тези в коремната област бяха достатъчно дълбоки, за да се видят вътрешностите.

Започнах да усещам как стомахът ми се разбунтува и насочих вниманието си към главата ѝ. Червена резка с дебелината на молив минаваше през врата ѝ. Устата ѝ беше замръзнала, озъбена,

окървавените ѝ устни бяха отворени широко, като прободните рани по тялото ѝ.

— Това беше прикрепено към гърдите ѝ. — Бенедикт ми подаде пликче за улики. В него имаше къс хартия, 7,5 на 11,55 см, с назъбени краища. Ясно личеше, че е скъсан от тетрадка със спирала. Беше пропито с кръв и дъжд, но написаното се четеше ясно:

Не можете да ме хванете.

Аз съм Джинджифиловия мъж.

Пуснах брезента и се изправих. Бенедикт, истински четец на мисли, ми подаде чаша кафе, което ме е чакало на тротоара.

— Кой е намерил тялото? — попитах.

— Един клиент. Момче на име Майк Донован.

Отпих от кафето. Толкова беше горещо, че изтръпнах. Пак отпих.

— Кой взе показанията?

— Робъртсън.

Бенедикт посочи към предния прозорец на магазина, където се очертаваше стройният силует в униформа на Робъртсън. Говореше с един тийнейджър.

— Има ли свидетели?

— Още не.

— Кой е бил на смяна?

— Собственикът. Вече е разпитан. Нищо не е видял.

Избърсах лицето си от дъжда и разтърсих рамене, докато влизах в магазина. Трябваше да си придам важен вид, подобаващ на ранга ми.

Топлината вътре беше едновременно приятна и отблъскваща. Стопли ме, но донесе със себе си и гадната миризма на развален хотдог.

— Робъртсън — кимнах на униформения. — Съжалявам за баща ти.

Сви рамене.

— Беше на седемдесет, а и ние винаги сме му казвали, че бързата закуска ще го убие.

— Сърдечен удар ли получи?

— Не, блъсна го кола на „Пица експрес“.

Потърсих по лицето на Робъртсън и най-малкия знак за усмивка, но не открих такъв. След това насочих вниманието си към Майк Донован. Той не беше повече от 17-годишен, с кестенява коса, дълга отгоре, обръсната около ушите. Носеше раздърпани дънки, които щяха да са големи и на Хърб. Мъжете винаги са имали удобни дрехи.

— Господин Донован? Аз съм лейтенант Даниелс. Наричайте ме Джак.

Донован наведе главата си настрана, както правят кучетата, когато не разбират някоя команда. Под лявата мишница беше сложил списание с коли на корицата.

— Наистина ли се казваш Джак Даниелс? Но ти си жена.

— Благодаря, че забелязахте. Ще ви покажа картата си, ако искате.

Той поиска и аз свалих значката от врата си. Отворих я, като му позволих да ми види името, гравирано вътре. Лейтенант Джак Даниелс, Чикагска полиция. Всъщност беше съкратено от Жаклин, но само майка ми ме наричаше така.

Той се ухили.

— С име като твоето, сигурно си доста вървежна.

Усмигнах му се заговорнически, въпреки че не бях „вървежна“ от доста време.

— Докладвай! — обърнах се към Робъртсън.

— Господин Донован е влязъл в сградата към 20:50 часа. Искал е да купи последния брой на списанието „Състезателна сила“...

Донован показва списанието.

— Това е годишното им издание с мадами — отвори на страницата, където две момичета с корекции, облечени в спандекс, бяха яхнали Корвет.

Погледнах го с привиден интерес, за да спечеля разположението на момчето. Интересувах се от коли също толкова, колкото и от спандекс.

— Откъдето е купил най-новия брой на „Състезателна сила“ — Робъртсън погледна Донован, раздразнен от прекъсването — господин Донован си купува и шоколад. Приблизително в 20:55 часа той напуска сградата и се насочва към кофата за смет пред магазина, за да изхвърли опаковката от шоколада. В кофата се е намирала жертвата, с лице надолу, наполовина покрита с боклуци.

Хвърлих поглед към предния прозорец на магазина и потърсих кофата. Тълпата се разрастваше, а дъждът валеше все по-силно, но кофа нямаше.

— Пратихме я в лабораторията, преди да дойдеш, Джак.

Погледнах Бенедикт, който се промъкна зад мен.

— Не искахме уликите да подгизнат повече, отколкото бяха. Но имаме снимки и записи.

Вниманието ми се насочи отново към събитията навън. Полицаят с видеокамерата записваше тълпата и лицата им. Един ден някой смахнат ще се върне на тази сцена и ще разгледа случващото се. Или поне така пише в безконечните книги на Ед Макбейн. Отново се съсредоточих върху хлапето.

— Господин Донован, как забелязахте тялото, след като е било заровено в боклука?

— Ами... от шоколадовия завод правят томбола. Забравих да проверя дали печеля. Така че се пресегнах, за да взема опаковката...

— Кофата беше ли затворена?

— Да, с онези плъзгачи се капащи, на които пише „Благодарим!“

— Значи се пресегна към процепа на кофата...

— Ами... да, но не успях да го открия, затова повдигнах целия капак и вътре беше част от нея.

— Коя част?

— Ами, нейното дупе стърчеше нагоре.

Ухили се нервно.

— Какво направи после?

— Не можах да повярвам на очите си. Сякаш не се случваше. Така че се върнах в „7/11“ и казах на човека. Той се обади на полицията.

— Господин Донован, полицай Робъртсън ще ви откара в управлението, за да дадете показания. Трябва ли да се обадите на родителите си?

— Баща ми работи нощем.

— А майка ви?

Поклати глава.

— В квартала ли живеете?

— Да. Няколко пресечки надолу по „Монроу“.

— Когато приключите, полицай Робъртсън ще ви закара до вкъщи.

— Дали ще ме дават по новините?

Точно тогава бус на някаква телевизия се паркира доста бързо за толкова гадно време. Задната врата се отвори и задължителната репортерка, в идеален вид, безизразна и решителна, поведе екипа към магазина. Бенедикт излезе, за да ги посрещне, като ги спря на полицейския кордон и им каза обичайните приказки за ограничения достъп до мястото на престъплението.

Съдебният лекар паркира до буса в познатия миниван „Плимут“. Двама униформени го съпроводиха през кордона. Кимнах за довиждане към Робъртсън и отидох да посрещна лекаря.

Студът ме вледени, пръстите ми изтръпнаха. Максвел Хюз коленичи до брезента, докато аз се приближавах. Изразът му беше напълно професионален, когато срещнахме погледи. Дъждът пръскаше очилата му и се стичаше по сивата му козя брадичка.

— Даниелс.

— Хюз. Какво откри?

— Смъртта е настъпила приблизително преди три до пет часа. Задушаване. Гръклянът ѝ е счупен.

— А прободните рани?

— Нанесени са след смъртта. Няма рани от защита по ръцете или дланите, а и няма достатъчно загуба на кръв, за да са ѝ нанесени, докато е била още жива. Виждаш ли как едната страна е назъбена, а другата гладка? — С ръка, облечена в латексова ръкавица, той разтвори една от раните. — Острието е било назъбено. Вероятно ловджийски нож.

— Изнасилена ли е?

— Не и според това, което виждам. Няма следи от семенна течност. Няма видими травми по вагината или ануса. Но това не е аутопсия. — Макс обичаше да добавя последната уговорка, макар че все още не съм виждала случай, в който аутопсията да не повтаря предварителните наблюдения.

— Устата?

— Няма видими наранявания. Езикът е цял, леко подут. Но това е нормално при задушаване. Няма следи от ухапвания. Кръвта в устата

се е стекла през гърлото, след като е починала. Това съвпада с притока на кръв в главата. Била е с главата надолу.

— Била е намерена с главата надолу в кофата за смет.

Хюз изпъна устата си в тънка линия, след това си бръкна в джоба и извади чиста носна кърпичка, за да избърше очилата си от дъжда. Още докато я сгъваше, те отново бяха мокри.

— Май имате работа с психопат.

— Докладът ще ни трябва веднага, Макс.

Той отвори жълтата кутия с инструментите си, започна да опакова дланите на трупа. Оставих го да си върши работата.

Дойдоха още полицаи, новинари и зяпачи. Карнавалната атмосфера, присъща за големите убийства, беше във вихъра си. Бих се засегнала, ако не ставах свидетел на това прекалено много пъти.

Бенедикт приключи с импровизираното си изявление пред медиите и започна да подбира униформени за издирването на свидетели по домовете. Отидох да му помогна. Повдигаше духа на полицаите, когато техният лейтенант се труди наравно с тях, особено в този случай, когато усилието вероятно щеше да е напразно.

Убиецът е зарязал тялото на обществено място, където със сигурност щяхме да го открием. Но го е направил, без да привлича внимание.

Имах предчувствието, че това е само началото.

ГЛАВА 2

Сутрин е. Вкисналата миризма на пот, която ме преследваше, и киселият вкус на старо кафе ми подсказваха натрапчиво, че не си бях лягала.

Сякаш имах нужда от напомняне. Страдах от хронично безсъние. Последно спах като къпана по времето на Рейгън и неговите изяви. На 46 години косата ми имаше сиви оттенъци, на които не можех да смогна с боядисване, линиите по лицето ми издаваха по-скоро възраст, отколкото характер, и дори две шишенца с „Визин“ не можеха да избистрят кървясалите ми очи.

Но липсата на сън ме беше направила адски продуктивна.

Поставен на разбърканото ми бюро, животът на една мъртва жена беше сведен до няколко папки и доклади. Аз сама сглобявах информация, за да направя друг рапорт. Беше като тест и всичките бланки бяха празни.

Минаха дванадесет часа, а ние още не знаехме името на жертвата.

Нямаше отпечатъци, нито косми или тъкани върху тялото. Нямаше и кожа под ноктите. Нищо смислено от обикалянето от врата на врата. Но самата липса на доказателства беше доказателство. Извършителят е бил изключително внимателен.

Жертвата не е сексуално насилена и смъртта е настъпила поради задушаване, причинено от счупен гръклян, както Макс беше предположил. Линията около врата ѝ беше широка 6 мм. Няма следи от материя, което щеше да се случи, ако беше използвал въже, и не е врязана в кожата, което би се получило, ако е използвал тел. Стажантът на патолога предположи, че може да е използвана електрическа жица като потенциално оръжие.

Следите от резки по китките и глезените предполагаха използването на някакъв канап. Да се претърси всеки магазин в Илинойс, в който се продава канап, не беше блестяща идея, макар че беше спомената.

Прободните рани бяха нанесени след смъртта с нож с дебело острие и нащърбен гръб. Изброихме 27 рани, всички с различна големина и дълбочина.

Не можахме да вземем никакви отпечатъци от боклукчийската кофа, където беше намерена Джейн Доу. Дори отпечатъците на Майк Донован бяха измити от дъжда. Съдържанието на кофата беше обичайното за квартален магазин, освен един основен предмет.

Заедно с опаковките и чашите, намерихме и една 12,5-сантиметрова джинджифилова курабийка. Беше много глазирана, като старо парче от хляб, който използваха за декорация в ресторантите за ценители. Елитен екип от двама души беше натоварен със задачата да обиколи 100-те пекарни в Чикаго и да намери съвпадения. Ако те не успееш, имаше също толкова магазини, в които продаваха готови сладки. Като включим и съседните предградия — цифрата се удвоява. Огромен труд, който отива по дяволите, ако курабийката е направена вкъщи.

Ако цялата ситуация не беше толкова печална, картинката на двама детективи, които размахват снимката на курабийка и разпитват „Виждали ли сте я?“ щеше да е доста смешна.

Отпих още една глътка от кафе, което Гестапо биха използвали при по-сложните разпити, и го оставих да се стече към стомаха ми, който въобще не беше доволен. Кофеинът, който проникваше във вените ми, ме напрегна и ми се догади. Десетина секунди масажирах слепоочията си с пръсти и се върнах към доклада си.

Убита е приблизително три часа преди Донован да открие тялото ѝ в 20:55 ч. В зависимост от това, колко време убиецът е бил с нея, престъплението може да е станало в радиус от стотици километри. Това стеснява кръга от хора до около 4 милиона души. Като извадим жените, децата, възрастните, всички със солидни алибита и 20% от населението, които са левичари, установих, че ни остават само 700 хиляди заподозрени.

Напредвахме доста.

Натиск от кабинета на кмета ни накара да включим и федералните. Щяха да ни изпратят двама агенти от Куантико, специалисти от Отдела по поведенчески техники. Капитан Бейнс прекалено хвалеше техническите им възможности, като превъзнасяше невероятните характеристики на криминологичната им мрежа в цялата

страна, която можела да намери съвпадения на този убиец с други подобни случаи в щатите. Но всъщност, той не харесваше федералните точно толкова, колкото и аз.

Исках да отпия още една глътка кафе, но за щастие чашата беше празна.

Може някоя от следите да се покаже сама. Може някой да идентифицира Джейн Доу. Може федералните и техният супер компютър да разрешат случая секунди, след като пристигнат.

Но някакво гъделичкане в стомаха, което не беше свързано с кафето, ми подсказваше, че преди да имаме някакъв напредък, Джинджифиловият мъж пак ще убие.

Прекалено дълго е планирал нещата, за да остане само с едно убийство.

Хърб влезе в стаята ми с ароматно кафе от „Дънкин Донътс“, силно, черно, ако се съди по миризмата. Но начинът, по който алчно го поднесе към устата си, ми подсказа, че не го е донесъл за мен.

— Нося резултатите от серума. — Остави доклада на бюрото ми. — В урината ѝ са открити следи от натриев секобарбитал.

— Секонал?

— Чувала ли си за него?

Кимнах. Бях проучила всички лекарства против безсъние още от времето на Мойсей.

— Чувала съм за него. Излезе от мода, когато се появи валиумът, който пък после беше изместен от халционът и амбиенът.

Не бях пробвала секонал, но от другите се бях възползвала. Депресията, която ми причиниха, беше по-страшна от безсънието. Докторът искаше да ми предпише прозак, за да се борим с депресията, но аз нямах намерение да се пускам по тази хлъзгава плоскост.

— Има дупчица от игла в горната част на ръката, откъдето е вкарано лекарството. Според доктора едва 2 куб. см. могат да повалят 68-килограмов човек само за броени секунди.

— Все още ли предписват секонал?

— Не много често. Но имаме следа. Само аптеките в болниците имат течен секонал. И тъй като е контролирано лекарство, всяка заявка се изпраща до Министерството по браншовия контрол в Илинойс. Имам списъка на всички последно направени заявки. Само около дванайсетина.

— Също така трябва да проверим и за кражби от болници и производители.

Бенедикт кимна, докато си допиваше кафето.

— Изглеждаш ужасно, Джак.

— Това е поетът в теб, борейки се да се прояви.

— Продължавай да работиш денонощно и Дон ще си плюе на петите.

Дон. Забравих да му се обадя, за да му кажа, че ще закъснея. Надявам се, че ще ми прости. За пореден път.

— Защо не се прибереш и не си починеш.

— Няма да е зле, ако въобще мога да сторя това.

Партньорът ми се намръщи.

— Тогава отиди и прекарай малко време със своя приятел. Бърнис непрекъснато ми се сърди, че работя толкова много, а ти всяка седмица прекарваш в управлението по двайсет часа повече от мен. Не знам как се примирява Дон с това.

Срещнах Дон на тренировка по кикбокс преди около година. Инструкторът ни сложи за спаринг-партньори. След като се срещаме шест месеца, договорът за наем на Дон изтече и аз го поканих да се пренесе при мен — доста дързък ход за човек, който има фобия от обвързване.

На външен вид Дон е моя пълна противоположност: рус, с тен, тъмносини очи и плътни устни, за които бих убила. Аз приличах на майка си. Не само че и двете бяхме високи 167 см, с тъмнокафяви очи, високи скули, но тя беше и пенсиониран полицаи от Чикагското управление.

Когато бях на дванайсет, майка ми ме научи на двете най-важни умения в живота ми: как да си подчертавам устните с молив, за да ги правя по-големи, и как да стрелям от 12 метра с 38-и калибър.

За жалост майка ми даде доста оскъдна информация относно обгрижването и храненето на мъжете.

— Дон излиза доста — признах си аз. — Не съм го виждала от дни.

Затворих очи, прокарах уморени пръсти през косата и надолу по гърба си. Може би е наистина добра идея да се прибирам вече. Ще взема вино, ще изведа Дон на хубав обяд. Можем да се опитаме да си

поговорим открито и да изясним проблемите, които отбягваме. Дори може и да ми излезе късмета, както каза Донован.

— Добре — отворих рязко очи и почувствах прилив на ентузиазъм. — Тръгвам, ще ми се обадиш, ако има проблем, нали?

— Разбира се. Кога идват федералните?

— Утре, по обяд. Аз ще съм тук.

Кимнахме си за довиждане, разтегнах свитото си в стола тяло и се отправих с желание да положа усилия за човека, с когото живеех.

В крайна сметка, денят не можеше да бъде по-лош.

Или поне така си мислех.

ГЛАВА 3

Беше записал всичко на видео.

Сега вървеше на 40-инчовия му телевизор. Беше затъмнено, а звукът на максимум. Беше сам в къщата, седеше на дивана. Гол. Дистанционното беше приклекено от потен юмрук.

Наведе се напред и се загледа с разширени очи.

— Ще те убия — каза на записа.

Момичето пицеше. Лежеше по гръб, вързана на пода, дърпаше се ужасена. Изцяло в неговата власт.

Осветлението в мазето беше студено като в болница, негов личен театър. Нито една луничка или бенка по тялото ѝ не му убягна.

— Продължавай да пициш. Възбуждам се.

Тя хапеше устните си, тялото ѝ трепереше в усилията да стои тихо. Спиралата за очи се стичаше по лицето ѝ, оставяйки следи от черни сълзи. Камерата се приближаваше все повече, докато очите ѝ не станаха големи като волейболни топки.

Красота.

Той отдръпна камерата и я постави на статива, а след това отиде при нея. Беше гол и видимо възбуден.

— Всички сте еднакви. Мислите се за много секси. А къде ти е самочувствието сега?

— Имам пари — гласът ѝ пращеше като чупене на кости.

— Не ти искам парите. Искам да видя как изглеждаш. Отвътре.

Тя изпищя, когато той взе ловджийския нож. Искаше да се освободи от въжетата, очите ѝ се уголемиха като на анимационен герой. Нищо по-различно от едно животно, уплашено животно, което се бори за живота си.

Това е поглед, който беше виждал стотици пъти.

— Моля те, господи, не, моля те, господи...

Коленичи до нея и хвана със свободната си ръка косата ѝ, за да не мърда. След това прокара острието по врата ѝ.

— Толкова е красиво. Аз просто ти давам това, което заслужаваш. Не разбираш ли? Ти ще си за поука на останалите. Мислеше си, че си известна преди? Сега ще си дори по-популярна. Първата.

Тя трепереше под властта му, страхът се отделяше от тялото ѝ като топлина. Той остави ножа и се пресегна за канапа.

Ето я хубавата част.

— Моли се за живота си.

Още писъци и плач. Нищо смислено.

— Ще трябва да се постарая повече. Помниш ли ме въобще?

Тя затаи дъх и го погледна втренчено. Моментът на разпознаване беше като истинско лакомство.

Седейки на дивана, той натисна пауза на тази сцена, поглъщайки целия ѝ ужас. Страхът е основният импулс и това всичко се случва наистина. Не е някаква актриса от порнофилм. Това е уникален продукт. Порно с убийство накрая. Неговият порнофилм с убийство. Пусна отново видеото.

— Не можеш така да се отнасяш с мъжете. Всички вие си мислите, че можете да ми причинявате това и да ви се размине.

Не беше като по филмите. Удушаването не приключи за 15 секунди.

С нея отне шест минути.

Очите ѝ се избелиха. Лицето ѝ си смени цвета. Тя подскачаше и се въртеше, издаваше звуци като мяукащо коте.

Но бавно, сладко, борбеността я напусна. Липсата на кислород си оказа влиянието и тя изпадна в безсъзнание като една безжизнена купчина.

Той отпусна канапа и я поля с вода, за да я свести.

Когато се осъзнава, тя беше дори по-уплашена. Така се съпротивляваше, че той си помисли, че ще се освободи. Гласът ѝ беше суров и изпълнен с болка, но продължаваше да пици.

Докато отново не я задуши.

И отново.

Задуши я четири пъти, преди нещо във врата ѝ не се предаде и тя не можеше да диша, дори когато освободи канапа.

Тя се гърчеше на пода, специален танц на смъртта само за него. Мърдаше и се дърпаше, давеше се и стенеше. Очите ѝ се облешиха,

езикът ѝ изскочи навън и цветът ѝ се промени.

Той се качи върху нея и я целуна, докато издъхваше.

Въпреки че беше силно развълнуван и възбуден, имаше още доста работа да свърши, преди напълно да ѝ се наслади. Излезе от кадър и се върна с найлонова мушама.

Следващият епизод беше доста гаден.

Използва ловджийския нож, както художникът използва четката си. Бавно. Внимателно.

След това добави своя подпис.

Останал беше без дъх, лепнещ от пот и кръв.

Удовлетворен.

Засега.

— Една падна, остават още три — каза той на телевизора.

В крайна сметка, успешна продукция. Може би малко бързо скалъпена, като се имат предвид седмиците наред планиране, за да се стигне до този момент. Но може би тук вина имаше вълнението.

Със следващата щеше се представи по-добре. Нека да бъде последната. Щеше да я нареже, докато е още жива.

Утре щеше да доведе следващото момиче и щеше да изпробва някои нови неща.

Междувременно пусна видеото отново, за да го гледа пак.

ГЛАВА 4

— Дон, прибрах се.

Бях скрила бутилка вино зад гърба си, в случай че той беше в бокса, точно до входната врата.

Но не беше.

— Дон?

Направих бърза обиколка на апартамента. Не ми отне много, защото жилището ми беше не по-голямо от кутия на „Стани богат“. Само дето вътре нямаше награда.

Аз обаче не се обезсърчих. Щом го нямаше вкъщи, сигурно ще го намеря в здравния център. Дон беше доста суетен. Истина е, че имаше хубаво тяло, но времето, което прекарваше там, беше твърде много за резултатите, които постигаше.

Отидох да сложа виното в хладилника, когато забелязах бележка на него:

Джак,

напускам те заради Рокси, трениорката ми във фитнеса. Ние просто не си паснахме, ти беше прекалено отдадена на тъпата си работа, а и сексът не беше на ниво.

Освен това твоето въртене и цвъкане нощно време ме побърква. Моля те, опаковай ми нещата. Ще си ги взема в петък.

Благодаря, че оправи глобите ми за паркиране и не се притеснявай. Апартаментът на Рокси е поне десет пъти по-голям от твоя, така че има къде да остана.

Дон

Пак прочетох бележката, но не ми се стори по-дружелюбна от първия път. Срецахме се почти година. Той живя с мен шест месеца. А

сега всичко свърши с кратко, безчувствено писмо. Нямаше го дори стандартното изречение: „Надявам се, че ще останем приятели“.

Отворих хладилника и извадих формичката за лед. Три кубчета паднаха в чашата, заедно с уиски и малко лимонов сок. Седнах и помислих малко, после пих, след това пак мислих за момент.

Когато коктейлът свърши, си направих още един. Газех дълбоко в локвата на самосъжалението, но в мен нямаше усещане за голяма загуба. Никога не бях обичала Дон. Той беше просто тяло, което ме топли през нощта, и партньор за ресторантите, кината и в нередовния секс.

Единственият мъж, когото някога бях обичала, беше бившият ми съпруг, Алан. Когато ме изостави, болката беше физическа. Дори след петнадесет години, аз все още не мога да допусна друг човек да има такъв контрол върху моето сърце.

Забелязах преполовеното питие в ръката си. Кога то Жаклин Стрънг се омъжи за Алан Даниелс, стана Джак Даниелс. Оттогава хората ми подаряваха по бутилка от питието. Всички си мислят, че е много остроумно. Бях принудена или да заобичам уискито, или да си отворя собствен магазин за алкохол.

Изгълтах остатъка от коктейла и бях готова да си направя друг, когато забелязах отражението си във вратичката на микровълновата. Като се видях — седнала в евтината си столова, с почервенели от безсъние очи и безформена коса, изглеждах като финалист в състезание „Мис американска жалка картинка“.

Много полицаи, които познавах, пиеха. Пиеха сами, пиеха на работа, пиеха от сутринта, пиеха, докато не заспят. Служителите на реда имаха по-висок процент на предразположение към алкохолизъм в сравнение с останалите професии. При тях също бяха най-много разводите и самоубийствата.

Аз имах намерение да запълня само статистиката за разводите.

Така че свалих сакото и кобура. Смених полата и блузата с чифт дънки и пуловер и излязох да изучавам Чикаго.

Живеех на „Адисън“ и „Рейсин“ в квартал, наречен „Ригливил“. Наемът беше приемлив, защото беше невъзможно да се паркира, особено откакто „Чикаго къбс“ започнаха да домакинстват на нощни мачове. Но аз имах значка, така че всеки противопожарен кран и забранена зона за паркиране бяха лесна плячка за мен.

Кварталът беше доста шумен и активен, както и предполагах. По всяко време имаше поне десетина пълнолетни колежанчета на квадратен метър, обикалящи местните кръчми. Супер, ако си на двайсетина години. Но жена като мен не се чувстваше на място в тези „вървежни“ заведения, където техно музиката разтърсваше клуба, а коктейли като „Страховит оргазъм“ или „Свирки“ бяха топ специалитетите.

Веднъж Дон ме завлече в бар, наречен „Египто“, където единственото осветление бяха няколко лампи покрай стените. Почерпи ме питие, което се казваше „Хлъзгав член“. Казах му, че пиетието не беше достатъчно „твърдо“. Не се засмя. Още тогава трябваше да се досетя.

Така че, за жена на моята напредваща възраст, „Ригливил“ ми даваше право на два варианта: барът в хотел „Уестминстър“ или билиардът на Джо.

Веднъж ходих в „Уестминстър“ просто от любопитство. Оказа се, че там се събират старците в очакване да умрат. Забавлението през онази вечер беше Дарио — малък космат мъж с тиранти и електрически акордеон. Изпълняваше диско версия на песента „Когато светците дойдат“, докато старците танцуваха полка до полуда. Аз се чувствах стара, но не чак толкова.

Така че се насочих към Джо. Имаха хубава бира на поносима цена и вехта обстановка, която юпитата отбягвах. Когато отворих вратата, не ме посрещна новата танцувална музика. Само почукването на билиардните топки и понякога смях или някое проклятие.

Това беше моето заведение.

Насочих се към бара, облегнах лакти на белязания от цигари тезгях и си наместих крака на месинговата тръба. Дебел барман ми взе поръчката за бира, което струваше два долара и бакшиш.

Придърпах бутилката и се отправих към залата в търсене на свободна маса сред полумрака и дима от цигари.

Всичките дванайсет бяха заети, на две от тях играеха по двойки. От единичните — едната беше заета от по-възрастен чернокож мъж, който водеше разгорещена дискусия със себе си. На другата маса беше плешив мъж с бяла тениска и дънки, който е с няколко години по-млад от мен и смътно ми беше познат.

Взех една щека от близката стойка и се приближих.

Той се беше навел над масата, щеката се плъзгаше по моста между палеца и показалеца му, гледайки към топката бияч изключително съсредоточено.

— Може да изглежда като претекст, но не се ли познаваме?

Той изпълни удара си, без да поглежда нагоре, като вкара трета топка в страничния джоб. След това се изправи, погледна ме и тогава се сетих кой беше.

— Арестува ме преди шест години.

Това е една от опасностите, когато си полицаи. Хора, които мислиш, че познаваш от училище, се оказват престъпници.

— Финъс Трout, нали така? Трудно е да се забрави име като твоето. — Той кимна.

— А твоето име беше свързано нещо с пиячката. Детектив Хосе Куерво?

Лицето му беше безизразно и не можах да разбера дали се шегува, или не.

— Джак Даниелс. Сега съм лейтенант.

Разчетох езика на тялото му. Сините му очи бяха уверени и той се държеше доста свободно. Не се почувствах заплашена от него, но в същия момент се сетих, че си бях оставила оръжието вкъщи.

— Преди беше с кестенява коса — казах аз. — Дълга, вързана на опашка.

— Химиотерапия. Рак на панкреаса. — Кимна към щеката в ръцете ми. — Можеш ли да си служиш с това нещо или го държиш поради някаква фройдистка причина?

Това ми прозвуча като предизвикателство и аз се почувствах малко безразсъдно. Бързо си припомних ареста, защото беше най-лесният в моя стаж. Имаше бой между банди. Когато пристигнахме на мястото, Финъс падна на колене и сложи ръце на тила си, без дори да е каран да го стори. Около него имаше четирима проснати бандити, които се нуждаеха от медицинска помощ. Фин твърдеше, че са го нападнали, но тъй като беше единственият без никакви наранявания, трябваше да затворим него.

— Който падне плаща играта и бирите.

— Добре.

Играхме до осма топка с посочване на ударите като осмицата трябваше да влезе в последния обявен джоб. Той ме би две на едно,

така че аз платих повечето от игрите и бирите. Почти не си говорехме, но тишината беше приятна, а надпреварата дружелюбна.

Към осмата игра вече алкохолът започна да ми действа, затова минах на диетична кола. Фин, както предпочиташе да го наричат, продължаваше на бира и това въобще не му пречеше. Дори и като поизтрезнях, той продължаваше да ми натрива носа.

Но аз предпочитам да е така, караше ме да играя по-добре.

Денят се смени с вечер и заведението на Джо започна да се пълни. Започнаха да се образуват опашки около масите, което ни принуди да освободим нашата.

Мислех си да поканя Фин на чаша кафе, но това започваше да прилича на среща, а не исках да оставям погрешно впечатление у него. Вместо това се ръкувах с него.

— Благодаря за игрите.

Ръката му беше топла, суха.

— Аз ви благодаря, лейтенант. Хубаво е да имаш стойностна конкуренция. Може пак да направим състезание?

Усмихнах се.

— Може. Но си носи портфейла, защото следващия път ти ще купуваш повечето пиене.

Той се усмихна леко и двамата излязохме навън, в различни посоки. Помислих си, че трябва да проверя дали има някакви искове срещу него. Ако беше издирван за нещо, не бях сигурна какво ще направя. Човекът ми харесваше, въпреки че беше осъждан. В последно време трудно харесвах нещо. Можех ли да арестувам партньора си на билиард, особено ако умира от рак?

За жалост — да.

Като се прибрах, леглото ми беше неудобно, мозъкът ми отказваше да си почине, а часовникът ми се подиграваше с всяка изминала минута.

Бях уморена, направо изтощена, но мислите ми продължаваха да изскачат в съзнанието и не ме оставиха на мира. А дори не бяха за нещо съществено, а просто дреболии.

Опитах се да броя на обратно от десет хиляди. Опитах с дълбоко дишане и упражнения за релакс. Опитах се да си се представя вече заспала. Нищо не се получи.

Времето си препускаше напред, а с него и аз.

Точно когато се почувствах малко отпаднала, слънцето се показва зад щорите и аз трябваше да ставам за работа.

Седнах в леглото и разтегнах уморените си кости, след това започнах с обичайните си утринни упражнения. Сто коремни преси, а за утре си обещах да направя двеста. Двайсет лицеви опори — със същата уговорка. Мислих да направя няколко вдигания на щанга, но се отказах от идеята, защото беше прибрана в килера. След това отидох в банята.

Оцелях в първата нощ без Дон и всъщност не беше толкова зле, колкото си мислех. С времето ще става само по-лесно.

Но след това видях четката му за зъби на мивката и през целия ден бях депресирана.

ГЛАВА 5

Правенето на разрези или нарязването нямаше да свърши работа, защото беше трудно след това да се затвори процепът.

Единственият начин беше да отвори по перфорацията опаковката и да дърпа внимателно. Това беше умно — да измъкнеш лакомството, без да се скъса опаковката. Дори и най-малката повреда щеше провали нещата. Хората не бяха глупави. Никой нямаше да яде бонбон със скъсана опаковка.

Работата върху бонбона беше най-вълнуващата част. „Мярка за забавление“. По-скоро „за кокетство“. Мини бонбончетата бяха големи, колкото хапка.

То повече и не трябваше.

Преценката му беше вярна, от 24, той отвори четири бонбона. Постави шоколада на поднос и отвори комплект с игли. Иглите и карфиците вършеха най-добра работа. Те не оставяха следи, когато проникваха повърхността — само една малка дупчица, която лесно се прикрива с капка разтопен шоколад. Той използва четири игли за един шоколадов бонбон, от различни страни, така че независимо откъде отхапеше жертвата, пак щеше да пусне кръв.

След като приготви десет бонбона, той си изпука кокалчетата на ръцете и се почувства готов за по-трудната работа.

Ловуването трябваше да е с финес. Той подържа бонбона леко, с латексова ръкавица, и взе кука с помощта на островърхи клещи. Като набута връвчицата в дъното на бонбона, той набута и кукичката полека, със завъртане, така че цялата да влезе в дупката.

Трудна работа, но той се упражняваше от години. Личният му рекорд беше 11 куки в шоколадов бонбон. Той обичаше да се подготвя за Хелоуин седмици преди това, а когато празникът дойдеше, намираще съседска празна къща и залагаше смъртоносните си лакомства пред вратата. Понякога поставяше и надпис до купата: „Вземайте си по един“. Готина проява на черен хумор.

След като заложи куки в пет бонбона, отвори кутийка с резци и напъха няколко в останалите бонбони. Ножчетата оставяха следи от прорези, но с една запалка и малко шоколад можеше да се прикрие дупката и от най-наблюдателния човек.

След като подготви двадесет бонбона, той ги постави обратно в опаковките им. Няколко капки от секундно лепило ги прави перфектно затворени. След това постави бонбоните в пликчето, откъдето ги беше извадил, през един малък процеп в единия край. След като приключи, сложи четири обикновени бонбона от друга торбичка, за да станат 24 — по колкото се продават.

Като я държеше в ръка, тя изглеждаше обикновена торбичка с бонбони, готова за консумиране.

Включи маша за коса и я остави да се загрее, след това внимателно залепи процепа, направен в торбичката. Машата стопи краищата на найлоновия плик, затова той изрязва с бръснач нагърченото.

Идеално.

Сега да видим кого щеше да споходи опасността. Обърна се към снимките на масата, почуквайки по тях, докато си избра двете жертви.

Снимките бяха в близък план. Беше ги направил пред „7/11“ на другия ден, докато се беше смесил с тълпата и наблюдаваше тъпите свине как тъпчат из мястото на неговото престъпление. Едната беше на едър мъж с мустаци. Другата беше на слаба жена с тънки крака.

Единият от двамата беше главният инспектор по случая. Те бяха единствените полицаи без униформи, така че трябваше да са важните клечки тук. Но кой беше главният командващ? Кой от тях, по жребий на съдбата, беше станал неговият основен враг?

Едно обаждане в полицейското управление щеше да разреши загадката, но не искаше да звъни от вкъщи. Свинете можеха да проследят обаждането, а той не искаше да ги води към себе си по жицата.

Нищо нямаше да ги насочи към него.

Планът му беше непробиваем. Идеален. Всеки детайл беше обмислен. Промъкни се. Отвлечи. Унищожки. Покажи. Повтори. Имаше идеалното прикритие, разучил беше разписанието им, дори имаше и резервен план, в случай че полицията някога го откриеше. Не че щеше да стане, но си струваше да се планира навреме.

Така че той се разходи до близката телефонна кабина до минимаркета и се обади на информация, за да разбере кое управление беше най-близко до „Монроу“ и „Диърборн“ — ъгълът, където остави първата курва.

След като разбра номера на управлението, той се обади на дежурния полицаи и се представи за репортер от „Хералд“.

— Ще ми кажете ли името на главния детектив по убийството?

— Даниелс, малкото име е Джак.

— Джак Даниелс? Наистина ли се казва така?

— Да, сър.

— Това пълничкият ли е, с мустаците?

— Не, това е детектив Бенедикт. Той е партньор на Даниелс. Джак е жена. Съкратено е от Жаклин май. Тя е лейтенант.

— Благодаря ви.

Докато затваряше, почувства как възбудата минава през тялото му като електрически ток. Бързо се прибра у дома си при снимките, прелиствайки ги, докато не откри тази, на която Даниелс си тръгва от местопрестъплението с нейния „Шевролет Нова“.

— Знам коя си ти — Джинджифиловия мъж потърка лицето й с пръсти. — Знам и каква кола караш. Но ще узная още. Доста повече от това.

Усмихна се. Нима Чикаго си мислеше, че такава кучка щеше да го хване?

Пак да си помисли.

Свери часовника си. Девет сутринта беше. Още два часа нямаше да може да се сдобие с втората си жертва. В колко ли часа добрият лейтенант отиваше на работа? Дали вече работеше?

Той реши да провери. Взе пакета с бонбоните с клещи, за да не оставя отпечатащи, и се отправи към камиона си. Тръгна по обиколен път към XXVI Участък.

Той не се отличаваха от другите сгради в Чикаго, като изключим това, че нямаше офиси или апартаменти, а работеха полицаи. Точно до сградата имаше паркинг и голяма табела, на която пишеше: „Само за полицейски коли“. На третата си обиколка около паркинга той забеляза колата на Даниелс, паркирана между две патрулки.

— Здравсти, приятел!

Един полицай го накара да спре. За малко да натисне газта в пристъп на паника, но когато свинята се приближи, беше ясно какво иска.

— Аз черпя, полицай. — Джинджифиловия мъж се усмихна, докато подаваше пакетче на полицая. — Благодарен съм ви, че пазите града в безопасност.

Свинята дори не му благодари, отдалечи се по улицата и пропусна най-големия арест в живота си да му се изплъзне ей така.

Джинджифиловият мъж паркира пред един апарат за таксуване и си сложи кожени ръкавици. Гушна торбичката с бонбоните в якето си, той бързо влезе в полицейския участък и след това в паркинга, сякаш е в свои води. Двама униформени му хвърлиха по един поглед, но той им кимна за поздрав съвсем убедително. Те му отвърнаха и продължиха пътя си.

Адреналинът щеше да му пръсне сърцето, той приближи колата на Джак и извади шперца от панталоните си. Това беше дълга шина с чаталест край. Пъхна го между прозореца на шофьора и уплътнението и проникна вътре във вратата. По усет достигна до заключващия механизъм и го натисна.

Ключалката щракна за същото време, за което би я отворил с ключ.

В колата слабо мирише на парфюм. Въпреки че бързаше, той седна зад волана и се наслади на момента.

Влизането с взлом беше такава треска.

— В колата ти съм, Джак.

Помириса волана. Крем за ръце и лак за коса.

Солен беше.

На пода имаше празна чаша от кафе. Вдигна я и облиза остатъците от червило по ръба.

Очите му се затвориха и той си представи Джак, вързана в мазето му, гола, окървавена и пищяща.

Каква прекрасна идея.

Огледа се наоколо и разбра, че паркингът е все още празен. Остави пакетчето на седалката до шофьора и потърси в жабката документите на колата на лейтенанта. Запомни адреса и се ухили от мисълта колко лесно е всичко.

— Доскоро, Джак.

Това отклонение го забави малко от разписанието му. Не искаше да закъснее за втората си курва. Има няколко нови неща, които нямаше търпение да пробва с нея.

Увери се, че никой не го гледа, измъкна се от колата и се отправи спокойно към камиона си, с леко подскачане в походката.

Какъв ден само се очертава.

ГЛАВА 6

Тъкмо довършвах третата си чаша кафе и федералните дойдоха. Когато влязоха в кабинета ми, без да чукат, те не се представиха веднага. Но и двамата бяха в изтупани сиви костюми, вратовръзки на колежани, излъскани обувки и късо подстригани. Кой друг би могъл да бъде — студентския съвет ли?

— Лейтенант Даниелс? — Този отляво продължи, без да ме изчака да му отвърна. — Аз съм специален агент Джордж Дейли. Това е специален агент Джим Кърси.

Специален агент Кърси ми кимна.

— Ние сме от Бюрото — каза специален агент Кърси.

Специален агент Дейли ми кимна.

Дейли беше леко по-висок и косата му беше малко по-светла, но това беше пренебрежима разлика. Те могат да минат за клонинги. А като знам нашето правителство какво прави, няма да се учудя, ако е така.

— И двамата сме от ОБТП на ОПТ.

— Отдел за борба с тежките престъпления на Отдела по поведенчески техники.

— Направили сме профил на престъпника и сме разпечатали вероятни свързани случаи с процентно съотношение на съвпадения със същия престъпник.

— Прекалено бързо ли вървим за вас?

— Подрания сте — отвърнах аз.

Спогледаха се, после погледнаха към мен.

— Колкото по-бързо дадем идея какво да търсим, толкова по-бързо ще го хванем — отвърна Дейли.

Кърси си остави куфарчето на бюрото ми и го отвори, като извади отвътре добре подредени документи. Подаде ми първата страница.

— Запозната ли сте с изработването на профил?

Кимнах утвърдително.

— Профилирането на рецидивистите и на тези, които убиват за удоволствие е направено с компютъра на ОБТП в Куантико. — Явно Дейли не беше забелязал кимването ми. — Вкарваме определени детайли относно убийството, които включват, но не се ограничават, с позицията на трупа, място, където е открит, метод на убийство, признаци на ритуализъм, физически улики, свидетелски показания и всяка предварителна информация относно починалия. Компютърът анализира информацията и ни подава обща представа за заподозрения.

— Например — продължи Кърси, — нашият заподозрян е бял мъж, на възраст между 25–29 години. Десничар, притежава фургон или камион. От работническата класа, вероятно работи във фабрика, например в текстилната индустрия. Алкохолик, предразположен към гневни изблици. Често посещава каубойски барове и обича танците в редичка.

— Танците в редичка — повторих аз.

— Също така носи женско бельо — добави Дейли. — Вероятно това на майка си.

Почувствах, че ме заболява главата.

— Като малък е правел пожари и се е съешавал с животни.

— С животни — казах аз.

— Има голяма вероятност да е арестуван и преди. Вероятно за нападение или изнасилване и по всяка вероятност на по-възрастни жени.

— Но сега е импотентен.

— Също така може и да е гей.

Доближих чашата за кафе до устата си и видях, че е празна. Оставих я отново.

— Чува гласове.

— Или може би само един глас.

— Може да е гласът на майка му, която му казва да убива.

— А може би просто си иска бельото — предположих аз.

— Може да е обезобразен или сакат. Може да има много явни белези от акне или да е със сколиоза.

— Това е изкривяване на гръбначния стълб — поясни Дейли.

— Това гърбица ли означава? — попитах аз.

— Разумно предположение.

Исках да им обясня шегата, но те едва ли щяха да я разберат.

— Може да е изтърван на главата си като малък — каза Кърси. Вероятно не само него са го изтървали.

— Господа — не бях сигурна как да започна, но реших да се пробвам, — наречете ме скептик, но не виждам как всичко това ще ни помогне да го хванем.

— Най-напред трябва да претърсите кънтри баровете.

— И местните текстилни фабрики, които са назначили хора с криминални досиета през последните шест месеца.

— Трябва да претърся и зоопарка тогава, защото нощем може да се промъква и да се съшава с животни.

— Съмнявам се — Кърси сви вежди. — Според профила той е импотентен сега.

Потърках очите си. Когато ги отворих, двамата все още бяха тук.

— Разбира се, профилът може леко да се измени, когато имаме повече налична информация — каза Дейли.

— Ако убие отново.

— Когато убие отново.

Двамата се погледнаха и си кимнаха в съгласие.

Чудех се, при цялата сериозност на ситуацията, какво ще стане, ако си извадя пистолета и застрелям единия от тях. Дали другият ще ме арестува, или ще изчака да види профилът ми дали е показвал предразположение към престъпление?

— Ето го изявлението, което ще пуснем на медиите. — Кърси ми подаде лист хартия. — Сега да се захващаме със случая.

— Тук все още сме под наша юрисдикция — казах аз с известно раздражение. — Не е излизано извън границите на щата.

— Още не. Дотогава сме просто консултанти.

— Просто инструмент, който вие да използвате.

— Ще помагаме нещата да вървят по-гладко.

Голям смях.

— А това — Дейли ми подаде още документи — е списък с причините, поради които сме определили престъпника като организиран, а не като дезорганизиран. Запозната ли сте с определянето на престъпниците като ОП и като НП?

Кимнах. Но той продължи, без да ми обръща внимание. Имах усещането, че тази среща можеше да мине и без моето присъствие.

— НП, или неорганизираните престъпници, планират малко или въобще не планират. Престъпленията са спонтанен импулс, провокирани от силно желание или гняв. Понякога се откриват следи от разкаяние или вина на местопрестъплението, като например да е покрито лицето на жертвата, показател, че убиецът не иска да го гледат две вперени очи. Изобилстват много улики, под формата на физически или косвени доказателства, защото неорганизираният тип престъпник не ги прикрива или го прави впоследствие.

— Запозната съм с тези типове — заявих аз ясно и точно.

— Организираният тип — продължи той. Вероятно не бях достатъчно ясна, — обикновено отделя голяма част от времето си в планиране. Убиецът може дни наред да прекара в мисловно разиграване на убийството, като изпилва всеки детайл. Той не би оставил доказателство целенасочено и обикновено по жертвата няма следи от диво, неконтролирано насилие. Нараняванията, дори и садистични, са по-скоро съсредоточени и контролирани.

— Изтъкнали сме 115 причини, поради които смятаме, че този убиец е от организирания тип — каза Кърси. — И бихме искали да ни отделите малко повече от час, за да ги разгледаме заедно.

Бях готова да симулирам удар, за да ги накарам да си тръгнат, но тогава влезе Бенедикт и ме спаси от приключения.

— Джак, открихме нещо за секонала. Шейсет милилитра са купени от Чарлз Смит на 10 август тази година в аптеката на болница „Мърси“.

— Намерихме ли го?

— Дал е лъжлив адрес. Има седемнайсет Чарлз Смит в Чикаго и още 12 в останалата част на Илинойс, но явно и името не е истинско.

— А докторът?

— Точно така го хванахме. Името на доктора е Реджиналд Бустър.

Името ми звучеше познато.

— Неразрешеният случай от Пелътайн отпреди няколко месеца?

— Точно така. Убит е в дома си на 9 август. Изпратиха ми факс и се обадох на дъщеря му. Имаме среща с нея у дома ѝ в един часа.

— Да вървим — станах и си взех якето, развълнувана, че най-сетне правя нещо реално по случая.

— Ще разгледаме причините, когато се върнете — каза Дейли.

Това ми заприлича повече на заплаха, отколкото на обещание. Излязох, без да им отговоря, но не почувствах морална удовлетвореност от това.

Те дори не ме забелязаха.

ГЛАВА 7

Той знаеше къде живее.

Той знаеше къде живеят всичките, но тази намери по-лесно от останалите. Просто трябваше да я потърси в указателя. Т. Меткалф. Жените наистина ли си мислеха, че залъгват някого, като изписват само първата буква от името си? Кой друг, ако не жена, ще направи такова нещо?

Той наблюдаваше апартамента ѝ от камиона си. Тереза Меткалф. Втората курва, която щеше умре. Паркирал беше на отсрещния тротоар, с бинокъл, насочен към прозореца ѝ, надзъртайки зад вдигнатите ѝ щори. Беше сигурен, че това е тя, приготвяше се за работа.

Той знаеше програмата ѝ по-добре от самата нея. Както обикновено — закъсняваше. Когато най-накрая излезе на улицата, щеше да бърза. Но тя никога не тичаше и никога не си хващаше такси. Работеше на пет пресечки от вкъщи. Винаги минаваше по един и същи път. Хората са създания, които се подчиняват на навика. Той разчиташе на това.

Пак погледна часовника си. Днес закъсняваше повече от обикновено. Дланите му се потяха. Доста вълнуваща утрин: подготовката на бонбоните, оставянето им за Джак, получаването на адреса ѝ. Сега идваше несигурността.

Джинджифиловият мъж разчиташе много малко на случайността, но отвличането на човек имаше много възможни развръзки, така че не можеха всички да се предвидят. Първоначално искаше Тереза да е първата му жертва, но когато дойде денят за нейното отвличане, тя своенравно реши да отиде на работа, придружена от съквартирантката си.

Потенциални свидетели, времето, трафикът и непредвидимата човешка природа сякаш се наговаряха и правеха отвличането много деликатна и хитра работа. Не знаеше дали не носи сълзотворен газ. Не знаеше дали няма черен колан по карате. Не знаеше дали няма да вика

и да се опита да привлече внимание. Всичко, което можеше да стори, беше да планира възможно най-прецизно и да се надява да извади късмет.

Видя, че щорите се спуснаха на прозореца. Добре. След няколко минути щеше да слезе по стълбите.

— Работите ли?

Бързо остави бинокъла си и погледна надясно. Момче, не повече от 10-годишно, го гледаше. Чернокожо момче с голяма глава и очи.

Отдавна беше последният път, когато уби дете. Сякаш в друг живот. Преди затвора. Последното беше едно момиченце. Играеше си пред къщи. Взе я импулсивно. Беше толкова крехка и малка. Крещеше като ангелче.

— Какъв искаш?

— „Бомбичка.“

Протегна се към хладилника зад него и извади една „Бомбичка“. Първата продажба за деня, като не броеше подаръка за полицайката. Продаде го за два долара. На едро му струваше десет цента. Откакто работеше самостоятелно и имаше собствен камион, единствените разноски бяха за гориво. Не само имаше перфектния градски камуфлаж, но дори беше на печалба.

Детето му плати с дребни, като ги броеше внимателно. Малката измет не знаеше колко близо беше до смъртта. Само да го хванеше за ризата и момчето можеше да е негово. Огледа се за свидетели и не видя никого.

Но не днес. За днес имаше други планове.

Момчето се отдалечи, ближейки сладоледа си.

Входната врата на апартамента се отвори и курвата тръгна по улицата. Още веднъж мислено си представи отвличането. Спира колата пред нея. Изскача. Убожда я с иглата и я завлича обратно в колата. Не би трябвало да отнеме повече от десет секунди. След това щеше да я има на свое разположение, докато можеше да я задържи жива.

Потропвайки с крак, нетърпелив, той й даде една пряка преднина, преди да запали колата. Дланите му се потяха и получи внезапен пристъп на нервен смях. Спринцовката беше в джоба му, пълна с 50 мг секонал. Не беше много, но и това щеше да я държи доста време. Щеше да я инжектира директно в ръката и за пет секунди опиатът щеше да започне да действа.

Първо щеше да стане сънлива и дезориентирана. След това щеше да започне да губи контрол над мускулите си. Пет пълни минути бяха нужни, преди тя напълно да изпадне под въздействието на лекарството, но дотогава трябваше да е в състояние да се справи с нея без затруднения. Секоналът имаше успокоителен ефект и досега всички, върху които го беше използвал, се бяха повлиявали от него, даже ставаха напълно безпомощни.

Упражняваше се върху пияници, когато се сдоби със секонала. Имаше доста измет по улиците на Чикаго, молеща за подаяния. Първият, на когото даде 6 куб. см., умря почти веднага. Преполови дозата, но и втората жертва така и не се събуди. Дозата от 1,5 мл се оказа правилната за жените, в зависимост от това, колко бяха яки. Курвите не бяха яки. Те бяха като породисти коне. Кобилки. Той се засмя.

Приближаваше пресечка. Той отби и спря в нея, подготви се. Нямахме никого наоколо. Идеално. Тя се доближи към камиона, без дори да го забележи.

Почакай! Тя пресичаше улицата! Наблюдавал я беше как ходи до работа поне дванайсет пъти и тя никога не пресичаше, докато не стигнеше до кръстовището. Умът му започна трескаво да препуска. Да се откаже, или да импровизира?

— Тереза?

Той беше извън камиона, приближи я, а спринцовката беше в дясната му длан.

— Тереза?

Тя спря и го погледна. Той се усмихна широко. Усмивките обезоръжаваха хората. Вървеше бързо, но леко подскачаше, така че да изглежда по-скоро като забързаност, отколкото като заплаха.

— Предположих, че си ти. Аз съм Чарлз, помниш ли ме?

Той говореше с нормално тих глас, който не се чуваше добре от 40-метровото разстояние между тях.

— Извинете?

Тя леко източи шията си напред. Стойката ѝ не беше защитна, но изражението ѝ беше объркано. Не беше сигурна дали го познава, или не.

Той направи още две крачки.

— Извинявай, ти не ме помниш, нали? Аз съм Чарлз.

Тя присви леко очи, опитвайки се да го разпознае.

— Съжалявам, аз...

Сви рамене.

— Искаш да кажеш, че дори не си спомняш камиона?

Направи още три стъпки напред и явен жест към сладоледовия камион.

— Мислех си, че ще познаеш камиона.

— Виж, закъснявам за работа...

— В Монтецума. Там работиш, нали?

— Обслужвала ли съм те?

— Не.

Джинджифиловия мъж се усмихна. Сега усмивката му беше искрена.

— Но скоро и това ще направиш.

Момичето не харесваше неговата иронична усмивка и подсъзнателно се отдръпна от неговата настъпателна позиция. Той забеляза неуловимата промяна и знаеше, че ако тя хукнеше или изпищеше, нямаше да има втори шанс за него.

— Ето, позволи ми... — бръкна в джоба си и извади шепа монети. В стремежа си да изглежда непохватен, позволи на монетите да се разпръснат по тротоара. — О, шефът ще ме убие.

Коленичи и започна да събира парите, като се надяваше да предизвика съжаление.

Явно успя, защото тя го гледа само няколко секунди и се наведе да помогне.

— Благодаря. Това е работата ми за цяла сутрин.

Тя се наведе и взе една монета.

— Как каза, че се казваш?

Той се огледа за свидетели. Един мъж в края на улицата, минаваше и не обърна внимание.

— Чарлз.

— И откъде те познавам?

Тя се пресегна и му подаде няколко монети. Той хвана китката ѝ и я дръпна към себе си, убоде я с иглата и я прегърна силно, така че за страничния наблюдател изглеждаше като прегръдка.

Тя се опита да се извие, но той я превъзхождаше с 30 кг и неговият захват ѝ нарушаваше баланса. Като остави спринцовката да

стърчи в нея, той плъзна ръка по главата ѝ, обърна лицето ѝ към неговото и удави вика ѝ в целувка.

Усещаше страх. Тя имаше смелостта да се опита да го ухапе, но това го възбуди. Той също обичаше да хапе. Впи зъби в долната ѝ устна, след това тялото ѝ започна да се отпуска.

Почти мъкнейки я, почти носейки я, той я завлече до камиона. Едно такси минаваше покрай тях, но не намали. След като я сложи отзад, той я заключи с белезници към металната пръчка, която беше прикрепил към фризера си. След това извади иглата от ръката ѝ и отново я сложи в джоба си.

Тереза Меткалф разтърси главата си, сякаш се опитваше да я прочисти от нещо. Когато забеляза белезниците, тя започна да пищи.

На предната седалка Чарлз включи музика. От говорителите гръмна версия на „Сладура“, изпълнена на орган. Провери огледалата си и бавно излезе от пресечката. Тя отново изпищя, но той беше сигурен, че единствената ѝ публика беше самият той.

— Аз викам, ти викаш, всички викаме сладоледаджията — ухили се той.

Ама че ден. Наистина, какъв ден. А само каква нощ го очакваше.

Купил беше три нови касети. Имаше намерение да записва и на трите.

— Само почакай да стигнем у нас — казва той на Тереза Меткалф, — тогава наистина ще има за какво да крещиш.

Тя беше прекалено упоена, за да го чуе.

ГЛАВА 8

— Как разбра — каза Хърб и премлясна с устни, — че ми се хапва сладко?

Погледнах Бенедикт. Здраво беше хванал едно пакетче с шоколадови бонбони, а очите му блестяха.

— Държиш нещо за спешни случаи в якето си, а? — попитах го аз.

— Аз? Тези са твои. Намерих ги на седалката.

— Къде?

— В колата ти, на седалката до шофьора.

Запалих колата и се намръщих объркана.

— Не са мои. Имаше ли бележка?

— Не. Само бонбоните. Може да са от Дон.

Поклатих глава и излязох от паркинга.

— Дон ме напусна.

Бенедикт въртеше в дланта си един бонбон.

— Как си?

— Не знам.

— Обичаше ли го?

— Не знам.

— Липсва ли ти?

— Не знам. Да. Може би. Не съм сигурна. Не.

— Напомни ми да не се забърквам в романс с теб.

Завих наляво по „Джаксън“ и се насочих към болницата „Мърси“, където Хърб беше проследил да се изписва секонал и където покойният д-р Бустър е имал кабинет до 9-ти август. Случаят „Бустър“ все още беше в графата „отворен“, въпреки че разследването беше в застой. Главният детектив по делото беше полицаи от Пелътайн, който се казваше Ивънс. Хърб му беше оставил съобщение да се свърже с нас.

— Тогава кой ти даде тези бонбони?

Свих рамене.

— Нямам представа. Може някой да ги е оставил тук по погрешка.

— Провери ли си колата? Може да имаш оставена чанта вътре. Може цялата ти задна седалка да е натъпкана с шоколадови нещица.

— Престани. Развълнува ме.

Опитах се да премисля нещата. Колата ми беше отворена, когато влязохме. Така ли я оставих? Явно да. Какъв е шансът някой да ми разбие колата, само за да ми остави бонбони? Особено на полицейски паркинг.

— Имаш ли нещо против да...?

— Вземи си.

Бенедикт отвори найлоновото пликче и извади едно малко бонбонче, като първо го приближи до носа си.

— Мирише добре. Не мисля, че са с арсеник.

— Това би ли те спряло?

— Вероятно не.

Партньорът ми отвори бонбона и го налапа целия. Дъвка почти цяла минута, като издаваше доволни звуци.

— Вероятно е бил Бил, от отдел Улики — устата на Бенедикт беше все още полупълна. — Той винаги е бил мил с теб. Може така да показва любовта си към теб.

— Бил е почти на 70 години.

— Просящите нямат право да подбират, Джак. Искаш ли?

— Не. Но ти си вземай.

Изсумтя ми за благодарност и си отвори още един.

— И не познаваш никого, който би ти оставил бонбони?

— Никого. Сама съм в този жесток свят.

— Леле, Джак, това наистина е тъжно.

— Ако имаше награда за най-голям смотаняк в света, аз и нея нямаше да мога да спечеля.

— Е, поне не й се надяваш.

Настъпих газта и преминах през кръстовището, точно когато жълтата светлина стана червена. Не беше необходимо да рискувам така, но не станах лейтенант в този мъжки свят на чикагските сили на реда, без да рискувам.

— Можеш да се пробваш в „Среща за обяд“.

— Какво?

— Това е услуга за уреждане на срещи.

— Господи.

— Сериозно ти говоря. — Отхапа от шоколада и премлясна с наслада. — Правиш си среща с някой агент и отговаряш на едни въпросници за себе си. След това ти уреждат среща за обяд с някой подходящ за теб мъж. Всичко е предварително уговорено, така че няма напрежение.

— По същия начин бих могла да срещна мъж, ако си сложа секси панталони и повървя по „23“-та и „Стоуни“. Поне ще изкарам някой долар, а няма да се охарчвам.

Бенедикт пхна останалата част от бонбона в устата си.

— Скоро четох статия за това в „Чикаго рийдър“. Стори ми се добра идея.

— Само смахнатите се срещат по този начин.

— Не си права. Просто много заети хора, на които им е омръзнала картинката в бара.

— Ще ми доведат някой странник.

— Преди да се организира обядът, мисля, че и двете страни трябва да са съгласни. Какво ще изгубиш?

— Достойнството си, себеуважението...

— Глупости. Ти нямаш достойнство или себеуважение.

— Господи.

Завих наляво и влязох в паркинга на „Мърси“, където паркирах в зоната за товарене. Докато с Бенедикт се измъквахме от, меко казано, тясната килийка на колата ми, един от служителите на паркинга се насочи към нас, готов да се кара. Аз извадих значката си. Веднага се респектира.

Стигнахме пешком до сградата, където работеше докторът, голяма потискаща тухлена постройка, която се конкурираше по грозота със също толкова потискащата сграда на болницата. Те бяха една до друга, големи и кафяви, с рушащи се тухли и ръждясали аварийни стълбища. Чикаго беше град с невероятна архитектура, но във всяка градина има поне един плевел.

— Виждам, че не можеш да загърбиш изкушението си — казах на Хърб, като сочех бонбона в ръката му.

— Мислих си да ги раздам в детското отделение. Разбира се, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че не. Бих казала, че съм изумена от благородната ти природа.

— Бърнис ми каза, че ако кача още килограми, ще ми спре секса.

— А, диета на въздържание.

Беше същински шок, когато влязохме в сградата на доктора и я видяхме цялата осветена и приятна. След като попитахме на рецепцията, ни насочиха към петия етаж.

Д-р Бустър е бил общопрактикуващ лекар. Той е делеял кабинет с д-р Емилия Куздорф и д-р Ралф Потс, съответно гинеколожка и педиатър. Влязохме в асансьора заедно с привлекателна руса жена и подсмърчащата ѝ дъщеря. Като гледах детето се подсетих, че и моят нос нещо тече — вероятно защото не се обличах добре.

Потърсих в джобовете си носна кърпа — на работа не носех чанта. Твърде неудобно е. Ето защо предпочитам връхни дрехи с големи джобове. Днес бях облечена в сиво „Дона Карън“ и подходяща пола, синя блуза и черни обувки на лек ток. Високите токчета бяха друга пречка при работата.

За жалост, в джобовете не намерих кърпички. За миг реших да използвам вратовръзката на Бенедикт, която представляваше жълто-зелен кошмар за модата, твърде широка и демоде поне от трийсет години. Да не говорим, че беше покрита с шоколадови петънца. Хърб може да е скаран със стиловете, но е доста чувствителен на темата.

Бенедикт явно беше разгадал намеренията ми, защото вече беше извадил пакетче кърпички от джоба си.

Намерихме кабинет 514 без особени затруднения. Името на д-р Бустър стоеше още на табелката до вратата. Чакалнята беше пълна с крещящи деца и изнервени майки. Приближих се към регистратурата и привлякох вниманието на една от сестрите.

— Аз съм лейтенант Даниелс. Това е детектив Бенедикт. Имаме няколко въпроса, свързани с д-р Бустър.

Тя ме погледна с възможно най-зелените очи, които някога съм виждала. След миг си помислих, че вероятно са контактни лещи.

— Хванахте ли го?

— Не, госпожо. Още не сме. Познавахте ли д-р Бустър?

— Работих за него седем години. Беше добър доктор. Не заслужаваше съдбата си.

— Ще ми кажете ли името си, госпожо? — Бенедикт вече беше приготвил тефтерчето си в ръка.

— Растич. Мария Растич.

Телефонът иззвъня. Тя го вдигна, каза няколко изречения и прехвърли обаждането.

— Бихме искали да видим списъка с пациентите.

— Ние вече дадохме на другия полицаи списъка.

Който ние бяхме видели. Нямаше никакъв Чарлз Смит в него. Дори никой не се казваше Чарлз.

— Бихме искали да видим списък с пациентите и лекарствата, които са им предписвани. Д-р Бустър е предписал секонал в голямо количество, преди да умре. Някой от пациентите му вземаше ли секонал?

Тя смръщи чело и се завъртя със стола си към компютъра. След няколко удара по клавиатурата тя поклати глава.

— Не. Няма секонал.

Бенедикт каза:

— А някой от пациентите на д-р Куздорф или на д-р Потс?

— Аз проверих и тях. Няма. Преди години използвахме секонал при проблеми със съня, но сега идеалното лечение се прави с флуразепам.

— Имате ли копия на всички рецепти на д-р Бустър?

— На тези, които издава тук — да. Би трябвало да са в компютъра. Нашата база с данни ни позволява да получаваме информация по името на пациента, социална осигуровка, заболяване, дата на посещение, насрочено посещение и рецепта.

— Възможно ли е докторът да е писал рецепта след работно време?

— За секонал? Би било странно. Това е контролирано лекарство. Въобще не виждам защо ще го предписва, било то в кабинета си, или извън него.

— Но е възможно?

— Разбира се. Само му трябва кочана с рецептите.

— Аптеките не се ли обаждат тук, за да потвърдят рецептата?

— Понякога се обаждат. Но ако е в извънработно време, ще изпълнят рецептата, без да проверят. Болничната аптека никога не се обажда. Фармацевтите там познават всички доктори.

Подадох ѝ визитката си.

— Благодаря ви, г-жо Растич. Ако се сетите още нещо, което да ни е от полза, обадете ми се. Ако е удобно, бихме желали да разговаряме и с други служители тук.

— Няма проблем. Ще съобщя за вас.

С Хърб прекарахме един час в разговори със служителите на Бустър и колегите му доктори. Те всички повториха това, което зеленооката сестра ни беше казала. Никой не знаеше защо Бустър би предписал рецепта със секонал и никой не познаваше пациент, който да взема лекарството.

Но Бустър беше написал рецептата и това беше потвърдено от Департамента по контрол в Илинойс, а човек на име Чарлз Смит я беше изпълнил и по всяка вероятност беше използвал лекарството при убийството на нашата Джейн Доу. Ако никой от работата на Бустър не си спомняше, може би фармацевтът щеше да помогне.

Двамата с Бенедикт напуснахме грозната сграда и се насочихме към нейния близък, където ни очакваше болничната аптека. Имаше опаска. Но една от облагите на значката е това, че си спестяваш чакането. Това раздражни дузината чакащи, които прередихме, но не можеш да угодиш на всички.

Фармацевтът изглеждаше точно така, както си го представях: оплешивяващ, четиридесетгодишен, протестант, с очила и с бяла престилка. Казваше се Стив и ни информира, че работи тук от три години.

— Бяхте ли на работа на 10-и август тази година?

Провери два пъти графика си и ни каза, че да, бил е на работа в този ден.

— Помните ли да сте изпълнявали рецепта за 60 мл течен секонал на този ден?

Кафявите му очи светнаха.

— Да, да, спомням си. Това на практика ни изчерпи наличността.

— Можете ли да опишете как изглеждаше пациентът?

Сбърчи чело.

— Беше мъж, само това си спомням. Но как точно изглеждаше? Напълно празен екран. Изпълнявам стотици рецепти на ден, а това беше преди два месеца.

— Имаше ли нещо необичайно във външния му вид? Много висок или пък нисък, стар или млад, цвят на кожата, на очите? — го попита Хърб.

— Мисля, че беше бял мъж. Нито млад, нито стар. Но не съм сигурен.

— Имаше ли гърбица? — попитах аз, като си спомних профила на федералните.

Бенедикт ме стрелна с поглед, но не компрометира чина ми, като ме разпитва пред цивилния.

— Имате предвид като на Квазимодо? — попита Стив.

Почувствах се глупаво, но кимнах утвърдително.

— Не, иначе бих го запомнил.

— Взе ли и спринцовки със секонала?

— Не съм сигурен. Нека да проверя.

Отиде при компютъра си и натисна няколко клавиша.

— Ето я рецептата — Стив показва на екрана. — Под името Чарлз Смит. Няма го никъде другаде в компютъра ни. Не е купил и игли. От нас е купил само секонал.

— Пазите ли оригиналната рецепта, написана от доктора?

— Не. На края на седмицата ги изхвърляме.

— Как познавате дали една рецепта е истинска, или е фалшифицирана?

— Предполагам е възможно да се подправи рецепта, но кой, ако не е доктор, знае колко милиграма тетрациклин се изписват при респираторна инфекция? Колкото до лекарствата от групи В и С, тези, които могат да се продават на улицата, за тях се обаждаме.

— Обадохте ли се в този случай?

— Не. Мислех да го сторя, но беше осем вечерта и кабинетът на д-р Бустър беше затворен вече. Също така познах и подписа на д-р Бустър. Въпреки че беше странна рецепта, стори ми се оригинална.

Подсмръкнах в усилията си да проумея нещата.

— Настивате ли? — попита Стив.

— Не нарочно.

— Препоръчвам ви антихистамин, продава се без рецепта. Не се захващайте със спрейове за нос. Пристрастявате се към тях.

— Ще го имам предвид. — Подадох му визитката си. — Ако е удобно за вас, бих искала днес да дойдете в управлението и да седнете

с портретист. Да видим дали ще можем да направим портрет на този мъж.

— Наистина не си го спомням.

— Нашият художник е много добър в умението да кара хората да си спомнят. Много е важно, Стив. Чарлз Смит е свързан с бруталното убийство на двама души. Всяка сламка, която можеш да ни подадеш, ще е повече от това, което имаме досега.

Кимна и обеща да мине. Двамата с Хърб излязохме покрай киселите физиономии на хората, които бяхме прередили. Една възрастна жена ме погледна с такова презрение, че би пресякло и мляко. Помислих си и аз да я погледна така, но би било жалка картинка. Напуснахме болницата без произшествия.

— Реших, че бонбонът е вреден за зъбите и като цяло не е полезен. Не е нещо, до което болните деца трябва да имат достъп.

— Колко мило от твоя страна, че носиш този нездравословен товар сам-самичък.

— Искаш ли един?

— Да. Стига да ти се откъсне от сърцето.

— Само един. Просто се грижа за здравето ти, Джак.

Подаде ми бонбон и аз се измъкнах от паркинга. Докато държах с една ръка волана, скъсах със зъби обвивката и тъкмо щях да го сложа в устата си, когато Хърб изскимтя.

Първо помислих, че повръща.

Но не беше това.

Имаше прекалено много кръв.

ГЛАВА 9

На Хърб му направиха единайсет шева в устата. Инжекция новокаин направи всичко безболезнено, но да гледаш как изкривената игла прави шевовете по неговия гърчещ се език беше истинско мъчение. Можех да чакам до изхода на Спешното отделение, но исках да видя с очите си какво беше сторило това извратено копеле с моя приятел.

— Буагодауа! — кимна Бенедикт към доктора, когато приключи с шевовете.

Погледнах кървавия шоколадов бонбон в металната тавичка, поставена до леглото на Хърб. Върхът на един резец се показваше през карамела и блестеше на флуоресцентната светлина.

— Още една услуга искам, докторе. Знам, че звучи странно, но нямам достъп до рентген в управлението.

Обясних молбата си на лекаря и той се съгласи, като отпрати мен и Хърб в чакалнята. Докато Бенедикт попълваше формулярите, аз прегледах наум всички досиета за потенциалните врагове, които си бях създадала досега.

Бяха повече, отколкото ми се искаше. Всеки един, когото съм арестувала от годините, когато бях патрул, досега, може да е натрупвал злоба. Бях вбесила и няколко души в личния си живот. Но не можах да се сетя за никого, дори и убийците, които се кълнях, че ще излязат на свобода и ще ме убият, който да ми остави такъв ужасен подарък.

Може да е бил просто лош късмет. Някой случаен изрод, който никога не съм срещала, е решил да изрази омразата си към полицаите, като оставя подобни заплахи в колите на паркинга. Но обаждането ми в участъка опроверга теорията ми. Никой друг не беше получил подобни бонбони. Изправих се пред очевидния факт, че явно са били специално за мен.

— Ами суорошни случаи? — каза Бенедикт.

— Скорошни случаи?

Кимна ми. Долната устна на Хърб се беше подула от шевовете, което му придаваше нацупен вид. Езикът му също беше подут, сякаш устата му беше пълна. Но пълната уста си беше нормална гледка за Хърб, така че не правеше голямо впечатление.

— Единствените случаи, които имах през последните седмици, са гангстерски убийства и самоубийства. Като изключим случая на Джинджифиловия мъж. Но как би могъл да знае коя съм аз?

— Ноуините?

— Не мисля, че ме споменаха по новините.

Той сви рамене. Тънка лига се беше насочила към брадичката му. Хърб беше все още твърде шокиран, за да я усети. Аз му направих жест да се избърше и той веднага схвана намека ми.

— Искаш ли да ходим при дъщерята на д-р Бустър или да отложим за утре?

— Дуъщеуята на Бутър.

Кимнах, като видях, че докторът на Бенедикт се приближаваше отдясно. В едната ръка носеше торбичката с шоколадовите бонбони, а в другата един плик.

— Може би ще ви прозвучи грубо — каза той, докато ни подаваше плика, — но вие сте извадили голям късмет. Не само, че можеше да е далеч по-лоша ситуацията, но можеше да има и фатален край. Никога не съм виждал нещо подобно.

Отворих плика, в който имаше рентгенова снимка на оставащите 21 бонбона, включително и на този, който за малко да ухапя.

— Госуоди — каза Хърб.

— Преброихме повече от 20 игли, 30 рибарски кукички, 10 резеца. — Докторът поклати глава. — Само един бонбон от всички тук е непокътнат. Ако кукичка или някой от резците попадне в гърлото, много лесно би могъл да увреди артерия.

Гледах безмълвно рентгеновата снимка и усещах, че се вкочанявам. Някой е отделил доста време, за да приготви тези бонбони. Часове. Опитах се да си представя този човек, приведен над масата, пъхащ кукички в шоколадови бонбони. Толкова усилия с надеждата, че ще си взема само един. Или че ще ги раздам на хората. Спомних си как Хърб за малко не ги остави в детското отделение. Стиснах и двете си ръце.

— И така, докторе — опитах се да потисна гнева си, — ако открием човека, който е направил това, според вас, можем ли да му повдигнем обвинение за опит за убийство?

— Лейтенант, аз не се съмнявам нито аз миг. Бих казал, че е вероятно да оживеете след прострелна рана, отколкото след един такъв бонбон.

Благодарих му и се уверих, че съм взела визитката му, в случай че пак ни се наложи да разговаряме. С Хърб излязохме от паркинга мълчаливо, като напускахме болницата „Мърси“ за втори път днес.

— Да обядваме? — попитах аз.

Бенедикт кимна. Единадесет шева в устата не бяха достатъчни, за да го спрат да си хапне.

Преди да отидем да хапнем се спряхме в дома на Хърб, за да се почисти. Чаках го в колата. Харесвах Бърнис, съпругата му, но нейната представа за кратък разговор беше да задава стотици въпроси, като аз не исках да отговарям на нито един в момента.

Когато Хърб се появи, окървавената му риза беше сменена и беше сложил вратовръзка, която е била на мода поне преди 20 години.

Отидохме в една закувалня и аз си поръчах сандвич с кюфте, а Хърб си взе с двойно парче месо и сирене.

— Как се чувстваш? — попитах го аз.

Бенедикт сви рамене.

— Не уещам нищо. Но миуише стухоттно.

След като се нахранихме, се отправихме към къщата на Реджиналд Бустър в Северозападните предградия на Пелътайн. Качихме се на магистрала 90, по посока запад. Наричаха я „Кенеди“. Другите бързи ленти на Чикаго бяха „Идънс“, „Айзенхауер“, „Дан Райън“. Това, че ги бяха кръстили на политици, не ги правеше по-приятни.

През последните две години „Кенеди“ беше в ремонт, затова обикновеният ужасен трафик беше два пъти по-натоварен. Но няма случай, в който поне една от магистралите да не е в ремонт. Нищо бързо нямаше в лентата за бързо придвижване.

Дори и с буркан на тавана и с включена сирена нямаше как да премина в еднолентовата колона. Да караш по средата на шосето беше друго предимство на това да си полицай, но там имаше работници и жълти машини. Понесох мъжки ситуацията.

Бенедикт и аз прегледахме досието, докато се придвижвахме, а фъфленето му се оправяше, защото си упражняваше дикцията. На 9 август лице или няколко лица са проникнали с взлом в дома на д-р Реджиналд Бустър на ул. „Елм“ 175 в Пелътайн. Бустър е живял там самичък, жена му е починала преди три години при автомобилна катастрофа. Убиецът е вързал д-р Бустър и е прерязал гърлото му. Преди да умре, докторът е бил намушкан в гърдите и коремната област 12 пъти, но не достатъчно дълбоко, за да го умъртви.

Причината, поради която се сетих за д-р Бустър бе, че той беше навсякъде по вестниците във връзка с „Мъчителното убийство в Пелътайн“. Медиите обичат мъчителните убийства.

Тялото на Бустър бе намерено на следващия ден от чистачката му. Нямаше следи нещо да е откраднато. Няма заподозрени, няма свидетели, няма очевиден мотив.

— С какво е бил вързан? — попитах Бенедикт.

Той прелисти доклада.

— С канап.

Нишки от канап бяха открити по китките и глезените на Джейн Доу. Възможно е да имат връзка.

— Оръжието назъбено ли е било?

— Не. Раните са били гладки. Но не са били толкова дълбоки, като тези на момичето.

Помислих върху това.

— Зъбците на ловджийския нож започват на няколко сантиметра от острието. В крайна сметка, явно е нож с двойно острие.

— Може да е същият нож.

— Как е влязъл?

— Няма данни за мястото на взлома. Било е заключено, когато е дошла чистачката. Тя е имала ключ.

— Проучили ли са я?

— Напълно. Жената е била чиста. В показанията си споменава, че Бустър понякога оставял външната врата отворена, за да влиза вятърът.

Това ме порази, но аз бях момиче от града. Хората от предградията нямаха този манталитет да се заключват. Ти плати половин милион за къща в хубав квартал, пък да видим дали няма да искат да те ограбят.

— Няколко е отпечатъци на местопрестъплението, нали?

— Не. Но по няколкото петна по тялото му се съди, че са използвани латексови ръкавици.

— Дъщеря му там ли живее сега?

— Не. Живее в „Хофман“. Детска учителка е.

— Смела жена — казах аз, докато си припомнях всички пищящи деца в кабинета на доктора.

— Е, какво беше онова с Квазимодо в аптеката?

— О, това бяха Тъпчо и По-тъп.

— Федералните ли?

— Пак правят профили.

Хърб поклати глава. Той имаше няколко сблъсъка с федералните по случаи с убийства през миналата година. 16-годишно момиче беше застреляно в главата, същият калибър, като при убийство в Мичиган. Профилът на федералните от ОБТП на ОПТ беше определил, че убиецът е 60-годишен бял мъж, шофьор на камион, бивш военен, с брада, който се напикава нощно време.

Убийците се оказаха две гладко избръснати чернокожи гангстерчета, които не са били в армията, без проблеми с пикочните си мехури. Нито аз, нито Хърб вярвахме особено на профилите. Всъщност и двамата нямахме много вяра във ФБР.

— Значи са профилирали Джинджифиловия мъж като гърбав?

— Това е само гърбица — казах аз.

Хърб също не се засмя на шегата, но я разбра.

— Е, сега вероятно ще имаме самоличност — каза Хърб. — Хората разпознават името Квазимодо.

— Защо смяташ така?

— Защото удря камбаната.

Потръпнах.

— Това всъщност боли.

— Е, ти си имаш своя начин, аз също.

— Да помълчим за известно време.

Трябваше да плащаме такса и аз намерих 40 цента в пепелника си. Щатските полицаи не плащаха такси, но градските не бяхме пощадени. Още една причина да избягваме предградията.

„Кенеди“ пресича Път 53 с детелина и аз поех на север към Ролинг Мийдоуз. Най-сетне, като се измъкнахме от задръстването

покрай ремонтите, се освободих от притисканото напрежение и дадох газ. Това не стресна много Хърб. Може би, защото ускорението на моята кола беше същото, ако бутяхме камък по склона.

Пътят за Пелътайн на запад ни изведе от магистралата и ни вкара в центъра на средноамериканските предградия. Преминах покрай жилищни комплекси, покрай молове и центрове за пазаруване и още жилищни комплекси и молове и накрая открих „Елм“ без проблем.

Когато спряхме пред къщата на д-р Бустър, беше малко преди 2 часа. Тя беше на два етажа, кафява, полускрита от израснали дървета и храсти, които имаха нужда от подрязване. Неподредената алея беше покрита с кафяви листа, които пукаха, докато се приближавахме към входната врата.

Мелиса Бустър ни отвори след първото почукване, явно ни беше видяла като се приближавахме. Беше доста яка — добавете 45 кг към Рубенсовата жена и ще си я представите. Предполагам, че страда от дисбалансиранни жлези или е с нарушено усвояване на веществата. Беше облечена в червена домашна роба, която висеше на нея като перде. Гримът ѝ беше семпъл, професионално сложен, а кафявите ѝ очи ни гледаха през пластове подпухнала кожа, която образуваше лицето ѝ. Тройната ѝ брадичка се разтресе от усмивката, с която ни покани да влезем.

— Извинете ни, че закъсняхме — подадох си ръката. — Аз съм лейтенант Даниелс, а това е детектив Бенедикт.

— Не се извинявайте, лейтенант. Доста време мина, откакто последно говорих с полицията. Радвам се да разбера, че все още върви разследване.

Тя говореше с напевен глас, който хората използват, когато четат на децата. Предполагам, че трудно се изключва този маниер, след като непрекъснато си сред петгодишни. Последвахме я във всекидневната, където ни покани да седнем на диванче, пред прашна масичка, а тя се заклатушка към кухнята, настоявайки да ни почерпи с кафе.

Хърб леко ме сбута.

— Ама че жена.

— И това го казва мъж, чиято талия е 117 см!

— За моя стегнат корем ли говориш?

— Нямаше ли предвид пристегнат корем? Шшт, тихо, носи ни понички.

Мелиса Бустър се върна и носеше две чаши с кафе върху кутия с понички от „Дънкин Донътс“.

— Надявам се, че не ви обиждам — подаде ми чашата тя.

— Не ви разбрах?

— Ами с тази вечна връзка полицаи — понички. Не желая да съм банална.

— Не се притеснявайте, не ни обиждате — усмихнах се аз.

— Имате ли с конфитюр? — пресегна се Бенедикт към кутията. Той беше докопал нещо лепкаво и доволно изсумтя. Други хора биха били по-предпазливи, след като са се нарязали с резци, но не и Хърб.

— Извинявам се, че така сварвате къщата — каза Мелиса и отпусна тялото си на канапето срещу нас. Гарнитурата издаде протестиращо пукане. — Прислужницата така и не се върна, след като намери баща ми мъртъв, и нещата са потънали в прах. И аз за първи път влизам тук оттогава. Вече мина доста време, но все го отлагах. Нещо ново по случая?

— Вероятно да. Следваме една следа към друг случай, който може би е свързан. Някога баща ви да е изготвял рецепти извън работно време?

— Разбира се. Винаги, когато се събирахме семейно, татко носеше кочана с рецептите си. Половината хипохондрици в Илинойс са ни роднини. Вероятно затова и татко стана лекар.

— Какво е предписвал за членовете на семейството?

— Обикновените лекарства. Болкоуспокояващи, приспивателни, разхлабителни, противогрипни, крем против акне, противозачатъчни — нищо нестандартно. Най-актуални бяха „пропезия“ и виагра. На него не му пречеше. И двете ми баби го мислеха за светец.

Бенедикт изяде толкова от поничката, че да може да се включи в разпита.

— Някога изписвал ли е препарати за инжектиране?

— Имате предвид като за диабетици?

— Каквито и да е.

— Не и на моето семейство. Повечето от тях ще припаднат само при мисълта за инжекция.

Кихнах дълбокомислено, ако въобще подобно нещо беше възможно.

— А какво ще кажете за секонал? — попитах аз. — Това е мощен седатив като валиума.

— Не и на нашето семейство. Поне аз не знам.

— Според нас баща ви е написал рецепта за доста голямо количество секонал в нощта, когато е починал, вероятно за някого, когото е познавал. Сещате ли се за някого на име Чарлз или Чък?

— Не, съжалявам.

— Някой роднина с това име или приятел на баща ви?

— Не. Не познавам такива...

— Госпожице Бустър...

— Мелиса.

— Мелиса, това е много труден въпрос, но мислите ли, че има възможност баща ви да е търгувал с рецепта?

Тя разтърси глава, сякаш отговаряше с „Не“ на някое дете.

— Татко? В никакъв случай. Огледайте се. Това е приятна къща, но не и претрупана. Баща ми печелеше добри пари, но за всичко си има доказателство. Той живееше според възможностите си. А и не е такъв човек. От малка съм научена, че лекарствата и лечението са много сериозно и опасно нещо.

Тя се пресегна към кутията с поничките и взе една с пудра захар, от която нежно отхапа.

— Дали е имал рецепти у дома си?

— Вероятно да. Бюрото му е в кабинета. Искате ли да го видите?

— Да.

Мелиса остави поничката на масата и направи два опита да изправи мощното си тяло от дивана. Успя на третия. Последвахме я до кабинета, докато се поклащаше по стълбището надолу, и слязохме в стая, голяма колкото килер.

— Всъщност, това е един голям килер — каза Мелиса. — Татко сложи едно бюро и се превърна в кабинет.

Не влезе, вероятно защото ако беше, нямаше да има възможност да се обърне. Благодарих ѝ и сама влязох вътре, като оставих Хърб да поговори малко с нея.

Бюрото беше старо и носеше следите на много години вярна служба. Беше със сгъваем капак, пет чекмеджета и шест отделения за сметки или писма. Прегледах ги набързо и намерих доста боклуци, но не и рецептурник.

— Сред вещите, които са описани като улики, нямаше описан рецептурник, нали така?

Бенедикт ме погледна и поклати глава, след което поднови разговора си с Мелиса. Говореха си, представете си, за храна.

Отидох до шкафа за архивиране и го претърсих още веднъж, намирайки данъчни формуляри, няколко медицински диаграми и някакви инструкции за употреба, но нямаше рецептурник.

— Извинете ме — прекъснах аз разговор за пълнена пица, — но в коя стая беше открито тялото на баща ви?

— В голямата спалня. По коридора и по стълбите вдясно. Ако нямате нищо против, наистина не искам да влизам там.

— Разбирам.

Хърб ме погледна, но аз поклатих глава, с което му показах, че не трябва да идва с мен. Намерих спалнята без проблем. Беше голяма, с два огромни прозореца, кралско легло и подходящи шкаф и дрешник. Пердетата, завивките и килимите бяха цветово съчетани в тъмно и ръждивокафяво.

Леглото беше неоправено. До него имаше стол, част от обзавеждането, на който г-жа Бустър е седяла и е оправяла грима си, и където д-р Бустър е бил вързан и убит. Докторът от Пелътайн е взел канапа, използван при убийството, но столът беше още тук, с петна от кръв по него. Килимът отдолу беше също на петна, кафяви и засъхнали.

Ако Бустър е открит тук, има добри шансове тук да е написал и рецептата. Проверих първото чекмедже на шкафа.

Стоящ върху бельото, чакащ да го открия, седеше рецептурник и химикал. С помощта на пинцети, които носех в сакото си за тази цел, взех химикала и го поставих в найлонов плик, който също носех в сакото си. След това вдигнах рецептурника с пинцетите и го огледах на светлина. На първата страница имаше резки, които са останали от натиска при писането на предходната рецепта.

Ако исках да си играя на Шерлок Холмс, можех да драсна с молив върху листа. Графитът щеше да падне във вдлъбнатините и така щях да разбера какво е пишело на липсващия лист.

Но ако го бях направила, момчетата от лабораторията щяха да изпаднат в истерия. Днес инфрачервени четци и други сложни устройства четат всичко, без да използват графит. Опаковах рецептите

и погледнах и в другите чекмеджета в търсене на други улики. Нищо не открих, но малкото оптимистично възелче в стомаха ми не се развързваше.

Долу, Хърб и Мелиса бяха влезли в разгорещен спор относно къде може да се хапне най-вкусният пикантен хотдог. Аз се намесих и споделих откритието си и бързо дадох на Мелиса разписка за нещата, които взех.

— Значи е убит заради някаква си рецепта? — Очите ѝ се изцъклиха и тя започна да хълца. Два месеца не бяха достатъчни, за да се преживее загубата на родител. Някои хора никога не я преживяват.

Бенедикт, който беше споделил своите размисли върху храната, сега сподели и една прегръдка с младата жена. Тя се поуспокои и дори се усмихна през сълзи.

— Моля ви, намерете човека, който уби татко.

Можеше да ѝ кажа: „Ще направим всичко възможно“ или „Ще ви се обадим“. Вместо това кимнах и ѝ казах:

— Ще го намерим.

След това Бенедикт и аз се върнахме в колата и се впуснахме в дългото и досадно пътуване към Чикаго.

ГЛАВА 10

В 14:35 часа, същия следобед, Тереза Меткалф се съвзе.

И той започна.

Опита много нови неща.

В 17:15 часа тя не можеше повече да вика.

В 18:45 часа най-накрая беше мъртва.

ГЛАВА 11

Когато се върнахме в управлението, федералните ме чакаха, за да ми покажат какво още са свършили. Бенедикт ме беше изоставил и беше отишъл да занесе смъртоносните бонбони, химикала и рецептурника в лабораторията. Това, че се бяха разположили в кабинета ми без разрешение, беше достатъчно дразнещо, но специални агенти Хекил и Джекил бяха завзели и бюрото ми.

— Имаме добри новини, лейтенант — каза Дейли. — Компютърът за профилиране ни даде списък с потенциални заподозрени.

Намусих се.

— Това е бюрото ми.

Спогледаха се, след това погледнаха и мен. Чудех се, дали са упражнявали това движение вкъщи.

— Няма къде другаде да сложим цялата документация.

Знаех едно такова място, но се преструвах на вежлива и се възпрях да им го споделя.

— Имам нужда от кафе — обърнах се и се канех да изляза. Имаше чудесна кафетерия на другия край на града.

— Ние сме взели — каза Дейли и отвори куфарчето си на бюрото ми. Извади два полирани алуминиеви термоса. — Нормално или без кофеин?

И Кърси, и Дейли се изкикотиха. Точно по три пъти и след това спряха едновременно. Зловещо.

— Нормално — въздъхнах, сядайки на стола срещу моето бюро.

Дейли взе чаша от куфара си и я напълни с горещата течност от контейнер номер 1.

— Сметана, захар?

Отказах и се усмихнах пресилено.

— Да започваме — Кърси си прочисти гърлото и зае лекторска поза. — Има няколко летални случаи през последните десет...

Трябваше да го прекъсна.

— Летални случаи?

— Убийства.

Господи.

— Та както казвах, има няколко летални случая през последните десет години в САЩ, които биха имали някаква връзка с Джейн Доу, която намерихте преди два дена.

Дейли се включи:

— Серийните или тези, които убиват за удоволствие обикновено имат ясно отличими модели или модус на действие, което дава възможност, с помощта на ОБИ...

— ОБИ? — попитах аз.

— Компютърът на ОБТП.

— Аха.

— Което дава възможност, с помощта на ОБИ, да се откриват връзки между жертвите.

— Имате предвид леталните случаи — поправих го аз.

— Точно така.

Отпих от кафето и с раздразнение отбелязах, че беше много добро.

— Вие вече прочетохте в доклада ни защо смятаме, че убиецът е по-скоро организиран, отколкото неорганизиран, нали така?

— Напълно — сетих се, че го изхвърлих по пътя към колата си.

— Ето още един доклад, списък със свързани престъпления, които ОБИ е свързал с модела, установен от нашия УУ.

— УУ?

— Убиец за удоволствие.

— Аха.

Чудех се, дали във ФБР имат специален отряд, който се занимава с измислянето на абривиатури.

— ОБИ е изчислил и вероятното съотношение.

Дейли кимна доволно, сякаш чакаше захарче или потупване по рамото. Явно са взели мълчанието ми за дълбокомислен размисъл, защото ме изчакаха търпеливо да кажа нещо, за да продължат.

— Хм — казах аз.

Те продължиха.

— В този списък има седем вероятни връзки.

— Ще ви ги дадем по ред на процентната им вероятност за връзка.

— Първо, на 1 май 1976 г. в Хакенсак, Ню Джърси, е имало двойно убийство с пушка, при което убиецът не е открит.

Няма да се хвана.

— Според вас каква е връзката — попита Дейли.

Всъщност, аз си припомних, че някога, когато бях млада, си мислех дали да не вляза при федералните. Вероятно всички имаме моменти, в които проявяваме глупост.

— Връзката е такава, че след убийствата телата на жертвите са наранени — каза Кърси.

— С вилица — добави Дейли.

— 6,3 процента е вероятността да е същият извършител — Кърси кимна доволно. Мисля, че и с това са се упражнявали пред огледалото.

Разтърках очите си и си нацапах пръстите с очна линия. За парите, които дадох за нея, не би трябвало така лесно да се размазва.

— Господа, имам доста работа за вършене. Оставете ми документите и ще ги прочета при първа възможност.

— Капитанът ви ни увери, че ще ни съдействате напълно, лейтенант.

— И аз имам такова намерение, агент Дейли.

— Аз съм Кърси.

— И аз имам такова намерение, агент Кърси. Но капитанът ми очаква от мен навреме да си давам докладите. Имам вече шест случая, които не съм приключила, а в района ми има два нови разстрела през изминалата нощ, които трябва да посетя.

— С пушка ли е стреляно? — попита Кърси с повдигнати вежди.

— Не. Благодаря ви за помощта, но в момента имам друга работа, с която трябва да се захвана.

Изправих се. Дейли и Кърси пак се спогледаха и също станаха.

— Надявам се да се отнасяме с по-голямо внимание към вас, когато случаят мине в нашата юрисдикция — Дейли кимна рязко.

Кърси също кимна рязко.

— Сигурна съм, че ще е така — заобиколих бюрото и си седнах в стола, който беше неприятно топъл. Те събраха многоуважаваните си

документи и се отправиха към вратата, но една досадна мисъл ме накара да ги спра.

— Момчета — компютърът ви, ОБИ, разработва ли и други случаи, освен леталните?

— Да, има и база с данни на национално ниво за провинения като изнасилване, палеж и банков обир.

— А отравяне? Фалшифициране на продукти?

Те кимнаха като един. Казах им за пакета, който получих по-рано и им показах накрая рентгеновата снимка на смъртоносните бонбони.

— Може ли вашият компютър да локализира и други подобни случаи?

— Така мисля. Можем ли да задържим това?

Кимнах и им дадох указания как да стигнат до лабораторията, за да могат да проверят сами бонбоните. Може би, за първи път, ФБР щеше да помогне, а не да пречи. Да се надяваме, че така ще продължи и занапред.

Не бях излъгала за шестте случая и след като проведох няколко разговора и като попълних няколко доклада, ги разпределих така, че цялото ми внимание да е насочено към убийството на Джейн Доу. Не успях да извлека нова информация, дори когато отново минах през целия случай. Но ми помогна да организирам информацията, която вече имах.

Въпреки че чаках лабораторния доклад, бях 99 процента сигурна, че нашата Джейн Доу и д-р Бустър бяха убити от един и същи престъпник. Той се наричаше Джинджифиловия мъж и след като беше принудил Бустър да му изпише рецепта за секонал, го е използвал, за да отвлече Джейн Доу.

Бележката и курабийката бяха оставени за полицията и беше сигурна индикация, че ще има още убийства. Шейсет милилитра секонал бяха в състояние да убият двайсет — трийсет човека. Защо му е такова количество, ако не смята да го използва?

Надрасках си бележка да се подсетя да се обадя на Агенцията за лекарствен контрол и да проверя дали те нямаха статистика на заявките за секонал. Исках да се обадя и на Отдела за борба с порока и да проверя дали секонал е използван в скорошни изнасилвания. Може Джейн Доу да е първата убита, но със сигурност не е първата, върху която е използван секонал.

Взех пакета със снимките от местопрестъплението и ги прегледах за стотен път. Нещо подсъзнателно ме накара да разгледам по-бавно снимката на момичето в кофата за смет, с гърба, показващ се навън. Разгледах я по-подробно. Боклук покриваше почти цялото ѝ тяло, освен дупето ѝ. Но защо има толкова много боклук, ако е била в кофата не повече от час-два?

Може би той е подредил боклука по този начин. Все едно казва, че е хвърлил на боклука един задник. Федералните се намесиха и аз се удивих, че не ми изнесоха лекция по този въпрос. Поставянето на тялото по този начин е послание от убиеца, че е умен и че презира жертвата. Така че, дали е отделил време да направи това, или...

Взех доклада със списъка на целия боклук, намерен в кофата с тялото. Смесени с кутийките, опаковките, торбичките и бутилките бяха и 12 разписки. Сумите бяха отбелязани на списъка, но не това ме интересуваше.

Вдигнах телефона и се обадох на Отдела за улики.

— Бил? Джак Даниелс е.

Бил отговаряше за стаята с улуките, откакто бях полицай. Той беше по-стар и от господ.

— Джак? Как си? Мислих си за теб сутринта, докато бях под душа.

— Засрами се, мъж на твоята възраст.

— Крис е в почивка. Можеш да дойдеш сега. Ще се скрием зад шкафчетата.

Засмях се.

— Ти си прекалено мъжествен за мен, Бил, но имам една молба. Искам да потърсиш нещо в кутия 93-10-06782. Бележките, които са открити в кофата за смет, заедно с тялото.

— Това, където Джейн Доу е цялата нарязана?

— Да.

— Почакай.

Той остави телефонната слушалка и аз чух плъзгащата се врата да се отключва. Представих си го как обикаля по рафтовете на стаята с улуките в търсене на правилната кутия. Допих си кафето, докато чаках, след това съжалих, че така избързах, защото сега трябваше да пия помията от управлението. В крайна сметка, можеше да си купя и

машина за кафе, защото напитките от машината миришеха като спарен канал.

Отказах се от кафето и погледнах последния лист, който бяха оставили федералните. Техният заподозрян номер 1 имаше 48,6 процента вероятност да е нашият човек. Убийството и осакатяването на три жени с ловджийски нож беше неразрешено и бях готова да им се обадя, за да ми дадат още информация, когато забелязах, че се е случило през 1953-а в Ноум, Аляска. Хвърлих листа, а след него запратих и празната си чаша.

— Джак?

— Да.

— О, гласът ти кара коленете ми да омекват. Намерих разписките, агънце. Какво ти трябва?

— Погледни една от тях. Освен датата, има ли цифри в горния край?

— Да. Две. Отляво е 193, а отдясно — 277.

— Виж друга бележка.

— Отляво — 193, отдясно — 310.

— Продължавай.

Той изчете всичките 12 бележки и на 11 от тях вляво пишеше 193. На последната, числото беше 102.

— Мога ли да сторя нещо друго за теб, миличка? Каквото и да е?

— Това е всичко. Благодаря ти, Бил.

— За мен беше удоволствие.

Набрах Информация и ме таксуваха 35 цента, за да ми дадат телефона на 7/11 на „Монроу“ и „Диърборн“. Някъде го имах, но като всеки чиновник бях щателно обучена да пиляя парите на данькоплатците при всяка възможност.

— Седем/единайсет — отговори глас с индийски акцент.

Открих показанията на управителя, който е гледал телевизия, докато Джейн Доу е била захвърлена пред магазина му.

— Г-н Абдул Рахим?

— Не. Аз съм Фасил Рахим. Абдул е брат ми.

— Аз съм лейтенант Даниелс от Чикагския отдел „Жестоки убийства“. Сигурна съм, че брат ви е споменал за тялото, което открихме в кофата пред вас.

— Не е спрял да говори за това. Вярно ли е, че е прогонил убиеца с карате техники, които е научил от филмите с Ван Дам?

— Гледал е телевизия през цялото време.

— Така си и знаех. С какво мога да ви помогна?

— Кажете ми какво означават цифрите в горния край на бележките, които издавате.

— Много просто. Горе вдясно е цифра, която показва номера на поръчката. А вляво е номерът на магазина.

— Вие магазин 193 ли сте?

— Не, лейтенант. Ние сме 102. Мисля, че 193 е на „Линкълн“ и „Норт авеню“. Нека да видя в указателя.

Той си мърмореше нещо, а аз почувствах гъдел в стомаха, защото предчувствието ми щеше да се окаже вярно.

— Бях прав. Това е магазин 193 на „Линкълн“ и „Норт авеню“.

— Благодаря ви, г-н Рахим.

Затворих удовлетворена. Бенедикт влезе, като ми подаде лист хартия. Беше снимка на рецептурника на д-р Бенедикт, само че сега имаше и надпис на първата страница.

— Бързо стана.

— Използвахме прах за отпечатъци от пръсти и той запълни написаното. Няма отпечатъци, но се видя какво е предписано.

Рецептата беше за 60 милилитра натриев секобарбитал, написана от д-р Бустър.

— Ръкописът съвпада с рецепти, които е писал преди — Хърб държеше досието на Бустър.

— Значи е убит заради рецептата, както предположихме и ние.

— Става все по-хубаво. Намерихме и още нещо — Бенедикт ми подаде още една снимка — това беше написано след двадесетина страници. Може да са просто драсканици, но може Бустър да ни е оставил бележка, докато убиецът е бил там.

Бяха ужасни драсканици, само две думи, на практика нечетливи. Пишеше: „Синът на Бъди“.

— Значи убиецът е синът на Бъди?

— Възможно е. Но може да е синът на негов приятел. А може и нищо да не означава. Обадих се на Мелиса Бустър и тя не познава никого с името Бъди.

Озадачих се.

— Ами списъка с пациенти? Някой с първо или последно име Бъди?

— Проверих. Нищо, дори леко, не се доближава.

— Нека да проверим живота на Бустър, дали някога е познавал човек с това име.

— Доста работа ще е.

— Ще я дадем на отряда за действие — ухилих се злобничко и смених темата. — Знам как убиецът е оставил тялото, без никой да го види.

Бенедикт повдигна вежда. Винаги съм искала да мога и аз така да повдигна вежда в мълчалив въпрос. За жалост и двете ми вежди са свързани с един и същ мускул и когато се опитам да повдигна едната, винаги изглеждам като Граучо Маркс.

— Взел е кофата от 7/11 на „Линкълн“, занесъл я е вкъщи, подредил е тялото вътре, след това я е оставил пред 7/11 на „Монроу“ и е взел другата кофа със себе си. Може да смени кофите за 20 секунди, стига да има рампа и ръчна количка.

— Може да е боклукчия?

— Може. Провери отново списъка с пациенти на Бустър и професиите им: боклукчии, пощальони, доставчици, всеки, който кара камион. Провери и в Агенцията на превозвачите, провери всички собственици на камиони в списъка му.

Телефонът звънна, аз го грабнах и го залепих за ухото си.

— Даниелс.

— Аз съм детектив Ивънс, от участъка в Пелътайн. Чувам, че се занимавате със случая Бустър.

Разказах му накратко какво е станало и завърших с откриването на рецептите.

— Не мога да повярвам, че сме ги пропуснали.

— Вие не сте ги и търсили. Това име говори ли ви нещо?

— Бъди ли? Не. Ще ми го изпратите ли заедно с рецептата? Началниците ще ми трият сол на главата, че не съм го открил.

— Колко души разпитяхте?

— Повече от 30. Приятели, съседни, роднини. Всеки, който е познавал човека от гимназията насам.

— Някой заподозрян?

— Имате доклада.

— Там няма вероятни предположения. Някой от разпитваните да ви се е сторил странен?

— Половината му семейство е такова. Но не и да убият. Всички харесваха човека. Не можахме да намерим причина, поради която някой да иска да го убие.

— Предполагам, че сега ще сте по-внимателен.

— След като разбрахме, че е умрял заради рецепта? Разбира се. Сега мога да започна с дилърите, наркоманите — сума ти народ.

— Търсим някого, който кара или притежава камион. Бих могла да ви изпратя малко хора от моите, ако имате нужда.

— Не. Това убийство наистина разстрои хората тук. Пелътайн е малко китно градче. Тук има повече от достатъчно хора, които искат да разрешат случая.

— Ще се чуваме, Ивънс.

— Разбира се.

Поставих телефона на мястото му и кихнах. Използвах още една от кърпичките на Хърб.

— Е, да проверим „7/11“ на „Линкълн“ и да видим дали те не са видели нещо. Срећна ли федералните в лабораторията?

— Да. Благодаря ти, че ги изпрати. Трябваше да симулирам диария, за да се отърва от тях и безкрайните им монолози.

— Хванаха ли се?

— Не. Последваха ме в тоалетната.

— Някакви отпечатъци по бонбона?

— Не открихме. Но ще направят няколко теста.

— Как ти е устата?

— Боли, но вече възвърнах вкуса си. Искаш ли да хапнем?

— Имам да прегледам още няколко доклада и след това приключвам за днес.

— След като ще излизам, ще проверя „7/11“ на „Линкълн“. Ако не ме лъже паметта, той е точно до един страхотен мексикански ресторант.

Стомахът на Хърб изкъркори в знак на съгласие.

— До утре, Хърб.

— Чао, Джак.

Бенедикт излезе. Аз се зах с книгата пред мен, включително написах резултатите от посещениято ни в болницата и при Мелиса

Бустър. Бяхме вече в ерата на компютрите, но аз все още използвах стандартната електрическа машина с пълното съзнание, че колегите ми ме мислеха за изкопаемо в това отношение. Но дори и да премина към новите технологии, не виждам каква ще ми е ползата от компютър. Десет думи в минута са си десет думи в минута, независимо на какво ги пишеш.

Когато приключих, останах седнала и се взрях в листа.

Нямаше какво повече да правя на работа, но нямаше и някаква притегателна сила, която да ме води вкъщи. Нямах семейство, не ме чакаше и приятел. Това беше просто място, където държах жалките си принадлежности, ядях и напразно се мъчех да си почина.

— Всичко, което имам, си ти — държах доклада в ръка.

Докладът не ми отговори.

Въздъгнах, след това станах и излязох, обричайки се на още една безсънна нощ.

ГЛАВА 12

Неговият съкилийник му разказваше за това място по време на дългите и скучни нощи, когато разговорите бяха единственият начин да минава времето.

— Просто отиди при бармана, плешив мъж на име Флойд. Кажу му, че ти трябва телевизионен техник.

Той го прие със същото недоверие, както и останалите затворнически глупости. А и освен това, ако някога имаше нужда от нещо, щеше сам да се справи. Ако времето го беше научило на нещо, то бе да разчита само на себе си.

Но ситуацията сега беше друга. Не искаше да бъде свързан с това по никакъв начин. Сам да си свърши работата, въпреки че си струваше, беше много рисковано. А и освен това чувството беше много хубаво, когато дърпаш само конците, а си стоиш безопасно зад сцената. Това добавяше още страхопочитание към неговата личност.

Идеята му хрумна, след като насили жертвата. Той наистина я нарани. Толкова пъти беше на прага на смъртта. Това беше разплата за унижението, пренебрежението, за избирането на погрешния мъж.

След като свърши, докато лежеше гол до тялото, се сети за противника си, Джак Даниелс.

Дали Джак беше получила вече бонбоните си? Дали ги беше изяла? Може да ги беше разделила с екипа си и 15 или 20 свине да са получили смъртоносни малки подаръчета. Трябваше да разбере.

Така че проведе още един разговор от кабината.

— Аз съм Питърс от „Хералд“. Разследвам анонимен сигнал. Имаше ли пострадали полицаи на работа днес?

— Не можем да ви дадем никаква информация по това време на деня.

— Значи потвърждавате слуха?

— Съжалявам, но това е част от текущо разследване.

— А неофициално?

— Неофициално, имаме един детектив с единадесет шева в устата.

— Детектив? Моят източник твърди, че е лейтенант.

— Източникът ви греши.

Значи Джак не беше изяла бонбон. Толкова труд за нищо.

Джинджифиловия мъж кипна от гняв. Той си я представяше с игли в езика, а това беше огромно разочарование.

Трябва да има друг начин да ѝ привлече вниманието. Да покаже, че приема съперничеството им сериозно. Да я вкара в болницата, без да се излага на необоснован риск.

И после се сети за това място.

Кръчмата беше тъмна и миришеше на цигари, въпреки че беше празна по това време на деня. Зад бара стоеше гологлав мъж, Флойд, за когото му разказваше съкилийника му.

Джинджифиловия мъж подаде на Флойд снимката на Джак, която направи на местопрестъплението на „Монроу“. Той също така му даде и нейния адрес, номера на колата, фонокарта и 500 долара.

Обикновено тарифата да пребиеш някого до смърт беше 400 долара, но тъй като Джак беше ченге, малко се завишава.

Да остави фонокартата беше рисковано, но още нищо не се споменава за нея по вестниците. Той искаше Джак да разбере, кой ѝ е причинил това. Нещо повече, когато всичко приключи, той искаше ченгетата и целият свят да знаят, че са можели да го спрат, ако са били по-разумни.

Но те ще разберат връзката много, след като него вече няма да го има.

Флойд взе всичко, като направи явни опити да не го погледне в лицето. Умно.

— К'во искаш да ѝ сторя? — каза той, гледайки в телевизора в края на бара.

— Счупи ѝ коленете — ухили се Джинджифиловия мъж. Мисълта, че Джак щеше завинаги да е осакатена беше блазнаща. Когато се отбие при нея, тя нямаше да може да избяга.

Флойд каза, че ще се заеме веднага, дори още тази вечер.

Междувременно трябваше да изхвърли курвата. Беше изключително приятно запълнен ден и той беше уморен, но ако я подържи още, можеше да започне да мирише. Колко убийци са били

хващани, защото съседите са се оплакали от миризмата, която се носела от къщата на умрелия.

Така че трябваше да използва пак кофата за смет. Въпреки че беше доста по-лесно да захвърли тялото в канализацията, той искаше то да бъде открито веднага. Медиите светкавично щяха да захапят.

Тъкмо Джак щеше да има какво да гледа, докато лежи в болницата.

ГЛАВА 13

Когато се прибрах, секретарят ми светеше. Беше Дон. Не искаше да се върне, но искаше да върне нещата си, мебелите си, и искаше аз да му ги събера и да ги оставя на склад. Аз трябваше да му се обадя и да му кажа къде са вещите му.

Точно така. А може да му оставя и няколко долара после.

Реших да бъда честна и да си разделим ангажимента наполовина. Обадох му се и на телефонния секретар прозвуча дълбок женски глас, който се представи като Рокси. Аз информирах нея и Дон, че ще изнеса нещата му... в коридора.

Имаше доста боклуци и ми отне почти два часа. Когато приключих, апартаментът изглеждаше празен. Като изключим люлеещия се стол на баба ми, една торбичка с боб, леглото, евтиния ми кухненски комплект, всичко останало беше негово. За мен беше истински шок да разбера, че имах само една лампа. Беше смотана лампа, с ключ, който не работеше, докато не го почовъркаш малко. Май имах повече лампи, преди той да се нанесе тук. Какво, по дяволите, се е случило с тях?

Единственото заключение, което изплува бе, че когато е започнал да се нанася, част от нещата ми е изнесъл в обратната посока. Вероятно не съм забелязала, защото не обръщах внимание на тези неща. Или защото рядко си бях вкъщи.

Цяло чудо е, че ме заряза.

Проверих какво има в хладилника и успях да си събера салам, горчица и уиски. Горчицата беше на Дон, някаква вносна, унция от нея струваше по-скъпо от среброто. Имаше доста остър вкус. След като си направих сандвича, хвърлих горчицата в коридора при останалите му вещи.

Прелистих мисловния си календар със срещи и проверих разписанието за тази вечер. Може да е една приятна вечер, да гледам телевизия, а след това да се въртя и мятам в леглото, опитвайки се да заспя.

Успокой се, биешо сърце.

Реших да си направя питие и да си взема вана, но след това се спрях от внезапен порив и реших да изляза и да свърша нещо. Две поредни нощи. Ама че съм парти гърла.

Преоблякох се с дънки и суитчър и се отправих към билиярда на Джо. Нощта беше хладна и тъй като бе петък, улиците бяха пълни с деца. Минах покрай младежи, които подвикваха след всяко момиче, което минеше покрай тях.

На мен не ми подвикнаха, малките сополанковци!

В Джо беше по-пълно от обикновено, но Финъс Троут беше запазил една крайна маса и методично вкарваше топка след топка. Беше обут с панталони цвят каки и с фланелена риза над тениската си. Купих две бири и ги занесох при него.

— Искаш ли компания или цяла вечер ще се съревноваваш със себе си? — попитах го аз.

Вкара черната топка в страничен джоб.

— Ще залагаш ли?

— Два долара, че ще ти срита задника.

— Много самонадеяно.

Оставих го да види парите ми, като хвърлих две банкноти по един долар на масата все едно са стотачки. Фин вкара последната си топка и ме погледна.

— Победеният плаща играта. А ако не ме лъже паметта, ти загуби последната игра. Всъщност, последните няколко игри.

Подадох му бира.

— Част от играта. До полунощ ще притежавам колата ти.

Отпи от бутилката.

— Благодаря. Радвам се, че намина.

— Имаш ли нещо да кажеш за старите полицаи?

— Всъщност, трябва да се изпикая. Не исках да оставям масата, защото щях да я загубя.

Той се извини и се отправи към тоалетната.

Докато го нямаше, подредих топките и направих съкрушителен начален удар, като вкарах една от малките и една от големите топки. Избрах да играя с малките и вкарах още три, преди да се върне Фин.

Посочих отдалечения ляв джоб и вкарах още една.

— Виждам, че се възползваш от моето отсъствие и мамиш.

Вежливо му казах да си гледа работата и вкарах още една топка.

Не е лесно да се играе. Не само че трябва да вкарваш топки, но и да позиционираш щеката така, че да имаш успешен следващ удар. Имах набито око за играта и знаех как да планирам предварително, но понякога талантът ми се разминаваше с теорията. Натърках с креда щеката си и се запътих към следващия си удар, сложен рикошет до отсрещния ъгъл. Тъкмо изтеглих щеката назад и бях грубо бутната.

— Какво, по дяволите става? — обърнах се, раздразнена.

Зад мен стоеше, вперил поглед, един много голям и много грозен мъж. Лицето му беше цялото в белези, а носът му — сплескан и крив, нищо чудно и да беше чупен. Можех да предположа намеренията, както помирисвах пиячката. Като присви очи, заприлича ми на Блуто от „Попай моряка“. Само че Блуто беше по-малък. И беше анимационен герой.

— Разля ми бирата, кучко.

Каза го достатъчно високо, за да чуят всички в бара. Слюнки хвърчаха от устата му.

Фин, който не беше по-малък, хвана непознатия за раменете и му каза:

— Успокой се, приятел. Тя е полицай.

Едрягата бутна настрана Фин и се фокусира отново върху мен.

— И какво ще ми сториш сега — каза Блуто и се изплю върху обувките ми.

Всички живеем според правилата. За полицаите има повече правила, отколкото за другите, особено когато се разправяме с дразнещи субекти. Едно от тях е никога да не ги провокираме, особено когато са по-големи от някое китно градче.

Но правилата са направени, за да се нарушават.

— Имаш нужда от свеж въздух — казах му аз спокойно. — Предлагам ти да отидеш да си купиш цигари. Веднага.

Блуто се усмихна иронично. Знаех, че хората около нас бяха спрели играта си, за да ни наблюдават. Като истинска глупачка не носех оръжието си с мен, въпреки че по наредба трябва да го нося и когато не съм на служба. Но не съм сигурна дали пистолетът ми би променил с нещо ситуацията. За него трябваше нещо като малко оръдие или поне базука, за да го спре.

— Искаш да си тръгна ли, прасе? — усмихна се той.

Този мухльо ме удари в стомаха.

Едва успях да се стегна и да извъртя тялото си така, че да отклоня част от удара. И все пак ме повали на земята, паднах на ръце и крака, опитвайки се да си поема въздух.

Фин вече беше предприел действия, още докато се приземявах. Заел стойката на Сами Соса, той удари Блуто по тила с дебелия край на щеката си, като преди това я беше строшил на две.

Сега Скалата се обърна към Фин, като размяташе юмруци във въздуха. Фин успя да избегне ударите и халоса гиганта по челюстта. Той дори не мигна.

Отърсих се от звездичките и се изправих на крака. Коленете ми още трепереха. Една жена не може да е лейтенант от Жестоки престъпления в третия по големина град в САЩ, ако не може да понесе удари.

Или ако не знае как да отвърща на удар.

Нанесох един як десен в бъбрека на гиганта. Опитах да го пробия с юмрук, в който вложих цялата сила на седемдесетте си килограма.

Блуто изръмжа и се сви. Фин се възползва от шанса и го ритна в лицето. Нещо малко отскочи към мен, а после осъзнах, че беше зъб.

Гигантът падна на земята и това щеше да е краят, ако копелето нямаше приятели.

Те бяха точно такива, с каквито задник като този е длъжен да излиза. Един от тях имаше черна коса, пригладена назад, и противна козя брадичка. Преброих пет обеци, всичките черепи, и един пръстен с череп на кутретото.

Другият беше по-нисък и набит, светлата му коса беше късо подстригана. Носеше потник, който разкриваше масивните му ръце, покрити с татуировки на оръжия.

Не бях забелязвала досега, че любимият ми бар се посещава от доста долнопробна клиентела.

Татуираният ловко и леко мина напред към Фин като обучен боец. Замахна с десен удар толкова бързо, че бях абсолютно сигурна, че ще нокаутира Фин.

Но и Фин беше бърз и се извъртя така, че пое удара с рамо. Видях как Фин удря с лакът брадичката на мъжа и след това се започнаха моите проблеми.

Дойде към мен бавно, а козята му брадичка се разтегли в доволна усмивка. Повдигнах юмруци и стиснах зъби.

— Аз съм полицай, смотаняко.

— Аз си хапвам ченгета — прокара език по жълтите си зъби и го насочи към мен.

Изнесох си крака напред, ударих го в грозното му лице и не се въздържах да изръмжа:

— Хапни това!

Не почувствах да съм му счупила носа, но той успя да ме сграбчи и да ме просне на една от билирдните маси. Наведе се над мен, кървеше върху ризата и лицето ми и ми нанасяше безразборни удари отстрани.

Докато замахваше, аз се опитах да се превъртя. Не успях — бях прикована. Блъснах го с цялата си сила, но той беше твърде тежък.

Ръцете му намериха гърлото ми.

Дръпнах пръстите му, но не успях да ги откопча. Отляво на масата, докато сме се боричкали, бяха разпръснати няколко топки. Хванах черната топка и го ударих по главата.

Очите му се премрежиха и той се свлече в края на билирдната маса. Нестандартна топка в ъгловия джоб.

Потърсих Фин, който също имаше проблеми. Блуто се беше свестил и го беше хванал за врата, а татуираният го обикаляше и търсеше къде да нанесе удар, докато Фин размахваше юмруци.

— Полиция! Никой да не мърда! — извиках аз.

Те обаче продължиха да мърдат. Някои хора нямат грам уважение към властите.

Претеглих черната топка в ръката си, като исках да ударя Блуто по тила. Дните ми в бейзбола бяха отдавна минали, но реших, че е достатъчно голяма мишена, която няма как да пропусна.

Пропуснах.

За щастие Фин нямаше нужда да бъде спасяван. Извъртя се на хълбок и хвърли огромния мъж на земята.

Татуираният се намеси, но Фин се извъртя и го удари по брадичката с петата на крака си.

Татуираният усети земята. Но Блуто, който изглеждаше много разгневен, че е хвърлен на пода, стана и сграбчи Фин. Не в мечешка

прегръдка, но все едно Фин е чувал с картофи. Той прехвърли приятеля ми през главата си и беше готов да го запрати в земята.

Тогава се намесих аз, като се заех със средната част на гиганта, а ръцете и главата ми потънаха в една безкрайна тлъстина. Той изпъшка и стовари Фин върху мен, след това започна да ни рита яростно.

Получих един доста силен удар в главата, който ми разводни погледа. Докато се опитвах да избегна една летяща към мен подметка, забелязах, че татуираният се е вдигнал на крака и се е насочил към нас с един израз на лицето, който беше всичко останало, но не и дружелюбен.

Ето какво получавам, когато се опитвам да водя социален живот.

Фин се откъсна от мен и изкусно се изправи на крака, нанасяйки удари в гърлото на Блуто с лакътя си.

Татуираният разтягаше мускулите си, което караше пистолетите да мърдат. Станах бавно и разгоних звездичките, които ми изскочиха преди малко.

— Арестуван си! — пробвах се аз.

Той се изсмя и продължи да мърда мускулите си. Явно беше прекарал доста време във фитнеса, за да изглежда така.

Приготвих си юмруците и финтирах с ляв удар, а с десния ударих директно челюстта му. Това не го разстрои много. Последва дясно-лява комбинация по тялото. Той ми нанесе удар над очите.

— Джак!

Обърнах се и видях Фин, който се носеше над мен. Лицето му издаваше тотална паника. Премина покрай мен и удари доста силно татуирания. Претърколиха се на пода.

— Сега е твой ред — Блуто се изплю. Ухили се и лъснаха няколко места, които някога са били заемани от зъби, след което взе един от столовете в бара, все едно беше направен от картон.

Аз вървах назад, докато не намерих свой стол. Блуто се приготви, като вдигна стола над главата си и го стовари върху мен като чук. Успях да блокирам, но силата ме накара да седна. Болката ме прониза от опашката до основата на черепа, преминавайки по гръбнака ми като светкавица. Зрението ми се замъгли. Очите ми се насълзиха. Никога, в целия си живот досега, не ме е боляло така седалището.

Огромна ръка се пресегна и ме сграбчи за суичъра, изправяйки ме на крака. Фокусирах се върху другата ръка, която се беше оформила

в юмрук, голям колкото главата ми.

Тъй като не бях в състояние да се извия, наведох глава. Ударът посрещна задната част на черепа ми. Всичко изчезна за миг. Стоварих се на пода.

Чух някъде сирени, които се приближаваха. Блуто крещеше и държеше окървавената си ръка за китката.

Премигнах. Фин вървеше към гиганта, като взе една щека от близката маса. Удари Блуто по главата с дебелия ѝ част. Очите му се премрежиха и той се свлече на пода.

Фин хвърли щеката на земята и вдигна бирата си. При цялата суматоха тя не беше паднала. Погледнах надясно и видях татуирания проснат като парцал, а кракът му беше извит по странен начин.

Добрите винаги побеждават в продълженията.

— Добре ли си? — попита Фин.

— Тези тъпаци развалиха най-хубавата ми игра на билиард!

Отпи от бирата и след това ми подаде бутилката. Аз изпих останалото.

Хората започнаха да се събират и да излизат от скривалищата си, щом проблемът беше решен. Опитах се да направя няколко стъпки, за да изпробвам тялото си. Болеше ме на десетина места, особено дупето и главата ми, но май нямах нищо счупено.

Превключих на полицейска вълна, отидох до татуирания и го претърсих за оръжие. Имаше автоматичен нож, който му отнех. Същото сторих и с козята брадичка, от когото взех нож и бокс.

Най-накрая отидох и до спящия гигант. Сърцето ми прескочи.

В джоба на якето му, счупена на три големи парчета, имаше джинджифилова курабийка.

ГЛАВА 14

Разпитът започна в болницата. След като докторът ме прегледа и ми каза, че ще оживея, аз се присъединих към колегите си. Капитан Бейнс се беше появил, както и Бенедикт, федералните и няколко души от кабинета на кмета, както и адвокатата на помощник-губернатора.

Следвахме протокола и пипахме внимателно, за да не объркаме разследването. Обадихме се на съдия, който издаде заповеди за обиск на домовете на заподозрените. По време на разпитите присъстваха адвокатите на заподозрените, които им препоръчаха да направят пълни самопризнания, защото това ще е най-добре за тях.

Мъжът с обещаните имаше сътресение на мозъка от сандвича с черната топка, който му спретнах. Той не участваше за известно време. Но Блуто и татуираният мъжага бяха в съзнание и в състояние да говорят. Така и сториха.

Но когато всичко беше казано и записано, при цялото ни внимание и прецизност, разбрахме съвсем малко повече, отколкото знаехме в началото.

Блуто и приятелчетата му бяха наети да ми счупят краката. Дали им моя снимка, адреса ми и пари в брой, които да си разделят. Проследили са ме до Джо от апартамента ми, който са наблюдавали. След като приключат с побоя е трябвало да оставят курабийката до мен.

Не знаеха кой ги е наел. Не знаеха за убийството на Джейн Доу. Местожителствата им бяха намерени и всичко беше чисто там. Алибитата им за времето, когато е убита Джейн Доу, бяха непоклатими. Тяхното единствено престъпление, като оставим настрана нападението и побоя над полицейски служител, бе невероятното им малоумие да се вкарат в такива неприятности за толкова малко пари. Те дори няма да стигнат за сметките им в болницата, да не говорим за адвокат.

Техен поръчител се оказа човек на име Флойд Шмид, който предлагаше главорези на повикване от един бар на улица „Максуел“.

Първо Флойд не искаше да ни сътрудничи, когато дойде в управлението, но бързо се съгласи да каже всичко, само да не го свързваме с убийството на Джейн Доу.

Един мъж е дошъл да го види в бара и му е предложил 500 долара, за да ме осакатят. Флойд не можа да ни го опише, освен че е бял, среден на ръст, между 20 и 40 години.

— Кълна се, че не погледнах мъжа в лицето. В този бизнес, ако погледнеш човека — става му неудобно и се отказва да използва услугите ти.

Никой не се и учуди.

Курабийката беше като тази, която бе открита при тялото на Джейн Доу. Снимката ми бе проявена от някого в частна тъмна стаичка, а не във фото. Успяхме да възстановим две от стодоларовите банкноти, които е дал за услугата на Флойд. Използвахме ултравиолетова светлина, за да потърсим отпечатащи, но извадихме само тези на Блуто.

С други думи, нямахме нищо.

Бях изтощена, с ужасни болки, напълно разбита. Хърб ми предложи да си отида вкъщи. Като не видях смисъл да споря, така и сторих.

И, разбира се, не можах да заспя.

Малко тилебол ми помогна за болките, много от които се бяха увеличили от побоя. Но дори и при напълно изтощени батерии, не можах да се отпусна.

Той беше навън. Знаеше къде живея. Знаеше, че го преследвам.

Той дори ме беше снимал.

Тъй като беше в близък план, можех да разбера, че е направена през нощта, докато вали, и аз бях с шлифера си. Все още не беше установен видът фотоапарат и обективът, които е използвал, но аз знаех кога я е направил. На местопрестъплението на Джейн Доу.

Джинджифиловия мъж е бил там. Той ме е избрал за свой противник. А сега играеше някаква извратена игра.

Федералните бяха на прав път в една от почивките при разпитите.

— Има голяма вероятност това да е същият човек, който ви е дал бонбоните — каза Дейли.

— ОБИ ще ни даде разпечатка за подобни фалшификации на продукти следобед.

— Този човек ви е извел като основен негов враг. Бъдете готова скоро да имате личен контакт. Писмо, обаждане по телефона. Може дори да се срещнете очи в очи, без да подозирате, че е той.

— Трябва да ви наблюдаваме, лейтенант.

Учтиво отказах, като им обясних, че още няма нужда от такива мерки.

Но сега, сама и в леглото, не можех да не се чувствам леко параноично. През всичките години, в които съм преследвала убийци, никой не е преследвал мен.

Размислите въобще не ме отпуснаха.

Отново „изгледах“ мислено местопрестъплението на Джейн Доу, което беше лесно, защото го бях гледала поне дузина пъти. Не бях забелязала някой от зяпачите да носи фотоапарат, но със сигурност ще трябва да го видя пак.

Извъртях се на една страна, което не беше добра идея, защото веднага се сетих, че Дон го няма. Малко преди да се прибера в апартамента, мебелите и вещите на Дон бяха изнесени от коридора. Вероятно е бил Дон, а не някой крадец, защото ми беше оставил бележка с черен маркер на вратата.

Съобщението гласеше: „Гулам си задник, Джак“.

Правописът никога не е бил от силните му черти.

Но все пак ми липсваше. Или не непременно той. Просто ми липсваше топло тяло, което да лежи до мен. Май имахме повече съжителство, отколкото връзка. Аз имах до кого да се притисна нощно време, а той имаше безплатен апартамент.

Цели бракове се градят дори на по-малко.

Обърнах се по гръб и се загледах в тавана в старанието си да се предам на съня. Постепенно, бавно, най-накрая умората се настани и ме издърпа в света на сънищата.

След това телефонът иззвъня.

Скочих от леглото като стреснат елен. Бях вдигнала телефона, преди да се събудя:

— Даниелс.

— Надявам се, че не те будя, Джак. Имаме още една.

Затворих очи и разтърсих глава. Часовникът показваше малко след полунощ.

— Къде?

— Пред „7/11“ на „Адисън“ — каза Бенедикт. — На една пресечка от теб.

Премигнах и кимнах, осмисляйки новината.

— Там съм след пет минути.

— Има и нещо друго. Може би трябва да се подготвиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Оставил е още една бележка. Адресирана е до теб.

— Какво пише на нея?

Хърб си прочисти гърлото и зачете монотонно:

— „Номер 2, скъпа Джак, видях те в Джо. Не е зле за една кучка. Не се оправдаха парите, но затова пък беше забавно. Много тъжно, че онзи плешивец ти помогна. Мисля, че инвалидната количка ще ти отива. Но все още не е късно“.

— Господи — казах аз.

— Има и още. „Ще продължавам да убивам тези мръсници. Това ми е мисията. Оставил съм ти още един подарък, но той е дълбоко скрит. Бягай, бягай, колкото бързо искаш, Джак, не можеш да ме хванеш..., но аз ще те хвана. Джинджифиловия мъж.“

— Тълпата, Хърб. Увери се, че имаме снимки в едър план на всички. Басирам се, че малката невестулка е там в този момент, наблюдава ни. Ще се видим след малко.

Отне ми няколко минути да си сложа костюм и да стигна до мястото. Дори не трябваше да се качвам в колата. Местопрестъплението беше на практика в задния ми двор.

Четири полицейски коли вече бяха там, спрели пред входа на магазина, и ограждаха пространството. Няколко униформени охраняваха местопрестъплението и го записваха. Други се грижеха за тълпата и непрекъснато нарастващия брой журналисти. Сложих си значката на врата и влязох в кръга.

Хърб, който винаги успяваше да ме изпревари на местопрестъпленията, дори и ако бяха на една пряка от мен, стоеше до кофата за смет пред магазина. Капакът беше махнат и нещо кърваво се подаваше навън. В ръцете на Хърб беше бележката, опакована в голям найлонов плик.

Намерих носни кърпи в джоба си и избърсах течащия си нос, докато се опитвах да разгледам тълпата. Ако го бях направила прекалено очевидно, щях да подплаша нашия човек. А аз бях сигурна, че е наоколо, наблюдава ни.

Никой не ми направи впечатление.

— Изглеждаш като след катастрофа с влак — каза Хърб.

— Благодаря ти за загрижеността.

Насочих вниманието си към кофата за смет. Беше още една жена, дупето ѝ стърчеше навън като кървава планина. Като се опитвах да не гледам много в детайли, забелязах, че седалището ѝ, вагината и ректума ѝ бяха наранени до неузнаваемост.

Стомахът ми започна да се свива и аз погледнах настрана, благодарна, че запушеният ми нос не допускаше миризмата на смърт.

Тя беше нечия дъщеря. Страдала е, умряла е и сега се разлагаше. И това само заради желанието на някакъв кучи син да се забавлява.

— Кой я е открил? — попитах Бенедикт.

— Собственикът. Мъж на име Фицпатрик. Той се е обадил на полицията. Патрулът е разпознал стила му и се е обадил в нашия участък.

А това беше показател колко сериозен беше случаят. Участъците в Чикаго си пазеха територията и само нареждане от полицейския секретариат можеше да ги накара да преотстъпват случаи един на друг. Заповедта е била издадена след фиаското от миналата нощ.

— Свидетели? — попитах аз.

— Все още няма.

— Собственикът вътре ли е?

Кимна утвърдително.

Оставих тялото и бутнах стъклената врата, Хърб ме последва. Фицпатрик седеше на стол зад тезгяха с тъжно изражение на лицето. Той беше пълен, оплешивяващ, а на работната си риза имаше няколко петна от храна и напитки. Двама униформени го пазеха, единият си водеше бележки.

— Г-н Фицпатрик — казах аз, — аз съм лейтенант Даниелс. Това е детектив Бенедикт.

— Вземете си кафе, лейтенант. Всички вече си сипаха. Казват, че ще остана затворен за целия ден.

Тъжно ми стана за човека и за неговата загуба на печалба, но се стегнах и не се разплаках.

— Вероятно за час или малко повече ще сме приключили, — му казах аз — а и освен това при цялото медийно присъствие всички в квартала ще се отбият в магазина ви. Сигурна съм, че доста от тях ще си купят по нещо.

Той грейна при вероятните възможности за бизнес. Може би трябва да направи тениски.

— Кога забелязахте тялото, г-н Фицпатрик?

— Видях, че капакът е махнат. Понякога децата ги крадат. Един господ знае какво правят с капациите от кофите за смет.

— В колко часа стана това?

— 11:55 часа, може и малко след това. Нямахме никого в магазина, затова излязох да потърся капака и тогава видях... — посочи към кофата през прозореца. — След това влязох и се обадох на 911.

Патрулиращият полицаи отляво, чиято табелка на униформата твърдеше, че е полицаи Мейдоус, погледна записките си.

— Обаждането постъпи в 11:57 часа. Джеферсън и аз пристигнахме на мястото в 12:03 часа.

— Преди това забелязахте ли нещо необичайно? — попитах Фицпатрик.

— Не, нищо.

— А по-рано днес? Някой боклукчийски камион да е идвал при вас? Или ван? Нещо необичайно?

— Нищо, освен един човек, който за малко не умря в магазина ми.

Бенедикт пак направи онова движение с веждата, с което изискваше обяснение.

— Някакво хлапе, тийнейджър. Получи пристъп или припадък. Нещо такова. Хвърли се на пода до машината за пуканки, започна да се гърчи и да му излиза пяна от устата. Мислех, че ще умре на място.

— Обадохте ли се на линейка?

— Щях. Но детето ми каза да не го правя. Получавал ги постоянно. След минута — две се оправи и си тръгна, без проблеми.

Кимнах на Хърб, който отиде да се обади на г-н Рахим от първия 7/11, за да провери за подобна случка. Човек с пяна в устата лесно би отвлякъл вниманието от паркинга.

— Ще ми дадете ли записите от охранителните камери? — притиснах го аз. — От последните два часа?

— Разбира се. Но това хлапе не е зарязвало никого. Аз го наблюдавах, докато си тръгваше.

— Колко по-късно забелязахте, че капакът е свален?

— След няколко минути мисля.

Обърнах се към Мейдоус.

— Вземи му отпечатъци, след като му вземеш показания.

— Нищо не съм направил! — Фицпатрик си завря лицето в моето.

— Правим това, за да отделим отпечатъците ви, ако ги намерим по кофата.

Той кимна, сякаш си го е знаел отпреди. Излязох навън при тялото, главата ми пулсираше с всеки удар на сърцето, очите ми все едно бяха пълни с пясък. Максвел Хюз гледаше тялото в кофата с такава професионална безизразност, която може да се придобие, само ако си непрекъснато сред трупове. Когато кимна, двама асистенти с ръкавици обърнаха кофата за смет.

Момичето тупна на тротоара, обвито в опаковка от кървав боклук. Двама униформени се появиха, като слагаха в найлонови пликчета и номерираха всичко, а Хюс коленичи и потърси пулс, който знаеше, че няма да открие.

Отидох при него, наблюдавах тялото и се опитвах да си го представя ходещо и говорещо като човек. Не успях. Смъртта взема от хората тяхната личност. Тя ги обръща, тъй като няма по-мек израз, по-скоро в предмети, отколкото в човешки същества.

Това момиче е имало хобита, мечти, надежди и приятели. Но нищо от това вече няма значение. Това, което оставаше, беше още унижение от аутопсията с надеждата, че нейното тяло ще отведе полицията към убиеца ѝ.

От мечтател до улика. И при това пътят не е бил лек.

Виждала съм някои гадости. Рани от пушки. Гангстерски убийства. Един мъж, който беше убил детето си с гореща ютия. Но когато махнаха боклука, трябваше да се извърна, за да не повърна стомаха си.

Травмите, които беше нанесъл на това бедно момиче, бяха просто скверни.

— Липсват някои части — каза Хюз на хората си. — Търся две уши, четири пръста на ръцете и всичките десет пръста на краката. Проверете в кофата и в опаковките.

— Кажете ми, че това е направено, след като е настъпила смъртта — каза на Макс.

— Не мисля, че ще ти дам желанието отговор, Джак — каза той тъжно. — Виждаш ли тези разрези по дланите ѝ? От собствените ѝ нокти са, докато е стискала юмруци. Съвсем нормално за смърт при мъчение. Не виждам следи от връв по гърлото ѝ, както имаше при първата. Моето предположение е, че е умряла от шок, който е предизвикан от масивна загуба на кръв.

Мигнах при мисълта за изцеждащи се органи през разрезите в стомаха ѝ.

— Лейтенант — каза някой.

При възможността да се фокусирам върху нещо друго, аз се съсредоточих върху един от патрулите, който ровеше в боклука. Държеше в облечената си с ръкавица ръка джинджифилова курабийка.

Обърсах си носа и си потърках слепоочията, след което предизвикателно погледнах тълпата, за да накарам един от тях да срещне погледа ми. Никой не го стори.

— Разговарях с г-н Рахим — Хърб точно затваряше мобилния си. — И при него е имало дете, което е имало нещо като пристъп около два часа преди Донован да открие тялото.

Мислено се сригах отзад, че съм пропуснала тази подробност.

— Касетата от охранителните камери?

— Имаме я в Отдел улики. Прегледахме само около час, преди да бъде намерено тялото. Може би трябва да я изгледаме цялата.

— Знаем, че този мъж наема странични хора. Доказа го и с мен снощи. Може да е наел едно и също дете и за двата случая...

— Или може би си има партньор.

— А може би имаме следа.

Все още не беше сигурно. Детето може да няма досие и може никога да не го открием. Дори и да го открием, има вероятност да е наето по същия начин, по който бе и Флойд, с малко или никаква информация за нашия убиец.

Но поне сега имаме друга работа, освен да чакаме нова жертва.

Хърб ме погледна съчувствено.

— Искаш ли да се видим по-късно, а ти първо да си починеш?
— Не. Не съм в състояние да спя. Но бих хапнала все пак. Гладен ли си?

— Кога не съм бил гладен?

Погледнах шевовете му.

— Не те ли боли, когато ядеш?

— Боли и още как. Но човек не престава да диша, защото е настинал, нали? Знаем едно място, където сервират страхотни сандвичи с кюфте.

— С кюфте?

— Да ми е зле? Не, не ми е зле — Хърб се ухили. — Чувствам се доста добре.

Погледнах го безизразно. Хърб ми се намуси.

— Хайде, Джак. Чаках две седмици, за да използвам тази шега.

— Не трябваше да чакаш толкова.

Взехме колата на Хърб, купихме си хамбургери със сирене от една крайпътна закувалня и ги изядохме, докато пътувахме към участъка. Обадих се на Отдела за уликите и Бил с удоволствие ми донесе записите от охранителната камера в първия „7/11“.

— Чувам, че пак си свободна жена, захарчето ми — ухили ми се Бил и показа неестествено белите си протези.

— Не съм свободна, но цените ми са прилични.

— Колко ще ми струва, да речем, три минути и половина?

— Не мога да обсъждам пари с теб. Ще трябва да говориш с мениджъра ми.

— Можеш да я имаш за 2 долара — каза Хърб. — Това включва и моя дял.

Бил се ухили дяволито и с удивление наблюдавах как шейсет и осемгодишен мъж си поклаща хълбоците. От това се чу изпукване.

— За жалост — прекъснах го аз, преди да е ухапал, — данъкоплатците се нуждаят от моето внимание първи.

— Ти само дразниш, Джак, караш стареца да се разгорещи и да се разпали, а след това го изоставяш.

Ощипа ме по бузата и излезе.

Обърнах се към Хърб:

— Благодаря ти, че си осведомил Бил за наскорошната ми раздяла.

— Разплата, че ми изпрати федералните. Ще ядеш ли последния бургер?

Поклатих глава и сложих касетата във видеото. Както и предполагах, качеството беше лошо. Записът беше черно-бял, на снежинки от многократно използване и записан на бърз кадър, така че една касета от 6 часа да стигне за един ден.

Долу вляво имаше час, кодиран като в армията. Превъртях до 18:00 часа и я оставих да върви.

И ето, в 18:42 часа млад мъж влезе в магазина, направи движение към списанията, но след това падна на земята и започна да трепери като лист. Другите двама посетители, които бяха в магазина заедно с магазинера, се приближиха към него.

Гърчовете траеха почти 2 минути или около 20 секунди на бърз кадър, а след това момчето се изправи и напусна магазина, като държеше главата си наведена и избягваше камерите с очевиден опит в това отношение.

— Ако това е истински пристъп, аз ще се пробвам в балетните танци — каза Бенедикт.

Прогоних от съзнанието си образа на Хърб в клин и превъртях назад лентата, за да може на забавен каданс да преценим реалното време, за което е станала случката. Като съдебно доказателство лентата на практика беше недопустима. Качеството ѝ беше ужасно лошо. Извадих касетата и сложих другата — от „7/11“, която взехме днес, и се надявах тя да е с по-добро качество.

Понякога желанията се сбъдват.

Този път лентата беше цветна с идеално чист образ. За разлика от първата лента, която правеше нещо като панорамни снимки на магазина, тази използваше четири различни камери, за да записва различни части от магазина, поради което екранът беше разграфен на четири.

— Това е нещо друго — каза Хърб.

Превъртях до момента, когато момчето влиза в магазина и ни дава идеален образ в анфас. След това се премести от единия екран към другия и ние видяхме как сложи нещо в устата си и се започнаха познатите ни конвулсии.

— Явно плюе нещо.

— Алказалцер. Това е стар трик и от него ти излиза пяна от устата.

— Нека да извикаме няколко униформени да видят записа.

Хърб се обади по телефона и извика десет-петнайсет полицаи на смяна. Те се събраха в моя кабинет и изгледаха записа. Никой обаче не разпозна детето.

— Вероятно това е трик, който е използвал и преди — казах им аз. — Може би кражба от магазин, може би за отвличане на внимание, докато партньорът му отмъква някакви стоки. Поразпитайте, разберете дали някой е чул за малък крадец, който симулира припадъци.

След като си тръгнаха, дежурният сержант ми се обади и ме информира, че имаме скица на нашия извършител, нарисуван по описанието на фармацевта Стив и на Флойд — брокерът за чупене на крака. Хърб слезе, за да го вземе, защото автоматите за хапване бяха по път. Сложих видеозаписа от първото престъпление и го прегледах за зяпачи с фотоапарати. Нищо не открих.

Няколко минути по-късно дойде Бенедикт без храна, но с издайнически шоколадови стърготинки по мустаците си. Подаде ми скицата, която беше толкова обща, че приличаше на всеки срещнат бял човек на средна възраст по света. Очите бяха по-приблизени едно към друго от обикновеното, а главата беше по-триъгълна, което правеше престъпника да прилича на плъх. Но при слабо осветление след няколко пътиета рисунката може да бъде скица на Дон или на Фин, или на половината ми отряд. Можем да изключим Хърб, защото лицето на престъпника бе изпито.

Телефонът иззвъня и Бенедикт вдигна грациозно слушалката вместо мен.

— Бейнс е — затвори слушалката секунди, след като я беше допрял до ухото си. — Искан да го удостоиш с присъствието си в неговия кабинет веднага, щом имаш свободна минута.

Станах и се протегнах. Трепнах — сякаш всичките ми болезки се бяха възвърнали. Вероятно капитанът искаше да обсъдим боя от миналата нощ или напредъка ни по случая, или вероятно пренебрежението ми към федералните, или неразрешените ми извънредни часове, или за да ми каже, че му харесва външният ми вид.

Бях права за четири от петте.

— Джак, седни.

Седнах срещу бюрото му и го погледнах. Капитан Стивън Бейнс беше нисък, набит, около десет години по-възрастен от мен, косата му беше нереалистично черна, а мустакът му имаше прошарени косми. Приключи с разглеждането на вестника пред себе си и ме погледна.

— Не беше въоръжена вчера.

— Знам. Може би беше добре така, защото иначе щях да убия един или повече от тях.

— Носи го занаяпред. Изглежда този мъж се цели в теб.

Кимнах.

— Разкажи ми за втората жертва.

Разказах му какво знаем досега и когато имаше въпроси — задаваше ги.

— Напрежението се покачва — ми каза той, когато приключих. — Полицейската управа и кабинетът на кмета искат да предадем случая на федералните.

Направих физиономия.

— Имаме си хора и източници. Единствено нямаме следи, защото този мъж не ни оставя такива, които да следваме.

— Затова и отказах. Но след като медиите се намесят днес, скоро и моята власт ще е узурпирана. Ако искаш да останеш в случая, Джак, трябва да намериш нещо повече, за да продължиш напред.

— Правим пълно обследване на втората жертва. Вероятно ще я идентифицираме.

— Не разчитай на това.

Знам какво имаше предвид. При 99,9 процента от убийствата убиецът познава жертвите и връзки могат да се намерят. Но Джинджифиловия мъж може би си избира случайни жени. Ако случаят е такъв, дори и идентифицирането им няма да ни помогне да го хванем.

— Имаш ли представа какво е искал да каже с това, че ти е оставил друг, скрит подарък?

— Не. Може би друга жертва? Но той не ги скрива, а обича да ги оставя на обществени места. Може би...

Прекарах го през главата си. „Оставил съм ти още един подарък, но той е дълбоко скрит“. Има предвид, че подаръкът е бил там, в тялото, скрит надълбоко. Дълбоко в тялото?

— Ами ако е скривал по нещо в телата на жертвите?

— Нямах ли при аутопсиите да го извадят?

— Може да не е нещо дълбоко скрито.

Бейнс вдигна слушалката и говори с асистента на патолога Фил Бласки. Накара го да проверят първата Джейн Доу още веднъж, да огледат за нещо, което може да е поставено в тялото.

— Вече се зае с това — Бейнс затвори телефона и се почеса по мустака. — Специални агенти Кърси и Дейли имаха разговор с мен вчера.

Аз чаках.

— Казаха, че не вярват, че им сътрудничиш напълно.

Подбрах внимателно думите си.

— ФБР биха профилирали Хитлер като евреин.

Бейнс се усмихна късо, нещо, което не беше присъщо за него.

— Никой не зачита дупето, докато не му се наложи да се изака, Джак.

— Ще направя всичко по силите си.

— А и писмата, искам да ги анализират.

— В лабораторията са.

— Имах предвид от експерт по почерците.

— Вече сме почти сигурни, че писмата си съвпадат.

— Това е само част. От кабинета на кмета изпращат експерт, който да определи профила на заподозрения по почерка му.

Отново направих гримаса.

— Още един профил? След това и с гледачка ли ще се свържем?

— Сигурен съм, че на него ще сътрудничиш изцяло, лейтенант — Бейнс произнесе последните думи с целия си авторитет. След това ме освободи и аз се изправих, за да си вървя. — Джак?

— Капитане?

— И не се преработвай много. Няма да си от полза за случая, ако си толкова изморена, че едвам да гледаш.

Напуснах раздразнена. За двадесет години служба в силите на реда имах своите заслуги при големите случаи, разправии с медиите и политически натиск. Но да работя с федералните, а сега и с някакъв измислен експерт по почерка — работата ми ставаше все по-затруднена.

— Погледни го от този ъгъл — каза Бенедикт, след като го въведох в нещата — ще ти плащат заплата, независимо дали хванеш

убиеца, или не.

— Да, поне нещо, за което да си заслужава да се работи.

— Това е просто работа, Джак. Не я приемай така лично. Това е нещо, което правиш за пари, за да можеш да си живееш живота. И аз искам да хвана мръсника, колкото и ти. Видя какво е сторил с жените. По дяволите, виж какво направи с устата ми. Но когато затворя вратата след себе си, оставям работата тук.

— Точно тази работа явно ме следва навсякъде.

Хърб се намуси.

— Почини си малко. Вземи си почивен ден. Обади се на онази агенция за запознанства, намери си хубав мъж и прави секс с него. Прави нещо различно, за бога, освен полицейската си работа. Искаш ли след петдесет години, когато ще лежиш под някоя надгробна плоча, епитафията да гласи: „Беше чудесен полицай“?

Помислих над това.

— Добре — взех решение. — Ще си взема следобеда почивен ден. Ще се справиш ли с магазина, докато ме няма?

— Считай го за свършено.

— Ще се видим по-късно.

— Живей си живота, Джак. Имаш само един.

Кимнах му и излязох.

Когато се прибрах вкъщи, прекарах следващите четири часа в размисли по случая.

ГЛАВА 15

Всичко беше в планирането.

Ако планираше всеки детайл, всичко можеше да се размине. Номерът беше да отложиш момента на удовлетворението, докато планирането не е завършено. Ето защо са го хващали в миналото — защото вълнението от извършеното престъпление беше надделявало над разума. Но това нямаше да се повтори. Сега приемаше планирането за предястие. Като любовна игра. Съвсем естествено всичко се превърна в забава.

Целият купон беше обмислен така добре, че можеше да убие четирите момичета в една седмица и пак да остане време да се порадва на всяко от тях. Доста препълнена програма, която се напрегна още повече от внезапния интерес към Джак Даниелс, но месеците в изграждане на плана, наблюдаването и чакането се отплащаха. След една седмица щеше да е история, чикагска легенда, оставяйки след себе си ужас и отворени въпроси.

Трябваше да се освободи от Т. Меткалф тази сутрин, въпреки че му се искаше да я задържи още малко, защото нямаше как да се справи с миризмата. Рисковано беше да оставя два поредни пъти телата по този начин, но добавяше нови нотки в неговия свръхестествен мистицизъм. С нетърпение очакваше заглавните страници.

Чарлз седна на пода в мазето си сред варели с бензин и се взря в кървавото петно, където преди няколко часа издевателства върху тялото. Утре щеше да има друга, която да заеме мястото ѝ. Дотогава имаше още да планира.

Джак беше причината.

Беше очаквал момента да нападне отговорното по случая ченге. Но отдели много време на този проблем — повече, отколкото очакваше.

Може би медиите бяха причината и вероятно цялото внимание, което беше насочено към него, го караше да се фука. Телевизията му се подиграваше, а сега я беше страх от него. Имаше справедливост.

Или може би след толкова седмици в подготовка и обмисляне, идеята, че Джак иска да го спре, преди да приключи, я правеше също толкова лоша, колкото и тези курви, които го подтикнаха към неговата мисия.

Какво ли правеше сега Джак? Как върви случаят? Страхуваше ли се, че ще я нападнат отново? Чувстваше ли се безпомощна и безсилна? Ядосана ли беше, че не може нищо да направи, за да го спре?

Можеше да ѝ се обади и да разбере. Време беше да отбележи точка, да демонстрира лично отношение. Искаше да се бори срещу него? Добре. Щеше да съжалява за това решение до края на дните си.

А той нямаше да е толкова далеч.

Но защо да се обажда, като можеше да се отбие? В крайна сметка, знаеше къде живее.

Джинджифиловия мъж си затвори очите и започна да планира.

ГЛАВА 16

Завих се, за да подремна, което беше нещо като благословия. Донякъде ме освежи и ми даде далеч по-необходимата почивка, но когато си отворих очите беше едва пет следобед и знаех, че няма да заспя, когато стане време за лягане.

Затова изгладих намачкания си костюм, взех обезболяващи и лекарства против грип и отидох в единственото място, което никога не затваряха.

Хърб си беше тръгнал, когато пристигнах. Беше вкъщи, при жена си, без мисли за работата. Докладът от патолога беше на бюрото ми, чакаше ме, още една задача от кабинета на кмета. Отпих от гадното кафе и седнах, за да чета за гадостите, които са се случили на още едно нещастно момиче.

Първото нещо, което ми се наби на очи, бе часът на смъртта. Патологът го бе определил около 19:00 ч. Предходната вечер. Убиецът е задържал тялото доста по-дълго, отколкото първата жертва.

Също така я е наранил доста повече. Това момиче имаше 37 рани с различна дълбочина и дължина, но патологът бе отбелязал, че няколко от раните са отваряни наново. Микроскопични стоманени елементи съвпадаха с тези от първата жертва, което показваше, че е използван същият нож. Нивата на хистамин, в комбинация с отчасти отхапан език и белезите от нокти по дланите, които Хюз беше показал, сочеха, че раните са нанесени преди смъртта. По преценка на патолога тя е измъчвана около четири часа.

Смъртта е предизвикана от масивна кръвозагуба. За щастие шокът е спестил известна част от мъките ѝ. В раните на китките и глезените бяха намерени нишки, които отново насочваха към канап.

Липсваха ѝ всички пръсти на краката, малките срамни устни, големите срамни устни, четири пръста и двете уши. Нито една от тези части не беше намерена. Не беше намерена семенна течност, но при очевидно сексуалната природа на престъплението може да се заключи,

че е имало изнасилване, при което убиецът или е свършил навън, или е използвал кондом.

В урината ѝ имаше следи от натриев секобарбитал. Следата от убождане от игла беше на лявата ѝ ръка.

Не намерихме документ за идентификация и момичето беше веднага определена като Джейн Доу 2. Експерт от погребално бюро работи почти два часа върху лицето и косата ѝ, за да заприлича на това, което е била приживе. След това ѝ направихме дигитална снимка, а очите ѝ бяха електронно нарисувани на компютър.

Реконструираната снимка беше дадена на медиите за новините в шест, заедно с подобна снимка на първата Джейн Доу. Ако някой познаваше момичетата или имаше информация, свързана със случаите, беше помолен да се обади на телефонния номер на полицията. Хърб беше организиран екип от шестима полицаи, които приемаха обажданията, и всички бяха достатъчно информирани по случая, за да могат да разпознават шантавелите и търсачите на сензации.

Втората бележка беше написана със същото мастило, на същия вид хартия. Няма отпечатъци, косми, нишки.

Двата магазина „7/11“ бяха на разстояние осем пресечки. Мислих да слагам цивилни полицаи, за да наблюдават района, пред всеки квартален магазин в Чикаго, но щяха да са ни необходими 500 души, за да покрият повече от стотен денонощни магазина. Вместо това сложих отряди на петнадесетте магазина в радиус от 20 пресечки от първото местопрестъпление и след това направих листовка за раздаване. Тя информираше работещите в магазините да си отварят очите за всеки, който се опита да открадне кош за боклук или да инсценира припадъци.

След като нахвърлих писмото, се обадох на дежурния сержант и то беше раздадено на всички полицаи в сградата. Нощната смяна също изгледа видеозаписа с детето с алкалца, както и дневната, но резултатът не беше по-различен. Никой не разпозна детето, нито начинът му на поведение.

Не бях се свързала дори и с една трета от полицаите в района, но оптимизмът ми започна да се изпарява. Снимките на полицейския архив вече бяха в компютър, а не на книга, затова направих бързо проучване за млади бели крадци от магазини. Появиха се повече от 8000 съвпадения. Дори и с помощ ще се да ми отнеме безброй години.

Поех си въздух и бавно издишах. Ако имаше някаква връзка между това, което досега сме открили и нашият убиец, бях прекалено глупава, за да я видя. Не бях по-близо до залавянето на убиеца от деня, в който поех случая.

Сложих записа от второто местопрестъпление и го изгледах, видях за първи път как Бенедикт маха бележката от тялото, която при втората Джейн Доу беше заципана за задните ѝ части. След това всичко стана още по-зловещо, още повече че и качеството на записа беше перфектно.

Първото местопрестъпление бе заснето през нощта, докато валеше, от някого, който имаше проблем с фокусирането и зум функцията. Този запис бе чист, ясен и в едър план. Когато свърши касетата, няхах никакво желание да я гледам отново.

Но я гледах. И отново кръвта ми се смразяваше, но се опитвах да намеря нещо, каквото и да е, което да ми даде насока.

По време на петото или шестото гледане мислите ми започнаха да бягат. Така ли щях да прекарам остатъка от дните си? Бенедикт беше у дома си сега, с жена си. Вероятно гледаха заедно телевизия или се любеха. Или, по-вероятно, и двете. Но каквото и да правеха, правеха го заедно. Те споделяха живота си. А аз бях тук, сама, гледайки края на живота на друг човек.

И така, каква е алтернативата? Да се прибера, да се пооправя и да тръгна по баровете? Ами да, мога да се оставя да ме забърше някой, да убия самотата за една вечер. Но на мен ми трябва нещо по-смислено от един бърз, неангажиращ секс.

Това, от което имах нужда, това, което ми липсваше през последните петнадесет години, бе да съм влюбена. И не мисля, че ще се случи в баровете.

С тъга се сетих за бившия си съпруг, Алан.

Алан бе нещо специално, мъж — един на милион, който ти праща цветя и обича да си държите ръцете. Рядко избухваше, беше магьосник в кухнята и ме обичаше така безусловно, че никога не почувствах студенина, дори и през бруталните чикагски зими.

Аз поемам пълната отговорност за съсипването на брака ни.

Запознах се с него на работа, когато бях полицаи. Той дойде при мен и ми каза, че някой е откраднал портфейла му. Не бих казала, че

беше невероятно красив, но имаше най-милите очи, които някога бях виждала.

Срещяхме се шест месеца, преди да ми предложи.

В началото бракът ни вървеше страхотно. Алан беше художник на свободна практика и правеше така програмата си, че винаги да имаме време за нас.

Докато не дойде повишението ми в „Тежки престъпления“.

Преди това с Алан правехме планове да имаме деца. Щяхме да имаме момче на име Джей и момиче — Мелъди, също така щяхме да си купим къща с голям заден двор и с добро училище в района.

Но също толкова силно, колкото исках тези неща, исках и кариера. Майчинството означаваше, че ще отсъствам от работа, а един наскоро повишен детектив Трета степен имаше нужда от значки, за да се издигне.

Седмичните ми работни часове скочиха от 40 на 60.

Алан беше търпелив. Той разбра моята амбиция. Опита се да ме изчака, докато не станех готова. След това някакво огромно препятствие за моята кариера ме накара да прекарвам още повече време на работа.

Алан ме напусна една седмица, преди да ме повишат в детектив Втора степен. Тогава започнаха и моите проблеми с безсънието.

Зарових спомените. Със съжаление доникъде нямаше да стигна. Само едно нещо би ми помогнало.

Вдигнах телефона, после го затворих, после пак го вдигнах. Да преглътна и малкото гордост, която имах, се оказа по-трудно, отколкото си мислех, но се справих. Данъкоплатците финансираха обажданията ми до Информация и след десет секунди вече набирах „Среща за обяд“ с надеждата, че ще са затворени по това време.

— Благодаря ви, че се обадохте на „Среща за обяд“, аз съм Шийла. С какво можем да ви бъдем полезни?

Гласът ѝ беше така жизнено оптимистичен, че се почувствах за миг по-добре от решението си да се обадя.

— Ами предполагам искам да си уредя среща или да ми запишете посещение. Всъщност, не очаквах да работите по това време.

— Работим до късно. А връзките не съществуват само от девет до пет. Ще ми кажете ли името си, госпожице?

— Жаклин Даниелс. За кратко — Джак.

Учтиво ми каза:

— Много хубаво име. Вашето занимание?

— Полицаи.

— Имаме много клиенти от силите на реда. Търсите ли половинката си в рамките на вашата професия?

— За бога, не. Искам да кажа...

— Няма проблем. Трудно е да се срещат хора с една и съща професия. Ето защо всички известни актьори и актриси се развеждат. Сексуална ориентация?

— Извинете?

— Искате да срещнете мъж или жена?

— Мъж.

— Чудесно. Имаме много прекрасни мъже, от които можете да изберете.

Нейната способност да общува така леко с хората навярно караше всички смотаняци да се чувстват доста по-добре. Поне при мен работеше.

— По кое време сте свободна, за да дойдете и да разгледате?

— Да, ами, какво ще кажете за утре? По обяд, ако е възможно?

— 12 часа?

— Чудесно.

Даде указания, после още малко си поприказвахме и тя напомпа достатъчно моето его, за да се чувствам добре с мисълта, че съм наела служба за търсене на мъже, защото съм твърде недодялана, за да си намеря сама.

— Ще се видим утре по обяд, г-це Даниелс. Тогава ще вземем цялата необходима информация за вас, а също така ще ви запознаем и с нашата дейност. Ще ви снимаме. Но ако желаете, можете да донесете и ваша снимка.

Освен тази за шофьорската ми книжка, май няхах други снимки.

— Ще ме записват ли на видео?

Мелодичен смях.

— Не. Не заснемаме на видео клиентите си. Ние просто се запознаваме с тях, а след това им предлагаме срещи за обедно време. Разполагаме с 35 агенти и всеки от тях се занимава с 50–100 души. Нашите агенти уреждат срещите в рамките на собствените си списъци

с хора. Ако при тях няма подходяща половинка, те прехвърлят клиента на друг агент.

Това ми прозвуча като да си последното момче, избрано за махленска футболна среща. Представих си как едно дебело момиче например е прехвърляно от агент на агент всеки месец и това ме накара да потръпна.

— Е, доскоро тогава.

— Приятна вечер, г-це Даниелс.

Затворих телефона, самочувствието ми все още бе високо. След това осъзнах, че бях забравила да я питам колко ще ми струва тази услуга. Това разби оптимизма ми.

Познавах едно ченге, което използваше израз, ако нещо лошо се случи. Беше истински подлизурко, но с годините се научих да уважавам честността на думите му. Винаги, когато се проваляше на тест или получаваше порицание, той казваше: „Просто още един блат от лайнната торта“.

При всичките блатове, които бях натрупала досега, едва ли още един щеше да промени нещата.

Телефонът извънтя и аз залепих слушалката на лицето си.

— Джак? Чудех се дали си още там.

Беше асистентът на патолога, д-р Фил Бласки. Той беше един от най-добрите в областта си, ползвахме го при всеки по-сложен случай. Иначе беше слаб, оплешивяващ мъж с яйцевидна глава, но гласът му беше като на оперен баритон, подобен на Джеймс Ърл Джоунс.

— Здравсти, Фил. Явно и двамата горим среднощно гориво.

— Получи ли докладите за втората Джейн Доу. Пратих ти ги.

— Тъкмо ги прегледах. Предполагам кметът ви притиска също толкова, колкото и нас...

— Джак... — гласът на Фил падна една октава, което почти го направи да скърца със зъби — работя до късно, за да разследвам следата, за която ми каза Бейнс. Проверявам телата, за да открия нещо скрито в тях. Намерих нещо в прободна рана на втората Джейн Доу, след това се върнах при първата и намерих същото.

— Какво?

Фил си пое дъх.

— Сперма, Джак.

— Моля?

— Сперма от убиеца ни. Намерих я в най-дълбоките прободни рани и на двете момичета. Открих я, докато вземах проби. Никога нямаше да я намерим, ако не ми бяхте казали да търся.

Замълчах за малко, за да ми поотмине.

— Искаш да кажеш, че е изнасилил прободните рани?

— Имат разкъсвания, така че предположението е основателно.

— Докато са били все още живи?

— Не сме сигурни. Но има такава вероятност.

— Къде? — попитах аз.

— И при двете в стомаха.

— Можем ли да го определим?

— В лабораторията работят върху него. Но ще е трудно. Спермата е смесена с кръв и е била подложена на разлагане от дни.

Ето какъв бил подаръкът, който ми е оставил. Господи.

— Благодаря, Фил.

— Хванете този психопат, Джак.

Фил прекъсна връзката.

Стисках слушалката, докато досадният звук за заето не ми напомни да затворя. Картините, които се въртяха в главата ми, бяха твърде ужасни, за да си ги представя.

Бах наръгана преди години от един бандит с автоматичен нож. Намушка ме в стомаха. Направиха ми малка операция, за да спре кръвотечението, но бях извън строя за месеци. Болката беше една от най-жестоките, които някога съм изпитвала — комбинация от спазми, язва и изгаряне трета степен. При мисълта човек да отваря такава рана...

Изтръпнах от ужас. След това се изправих и пренавих касетата от местопрестъплението, за да я гледам за пореден път, но сега с по-голяма настървеност откогато и да било.

ГЛАВА 17

Първо се обади от автомат на една пресечка от дома ѝ. Включи се секретар. Пусна слушалката, дори не я затвори, и се отправи към входната врата на блока на Джак.

След като хвърли дискретен поглед в двете посоки, започна да натиска звънциите. На осмия някой му отговори.

— Аз съм от „Букър“ — климатици и отоплителни съоръжения. Тук съм да проверя котела.

Пуснаха го.

Стара сграда беше, за средната класа. Коридорите бяха чисти и наскоро боядисани, но нямаше портиер, нямаше охранителна камера, а осветлението беше с нисък волтаж, за да пести на собственика сметките за ток.

Не можеше да бъде по-лесно.

Джак живееше на третия етаж, апартамент 302. Качи се по стълбите, защото беше по-малко вероятно да срещне някого на стълбището, отколкото в асансьора. Но дори и да се разминеше с някого, беше подготвен — изцапан кафяв гащеризон, кутия с инструменти, табелка с име, на която пише „Марвин“.

Джинджифиловия мъж стигна до етаж на Джак, без да срещне жива душа. Коридорът продължаваше и в двете посоки под формата на Г. Бързо намери правилния апартамент.

Леко почука на врата. Винаги имаше шанс Джак да си е у дома и да не вдига телефона. Също така можеше да има и куче. Почукването би накарало кучето да залае, освен ако не беше много добре обучено.

Но никой не отговори и нищо не издаде вой. Той взе тънък портфейл от джоба си и го отвори, като избра подходящите гаечен ключ и шперц за ключалки.

Любовна игра.

Отварянето на секретни брави беше почти толкова лесно, колкото и отварянето на коли. Трябваше да благодари на наказателната система. Отиде в затвора по обвинение за влизане с взлом. Въпреки че

беше убивал и преди това, той беше доста наивен при извършване на престъпленията. Но затворът се оказа идеалното място за усъвършенстване на уменията.

Трябваша му 40 секунди, за да се справи с бравата. Ключалката се превъртя с така желаното щракване и Джинджифиловия мъж влезе в дома на полицаия, натоварен със задачата да го хване. Заклучи вратата и се огледа.

Идеално беше. Нямаше куче, нямаше свидетели, а Джак е била така добра да остави лампите светнати заради него. Сложи си латексовите ръкавици и се изсмя. А сега — втора фаза от плана.

Направи бърза обиколка из апартамента, без да знае с колко време разполага преди тя да се върне у дома си. Не му отне много време да разбере, че гардеробът в спалнята беше най-доброто място за скривалище. Просторен, имаше и кош, на който можеше да седне, и беше само на няколко стъпки от леглото. Освен това в спалнята нямаше прозорец, нямаше никакъв шанс някой да види какво става вътре. Зае се с работата си.

Отвори алуминиевата си кутия с инструменти, взе електрическата дрелка и бургия 1,5 см дебела. На около 90 см от пода направи дупка във вратата на гардероба. След това изглади процепите от двете страни с малка пила и използва тиксо, за да събере стърготините по килима. После напръска пантите на вратите на гардероба със смазочен спрей, докато не станаха безшумни като смъртта.

Доволен от направеното, той отиде в банята ѝ и си изпразни мехура.

Влезе в гардероба и затвори вратичките. Адреналинът напираше във вените му като горещо олио. Седейки на коша, той перфектно виждаше леглото на Джак през дупката, която направи във вратата на гардероба. Извади го от чантата, стар 22-ри калибър с изтрит сериен номер, и се упражни как ще отвори вратата и ще се промъкне до леглото.

На третия опит вече беше сигурен, че ще стигне до спящия лейтенант, без да се чуе и звук.

Седна на своето местенце, чакаше, а въображението му се развихри. Надяваше се, че няма да се наложи да използва пистолета. Щеше да му е нужен само, докато я инжектира със секонала. След като

се увери, че е напълно в безсъзнание, щеше да я завърже и да се заеме с нея.

Възбуди се, мислейки си за този момент.

Видеокамерата беше в кутията с инструменти. Не си взе триножника, но мисълта да заснеме всичко сам го развълнува. Можеше да направи някои интимни и кървави близки плана.

Постепенно очите му свикнаха с тъмното. Извади сандвич и го изяде, докато планираше празничната вечер в главата си.

Не донесе ловджийския си нож — не искаше да рискува да го спрат на улицата с уличаващото го доказателство. Но в него е канапът, клещите, поялника, дрелката. Когато настъпеше времето да даде подаръка си на Джак, той беше сигурен, че има нож в кухнята ѝ, достатъчно голям, за да направи необходимата му дупка.

Жалко, че ще трябва да ѝ запуши устата — така искаше да чуе как пици.

Привърши сандвича си и се зачуди дали Джак има ренде.

Входната врата се отвори.

Той хвана оръжието и се увери, че е заредено. Ръцете му се потяха в латексовите ръкавици. Сърцето му биеше така силно, че сякаш го чуваше.

— Успокой се — каза на себе си.

С око в дупката на гардероба, той чакаше да види как влиза Джак.

ГЛАВА 18

Влязох в скромното си жилище приблизително към 22:00 часа, носейки със себе си китайско за вкъщи. Очакваше ме цяла нощ и се надявах, че пълният стомах ще ме приспя.

Но когато погледнах пилешкото с ананас, стомахът ми се обърна. Сложих го в хладилника за по-късно и вместо това си направих едно силно уиски сауър.

На стомаха и това не му се понрави, но ми помогна малко да сваля напрежението. Дори като приключих с пиетието се прозях. Окуражена от тази поличба, аз се насочих към леглото.

Съблякох се и оставих дрехите ми да се свличат, където ми падне. Сложих оръжието на шкафчето до главата си и вместо сутиен си сложих една стара тениска. След това се мушнах под завивките и изгасих лампата.

Трябваше да съм с бистро съзнание. Това беше ключът. Ако нямаше за какво да мисля, нямаше и какво да ме държи будна. Представих си едно безкрайно поле с пшеница, поклацащо се от вятъра, оградено от висока ограда. Извън оградата имаше милион мисли — случаят, фирмата за запознанства, двете Джейн Доу и още, и още. Но оградата ми беше прекалено висока и нямаше да ги пусна вътре.

Бях съвсем близо до заспиването, готова напълно да се гмурна в него, когато телефонът иззвъня.

— Даниелс.

— Жаклин? Предположих, че още ще си будна.

Мигнах два пъти. Колкото и да жадувах този сън, имаше по-важни неща.

— Здравсти, мамо. Как си?

— Всичко е прекрасно, слънчице. Само дето този негодник г-н Грифин не ми оправи дупката в мрежата и сега комари с размерите на патици летят из стаята ми. Нали не те събудих? Знам, че си нощна птица, а и междуградските обаждания са безплатни след десет вечерта.

Прозях се.

— Будна съм. Знаеш, че можеш по всяко време да ми звъниш, мамо. Как е времето в Орландо?

— Прекрасно. Чакай малко.

Чу се плясване и после триумфален вик.

— Открих нещо. Списание „Пийпъл“ става чудесно за убиване на комари. Как е Дон?

— Напуснах го.

— Добре. Той беше идиот. Повярвай ми, скъпа, и аз разбирам нуждата от секс. Това е единствената причина, поради която разрешавам на старика Грифин да се отбива при мен. Но ти можеш да си намериш нещо по-добро. Приличаш на мен — красива, интелигентна и чудесен стрелец. Знаеш ли, че първите четири години, докато бях полицай, не ми даваха да нося пистолет?

Усмихнах се, защото историята я бях чувала вече.

— И когато най-накрая са ти дали, си стреляла по-добре от всеки мъж в областта.

— Кой да предположи, че един ден ще приемам четиридесетте си години като за първа младост — гласът ѝ падна с една октава. — Жаклин, вчера паднах.

Седнах в леглото, сърцето ми бясно заби. Не го каза небрежно. Каза го така, както седемдесетгодишните жени го казват — с тежест и благоговение.

— Паднала си? Как се случи? Добре ли си?

— Под душа. Само си насиних бедрото. Нищо счупено. Чудех се дали да ти казвам.

— Трябвало е веднага да ми се обадиш.

— За да оставиш живота си и да долетиш тук и да се грижиш за мен? Мислиш ли, че бих позволила подобно нещо?

Мери Стренг беше кралицата на справянето. Татко умря, когато бях на единадесет. Удар. На следващия ден, след като го погребяхме, мама започна работа в полицията. Първо в отдел Досиета, после се премести в Диспечерната и в края на 20-годишната си служба се беше издигнала до детектив Трета степен и работеше по престъпления против собствеността.

Не, нямаше да ми позволи да отида при нея.

— Все пак, трябваше да се обадиш.

— Гледах една програма с Опра по темата. Възрастни вече деца се грижат за немощните си родители.

— Далеч не си немощна, майко.

— Наричат го смяна на ролите. Имаше една жена, която сменяше памперса на майка си. По-скоро ще лапна 38-калибровия, отколкото да позволя това да се случи, Жаклин.

— Моля те, мамо. Не е нужно да говориш за това.

— Е, все още не съм докарала дотам нещата. Просто си насиних бедрото. Мога да се движа. Просто ограничава нещата, които мога да правя с нощната птица Грифин.

— Мамо...

— Виж, просто исках да те информирам. Сега трябва да вървя. По НВО дават филмчета за истински секс. Ще се чуем пак скоро. Обичам те.

И затвори.

Сънят така и не идваше.

Спомних си за баща ми, също както помнех старите филми, само няколко реплики, научени наизуст, и общото впечатление от него. Умря прекалено рано, когато бях дете, за да мога да го опозная като човек.

Но майка ми... Тя беше всичко за мен. Тя беше най-добрата ми приятелка, моят наставник, моят герой. Заради нея станах полицай.

Не трябва да се позволява на майките да остаряват и да стават уязвими.

Насила си я изхвърлих от съзнанието, за да не стана сантиментална. Вместо това се фокусирах върху уговорката си утре в „Среща за обяд“. Щяха да ме снимат, а аз изглеждах сякаш съм се била няколко рунда с Майк Тайсън. Кой мъж ще иска да излезе с жена със синини по цялото лице?

Станах и отидох в банята да проверя външния си вид. Може би малко фон дьо тен тук, малко матиращ ефект там...

Добре, лицето ще го оправим, но какво да облека?

Прегледах наум гардероба си. Най-доброто, което имах, бе костюмът „Армани“. Обикновено не можех да си позволя дизайнерски дрехи и това си го бях взела от разпродажба. Цената си беше солидна и след намалението, но когато го слагах, се чувствах уверена. Имах няколко ризи, които си отиваха с костюма. Чудех се дали да си сложа копринената, която ми стои по-свободно, или по-вталената памучна.

Има само един начин да реша. Отидох до гардероба.

ГЛАВА 19

Възбудата бе дала път на раздразнението и впоследствие на гнева. Соковете течаха, затворени и заредени, той беше само на крачка да се измъкне от гардероба и да я нападне, когато иззвъня телефонът.

Стана свидетел на лигав разговор между Джак и майка ѝ, толкова тегав на моменти, че сякаш се задушаваше. Той чакаше като закован Джак да отиде да си легне.

Но тя не отиде.

Малката кучка се взираше в тавана, въртеше се и се мятеше, сякаш ѝ стискат гащите.

Чака около час.

И още един час Даниелс отказа да заспи.

На няколко пъти тя си затваряше очите и точно, когато беше готов да действа, тя ги отваряше отново.

Най-дразнещата част беше, че оръжието ѝ стоеше на шкафчето до нея. Той знаеше, че Джак ще го застреля, преди да може да отвори вратата.

Можеше да се пробва да стреля през вратичката, но беше твърде рисковано. Това беше само 22-ри калибър, абсолютно сигурно, че ако той пропуснеше, Джак няма да го направи.

Скръцна със зъби от гняв, после се насили да спре, защото издаваше шум. Мускулите на врата и гърба му се схванаха. Погледът му се замъгли от вирането през малката дупчица. И най-лошото, пак му се припика.

И след това, като божия благодат, Джак стана от леглото и отиде до банята. Далеч от пистолета си. Сега беше моментът за нападението.

Тъкмо щеше да отвори вратата на гардероба и кучката се върна. Но вместо да си легне, тя тръгна към него.

Джинджифиловия мъж сподави хилежа си. Представи си шокът на Джак, когато отвори вратичката и види пистолета в лицето си.

Стана прав и хвана пистолета. Беше готов да действа.

ГЛАВА 20

Бях тръгнала към гардероба, когато се сетих за новия си пуловер. Беше вълнен, кафяв, „L. L. Bean“, и ме караше да изглеждам нежна и женствена. Той щеше да свърши работа, а за истинската среща щях да си запазя „Армани“, ако ми организират такава, разбира се.

Отидох до шкафа, за да намеря пуловера си, заедно с едни дънки. За щастие нямаше да изглеждам като поредната нещастна чиновничка на снимката утре. Обърнах се, за да си легна, когато нещо накара космите на врата ми да настръхнат.

Имаше някой в гардероба.

Не знаех как точно разбрах това. Някакъв инстинкт. Аларма на подсъзнателно, инстинктивно ниво. Но бях като парализирана, като диво животно в клетка, а сърцето ми сякаш се беше преместило в стомаха ми.

След това се задействах.

Надявах се да не съм се издала при тази пауза от вцепенението и направих две стъпки към нощното шкафче и пистолета си.

Като шепот, вратата на гардероба се отвори зад мен и натрапникът ми извика: „Не мърдай!“.

Аз мръднах. Хвърлих се за пистолета си, ръката ми хвана приклада, точно когато се чу изстрел. Усетих силен натиск в бедрото си, все едно бях ритната.

Паднах по корем на леглото и се превъртах с пистолет в ръка, стрелях два пъти по посока на гардероба. Една сянка избегна изстрелите и се шумугна през вратата на спалнята ми.

Държейки оръжието, насочено към вратата, аз се пресегнах към ключа за лампата на шкафчето и я включих.

Кракът ми беше в кръв.

Входната рана беше 8 сантиметра над коляното ми от вътрешната страна на бедрото. Кръвотечението беше равномерно, а не на тласъци. Нямаше болка, а само изтръпване. Но болката щеше да дойде, в това бях убедена.

Вдигнах слушалката, за да набера 911, но нямаше сигнал.

— Здравсти, Джак.

Думите ме удариха почти толкова силно, колкото и куршумът. Това не беше просто крадец на парите ми или на видеоплейъра ми. Това беше той — Джинджифиловия мъж. И той се обаждаше от телефона в кухнята ми. Натиснах два пъти бутона за прекъсване на връзката, но нямаше как да се свържа, след като слушалката не е на вилоката.

— Здравей, Чарлз.

— Но как — а, явно си проследила рецептата. Умница си, Джак. Но нали знаеш, че не съм толкова глупав да си оставя истинското име.

Гласът му беше нежен и дрезгав.

— Да, ти си поредният Айнщайн. Колко време беше затворен в гардероба и седеше върху мръсното ми пране?

— Надявам се, че не съм уцелил артерия. Не искам забавлението да свърши така бързо.

— Може би трябва да дойдеш и сам да провериш.

— Никъде няма да ходя. Скоро ще те посетя. Когато изгубиш достатъчно кръв и реакциите ти се забавят.

Болката се появи. Червена и зла, накара зрението ми да се замъгли. Все едно ме бяха ударили с търнокоп. Хванах слушалката с рамо и стегнах с ръка мястото около раната. Дано някой от сградата да е чул изстрелите.

— Надявам се да не си тръгнеш — казах през зъби. — Полицайте ще са тук всеки момент.

— И защо да идват? Заради няколко пукота? Може да са от телевизор, рязко увеличен, или от кола с кофти ауспух.

— Обаждам се от мобилния си телефон в момента.

— Имаш предвид този в чантата ти до микровълновата ли?

По дяволите. Опитах се да седна, леглото ми беше прогизнало от кръв. Убиецът беше прав. Ако загубя много кръв, ще припадна. След това той ще се върне и ще си довърши работата.

— О, виж, снимки. Това сигурно е майка ти. Може като приключача с теб да попътувам до Флорида. Паднала е, както разбирам. Толкова е тъжно. Но аз ще мога да я вдигна пак на крака.

Прехапах устни, за да не отговоря и фокусирах цялата си енергия да сляза от леглото. Болката изкарваше сълзи от очите ми, но аз успях

да се изправя на крака и да стигна до скрина. Извадих един плетен колан и го вързах около крака си над раната.

— Какво ще кажеш, Джак, да се отбия ли при майка ти?

— Знаеш ли какво си мисля, Чарлз? — Дръпнах турникета рязко и потръпнах от болка. Стаята започна да се върти. — Мисля, че си един тъжен човек, който не е получавал достатъчно любов, когато е бил малък. Или е това, или си паднал на главата си.

Той се изсмя.

— Не знаеш какво говориш. Хора като мен ги определят като психопати. Но това е жесток свят, Джак. Само силните оцеляват. А аз съм един от силните. Не съм по-откачен от акулата или от лъва, или от някой друг хищник на върха на хранителната верига. А аз съм цяла глава и рамене над теб и останалите в света, защото знам какво искам и знам как да го получа.

— Явно си падал по цялото стълбище.

Трябваше да седна или да рискувам да припадна. Болката беше мъчително живо същество, напълно разпалено и всяко движение беше агония за мен.

— Май ти се спи, Джак. Може да легнеш и да си подремнеш за малко.

Не ми прозвуча като лош съвет. Дишах малко учестено и ми беше студено, но като изключим болката, ме обземаше някакво спокойствие. Един сън би ми дошъл добре.

— Шок — казах на глас.

Избърсах малко пот от лицето си и се плеснах по бузите. Изпадах в хиповолемичен шок, състояние, което се получава от продължителна кръвозагуба. Ако припадна, просто съм мъртва.

Но при моето състояние нямаше как да го напада. Какво, по дяволите, да правя?

Имах повече куршуми в скрина. Полуподскачайки, полувлачейки се стигнах до шкафа и замених двата патрона, които бях изстреляла. Имах нещо като план, но за да успея, трябваше да го разсейвам.

— Е, каква е истинската причина да убиваш тези момичета, Чарлз? Да не би твоят капитан от лагера за скаути да е бил много палав?

— Клише, Джак. Всеки иска да разбере причината. Сякаш има някакво копче, което като го включиш и човекът става убиец. Вероятно

има нещо общо с природата или генетиката. Може би просто ми харесва. Знам, че ще ми хареса да ти дам специалния си подарък. Мислиш ли, че мога да използвам дупката от куршума в крака ти?

— Вероятно — промърморих аз, влачейки се към вратата. — Защото е наистина малка дупка.

От спалнята ми се излизаше в малък коридор. Кухнята беше вляво, нямаше видимост оттам. Но това не беше целта ми. Трябваше да стрелям от всекидневната си, през прозореца, който гледаше към „Адисън“.

— Ах ти, малка кучко! — мъжете никога не приемат шегите за малкия им пенис особено добре. — Ще те накарам така да викаш, че гърлото ти да прокърви.

— Обещания, обещания — бях хванала пистолета с две ръце, прицелих се и стрелях четири пъти в прозореца си.

Стъклото се пръсна навън и се надявах, че е посипало тротоара долу. Беше нощ, а в квартала винаги имаше обикалящи баровете младежи. Ако това не предизвика обаждане на 911, не знам какво би могло.

Вероятно моят нападател си помисли същото.

— Ще довършим това по-късно, Джак — тонът му беше рязък. — Доскоро.

Най-накрая затвори телефона. Наострих уши и чух как се затваря входната врата.

Когато полицаите пристигнаха, все още бях на пода, ръцете ми стискаха пистолета и се опитвах да остана будна.

ГЛАВА 21

Всички бяха на едно мнение — извадила съм късмет.

Куршумът е влязъл в крака ми през сарториуса и е излязъл през друг мускул, наречен грацилис. Раната беше чиста, без частици от куршума или от рикошет, като за малко да засегне феморалната артерия. За мен използваха три банки кръв, но белегът щеше да е малък. Можеше да съм на крака след ден-два.

Откакто миналата нощ ме докараха в болницата, непрекъснато си припомнях целия епизод, опитвайки се да запомня всеки детайл от разговора ни. Хърб ми помагаше, като водеше бележки и ми задаваше въпроси, за да си раздвижи паметта.

Бързо се задействахме по следите.

Първо, майка ми беше защитена ефективно. Първоначално аз настоявах само да я преместят в обезопасена къща. Майка ми не прие, разбира се. Стигнахме до компромисен вариант — тя щеше да остане в къщата на приятел за няколко дни. Не трябваше да питам, за да разбера, че става дума за вездесъщия г-н Грифин. Запознах се с него миналата година; беше прегърбен, ходеше с бастун и имаше артрит и на двете си ръце. Далечен зов от мъжа, когото майка ми описа като: „Ненаситен — като машина е“.

За щастие той знаеше и за нараненото й бедро.

По вратата ми нямаше белези от влизане с взлом, нито по вратата на входа. Той може би се е снабдил по някакъв начин с ключ, или което е по-вероятно, знае как да отваря ключалки.

Разпитаха всеки един от наемателите в сградата и един от тях бе пуснал непознат човек от поддръжката по-рано същия ден, за да работи по котела. Версията се провери.

Апартаментът ми беше минат буквално с четка за зъби. Създаде се голямо въодушевление, защото бяха намерени няколко петънца със семенна течност върху килима в спалнята, но после напомних на колегите, че все пак съм имала и сексуален живот.

Всички пръстови отпечатащици, които бяха намерени, бяха или мои, или на Дон. Бяха намерени толкова косми и нишки, че щеше да отнеме седмици да се сортират и прегледат, така че не бях много оптимистично настроена. Дори и да успеяха да отделят косъм от убиеца сред няколкото хиляди, които бяха изсмукани, едва ли щеше да е от помощ — освен ако нямаше написани върху него име и адрес.

Инсталирах си аларма.

В пристъп на изключителна самоувереност, или както другите го приеха, при изключителна липса на амбиция, капитан Бейнс отказа да се прегъне пред политическия натиск и ме задържа като главен детектив по случая. Неговата логика беше проста. Аз бях най-сигурната връзка с убиеца. Шансовете Джинджифиловия мъж да се свърже отново с мен бяха големи.

Сложиха ми 24-часово наблюдение и ми дадоха мобилен телефон с номерата на охраната ми на бързо набиране. Три отряда се извъртаха на смени и аз трябваше да ги информирам за всяко място, където ходех. Кодовата дума, която избрахме, бе „чудесен“. Ако бях в беда, трябваше да използвам кодовата дума и защитниците ми щяха да се появят мигновено.

Чупих си от хамбургер, който имаше вкус на запарен картоф, когато Хърб влезе в стаята ми за четвърти път през последните 24 часа.

— Както виждам, явно съм пристигнал по някаква случайност за вечеря — той си дръпна стол.

— По някаква случайност?! Ти си този, който е попълнил менюто ми.

— Харесва ли ти?

— Не съм сигурна. По някакъв начин са успели да изцедят всяка следа от аромат.

— Хм. Може ли?

Позволих му да стигне до храната ми.

— Има вкус на запарено — това не го спря да го омете, заедно с ябълковия сос, зелените салати и остатъка от сока ми.

— Видях, че под масата има дъвка, ако искаш да вземеш нещо за десерт.

— Обичам безплатните яденета.

— Безплатни? Таксуват ме по 45 долара за това пиршество тук. Хамбургер за 45 долара! Заболява ме главата, като се сетя за това.

— Искаш ли да се обадя за малко аспирин?

— Не мога да си позволя аспирин. Ще трябва да си го спестя. Сега ми помогни да стана, за да отида до тоалетната.

— Мислех, че не ти е позволено да ставаш до утре.

— Искаш ли да затоплиш грейката ми?

Хърб ми помогна. Болката в крака ми насълзи очите, но аз продължих да ходя. Най-точно можеше да се опише като разтежение на мускул, но доста по-силно. Вероятно щях да се пречупя и да взема малко аспирин в крайна сметка.

Когато привърших в банята, седнах на стола за посетители срещу Хърб, трепвайки, когато свих коляното си.

— Сигурна ли си...

— Добре съм — му казах аз. — Не искам кракът ми да се схваща повече. Искам да се махна от тази болница. Мразя да седя и да чакам.

— Това ти е за първи път, нали?

— Прострелвали са ме и преди. За първи път ми се случва вкъщи. Ти беше...

— Прострелян преди почти двадесет години. Уцели ме в горната част на бедрото.

— Искаш да кажеш — в задника.

— Предпочитам да е в горната част на бедрото. Или в долната част на гърба. Един бандит ме уцели в гръб. Все още ме сърби, когато времето е сухо.

— Наистина? А аз си мислех, че си дърпаш гащите под панталона.

— И това също. Джак... — Хърб стана сериозен. — Открихме още едно тяло преди час.

Сърцето ми спря.

— Друго момиче?

— Не. Момче. Прободено 23 пъти с ловджийски нож, захвърлено в контейнер за рециклиране зад „Маршъл фийлдс“, на „Уобаш“. Бласки прави аутопсията в момента.

— Как разбрахте, че е същият убиец?

— Намерихме още една джинджифилова курабийка. Потърсихме отпечатъците на детето и го идентифицирахме като Лирой Паркър. Две обвинения за кражби, търсен е по обвинение за връзки с още дузина случаи. Описанието и начинът му на действие съвпада с този на

момчето, което симулираше пристъпите. Убиецът е оставил и друга бележка.

Хърб ми подаде ксерокопие. Познатите драсканици на Джинджифиловия мъж бяха изпълнили хартията:

Здрасти, Джак
Мисля си за теб

— Само ако бях по-бърза вчера...

— Джак, нашата работа е да го хванем, не да се виним или да поемаме отговорност за това, което той прави.

Сестрата влезе и изчете лекция за това как не трябва да ставам от леглото. За да я успокоя, ѝ разреших да ми помогне да се върна в леглото.

— Никакво ставане от леглото, г-жа Даниелс, или ще ви вържа.

— Извратно. Може и да ми хареса.

Сестрата взе таблата и ми хвърли типичната сестринска усмивка.

— Поне имате здравословен апетит.

Погледнах Бенедикт.

— Точно, както мама го правеше.

Сестрата си тръгна и аз помолих Хърб да ми донесе дрехите.

— Няма да си тръгваш.

— Напротив. Мразя да ме обгрижват. Голяма жена съм вече и мога да се грижа за себе си. Помогни ми да си обуя панталоните.

След десет минути в изпотяваща, изразителна болка, аз успях да се преоблека с дрехите, които Хърб ми беше донесъл. Дори успях да си вържа обувките, без да си разкъсам шевовете.

— Навън има медии и те чакат на входа да се появиш — каза Хърб. — Да намерим ли заден изход?

— Не. Нашият човек не допуска никакви грешки, но вероятно ще успее да го вбесея достатъчно, че да направи.

— Значи ще ядосваш психопата?

— В никакъв случай — обадох се на отряда за наблюдение и им казах, че излизам. — Просто ще дам едно искрено, открито интервю.

След като се преборихме с двама доктори и четири сестри, бях най-накрая пусната с препоръки от болницата. Подписах документ, с

който ги освобождавам от отговорност ако умра, след като напусна територията им. След това се сресах, оправих си лицето, взех алуминиевия бастун и се отправих към пресата.

Бенедикт не преувеличаваше за техния брой. Поне двайсетина репортери висяха пред входа на болницата и всички се надяваха да могат да ме хванат, когато излизам. И преди съм работила по големи случаи и съм се появявала по телевизията. За първи път бях впечатлена. Но след това се видях на екран с 9 кг. по-дебела, изглеждах по-ниска и някак си моят хубав глас звучеше пискливо.

— Имам няколко неща за казване и след това ще отговоря на вашите въпроси — казах на тълпата, като дадох възможност да включат камерите си и да се фокусират. — На първо място, бях простреляна от криминално проявено лице, което пресата нарича Джинджифиловия мъж. Вчера е проникнал в апартамента ми. Както виждате, раната ми не е сериозна. Той просто не знаеше как да държи оръжието, защото беше изпаднал в истерия, плачеше за майчето си.

Хърб ме сръга леко в ребрата, но аз само загревах.

— Освен очевидните емоционални проблеми, убиецът е и много глупав. Единствената причина, поради която все още не сме го хванали е, че има късмет и защото е страхливец, който бяга всеки път, когато е лице в лице с нас. Напълно съм сигурна, че с обединените усилия на Чикагската полиция и на ФБР скоро ще е в затвора. Сега можете да зададете своите въпроси.

Интервюто премина добре. Докато приключи, казах още, че убиецът сигурно все още се напикава нощно време, че е импотентен и предположих, че когато го хванем, ще си бърка в носа. Обясних, че не съм раздразнена от атаката срещу мен, а по-скоро чувствах съжаление към него, като към болно куче. Когато ме попитаха дали се страхувам от него, аз се засмях и казах, че той вероятно е твърде уплашен, за да опита с втора атака.

В този момент мобилният ми телефон започна да звъни и аз съвсем ясно знаех кой ме търси. Извиних се и се отдалечих от тълпата, преди да вдигна.

— Даниелс.

— Защо не съгласува с мен това, преди да излезеш на живо в ефир по Канал 5?

Капитан Бейнс.

— На живо ли бях? Скърцаше ли ми гласът?

— Звучеше, сякаш го провокираш. Евтината психология не е начинът да се води такова важно разследване.

— Вие ме оставихте главен детектив по случая. Така искам да го водя.

— И когато този човек убие още 12 души, защото си го нарекла мамино синче, мислиш ли, че все още ще сме на работа, след като започнат делата срещу нас?

— Аз го провокирам да тръгне след мен. Единственият, който е застрашен, съм аз.

— Ами ако не го хванеш? Ти обеща на града, че скоро ще е зад решетките.

— Ще го хвана.

— Ако не стане така, залагаш си главата.

Затвори. За два дена това беше вторият разговор с Бейнс. Може би сега беше подходящ момент да си искам повишението.

— Джак — Хърб ме настигна. Репортерите го бяха притиснали с още няколко въпроса, след като аз изчезнах. — Ти със сигурност бръкна в гнездото на осите с изявлението си.

— Да се надяваме, че осите ще излязат навън. Ще направиш ли на едно самото момиче услуга?

— Разбира се. Ще черпиш една вечеря.

— Виждаш ли опашката ми? — Кимнах по посока на двете ченгета в цивилни дрехи, които ни следваха на около 100 метра. — Ако бяха по-близо, щяхме да си чуваме дишането. Кажете им да се прикрият по-добре.

— Разбрано.

Бенедикт отиде при тях и им изнесе лекция за изкуството да си невидим. Усмихнах им се широко и им показах вдигнати палци, за да ги успокоя малко. Не исках да раздравам хората, които ми пазеха живота.

Хърб ме откара вкъщи, но първо спряхме в Армията на спасението по мое желание, където исках да заменя моя антисептичен алуминиев бастун с нещо по-стабилно. Намерих една гегга, която повече ми пасваше на представите.

— Много стабилно — каза Бенедикт.

— Ние, дамите от висшата класа, не се задоволяваме с нищо друго, а само с най-доброто. Дай ми 50 цента, за да си я купя.

Хвърли ми малко дребни и след това настоя да ме изпрати до апартамента.

— Ако си просиш целувка за лека нощ, ще те цапардосам с гегата.

— Само искам да се уверя, че можеш сама да се справиш със системата си за охрана.

— Откога рана в крака прави човек малоумен?

Не можех да се справя с охранителната си аларма, затова се наложи Хърб да ми покаже как.

— Първо натискаш зеления бутон, след това въвеждаш кода.

— Благодаря ти. Искаш ли питие?

— Не мога. Неделя е.

Изчаках да чуя останалото.

— Днес е вечерта за лазаня — обясни Бенедикт. — Трябва да се прибирам вкъщи.

— До утре, Хърб. Благодаря ти още веднъж.

— Почини си, Джак.

Остави ме в тихия, празен апартамент. Екипът от лабораторията беше взел половината от вещите ми, включително и телефона, което ми спести усилието да го оставям отворен. Репортерите на свободна практика нямат угризения да торможат непрекъснато.

Кракът ми не даваше мира сякаш си имаше собствено сърце. Куцуках до спалнята, за да се съблека, и замръзнах на място.

Ужасът пропълзя по тялото ми.

Кръвта ми беше все още на матрака. Дупките от куршумите все още бяха в стените. Вратата на гардероба беше затворена и аз все още изпитвах реален страх, че Джинджифиловия мъж се крие вътре. Бях глупава и наивна, но и не по-малко уплашена.

Насилих се да отворя гардероба и го оставих така. След това събрах всички дрехи, които бяха вътре, и ги приготвих за химическо чистене. Нямах желание да нося нищо, което се е допирало до него.

След това изпих тилонол, взех си одеялото и отидох да спя в люлеещия се стол.

Е, поне се опитах.

В апартамента беше прекалено тихо. Можех да чуя дишането си. Толкова тихо, че когато някой изсвири с клаксон навън, аз за малко щях да подмокря гащите.

Запалих лампите и пуснах телевизора за компания. Давах „Шоуто на Макс Трейнтър“ — местно предаване от най-нисък ранг. Докато другите програми залагаха на драмата, за да поддържат интереса на публиката, Трейнтър слагаше акцент върху шока и насилието. Всеки път имаше по шестима бодигарда, които охраняваха гостите да не се сбият. Правеха го по няколко пъти в шоуто.

Опитах се да се отпусна, като се потопя в необятната драма на човешката природа. Двойка бяло семейство се разправяше с любовницата на дъщеря си. Любовницата им отвърна с бой със сгъваеми столове, които сякаш нарочно бяха сложени на сцената — за да са под ръка. Преброих четири углавни престъпления и дузина подсъдни деяния, преди да ми омръзне шоуто и да изключа телевизора.

Когато най-сетне заспах, започнаха кошмарите.

ГЛАВА 22

Събуди ме болката. Кракът ми се беше схванал през нощта. Признавам, че когато станах от стола, издадох няколко съвсем не героични скимтежа и закуцуках към банята, за да си търся лекарства. Имах рецепта за кодеин, но не си направих труда да я изпълня, нали съм здраво и яко момиче. За щастие имаше от лекарствата на Дон от времето, когато му вадиха мъдрец. Викодин. Взех два.

Вземането на душ се оказа странна и болезнена процедура, която включваше торбичка за боклук, изолиран банд и повече търпение, отколкото си мислех, че имам. Когато най-накрая бях чиста и облечена, един час от живота ми безвъзвратно бе отлетял.

Използвах мобилния си и информирах сянката си, че бях будна и в добро състояние. Викодинът в кръвта ми ме караше да пея. Чувствах се добре. Много добре. Лекарството дори беше излекувало хремата ми.

По-късно обвиних викодина за решението си да не отида на работа, а да си променя уговорката в „Среща за обяд“.

Синините по лицето ми от боя в бара пожълтяваха, но аз избрах естествения вид пред прикриването. Облечена с панталони по тялото ми, с моя пуловер „L. L. Bean“ и със слънчеви очила, аз напуснах сградата без бастуна. Спрях такси, като информирах охраната си, че вървя по следа до една агенция за запознанства. Нека дадушат наоколо. Чувствах се прекалено надрусана, за да ми пука.

Шофьорът на таксито, млад мъж от Джамайка с конопена барета, започна разговор за блус — тема, към която бях равнодушна. Днес обаче изказвах въодушевено мнението си. Дадох му пет долара бакшиш, когато слязох на „Мичиган“ и „Балбо“ след приблизително 12 минути.

Сградата, в която се помещаваше агенцията „Среща за обяд“, беше наскоро реновирана. Спомням си, че преди години беше хотел за мъже с кафяви тухли и малки жълти прозорчета. Сега беше цялата в хром, излъскана, изпълнена със зеленина и фонтани във фойето.

Чикаго, като всеки голям град, беше канибал. Нещо трябва да умре, за да се роди друго.

Закуцуках до бюрото за информация и бях насочена към третия етаж. Асансьорът беше с огледала по стените и аз се огледах от всеки възможен ъгъл. Не беше никак зле за ченге над четиридесетте, което току-що е било простреляно.

Но това май са реплики на докторите.

Две врати от дебело стъкло ме пропуснаха в „Среща за обяд“, където красив мъж с идеална коса ми се усмихна от рецепцията. И аз му се усмихнах, макар и не чак толкова брилянтно.

— Добро утро.

— Добро утро. Аз съм Джак Даниелс. Имам записан час.

— Радвам се да се запознаем, Джак. Аз съм Франк. Искаш ли кафе?

Отказах с идеята да си почина малко от кафето. Той ме покани да седна и направи движение към кожения фотьойл от лявата ми страна. Потънах в него и протегнах ранения си крак така, че да не изглеждам неприлично. Едно списание за уиндсърф ми привлече вниманието от масичката за кафе. Тъй като се занимавах с уиндсърф на практика всеки ден, взех списанието и прегледах статията за това как да се задържиш на борда, когато е ветровито.

— Джак? Аз съм Матю. Аз ще съм твой агент в агенцията.

Той беше по-сладък и от Франк. Рус със сини очи и квадратна челюст като на манекен. Зачудих се дали Джинджифиловия мъж всъщност не ме е убил и аз съм попаднала в рая на готините мъже.

Станах и стиснах ръката му. Беше мека и суха, което ме накара да разбера колко неподдържани бяха моите ръце. Така и не спрях с навика да си гриза ноктите. Това е доста по-лесно, отколкото да си ги режа.

— Приятно ми е.

— Харесва ми пуловерът ти. Отива на очите ти.

— Нова покупка е. Пуловерът имам предвид, не очите.

И двамата се захилихме. Преведе ме през покритите с килими коридори на „Среща за обяд“. Приличаше на всеки друг офис, с популярните рисунки по стените и задължителните килийки, в които служителите чоплеха по своите компютри между кафе паузите. Това дори ми заприлича на моето работно място, само че беше по-светло и всеки изглеждаше щастлив.

Проведохме кратък разговор за времето и злободневните новини и след това бях въведена в ъглов офис с гледка, камина и интериор, който го караше да изглежда като уютен кабинет. Седнахме един срещу друг в два удобни велурени стола, коленете ни почти се докосваха. Той се пресегна до масичката до нас и взе кожена папка.

— Това, което ще направим, Джак, е да ми отговориш на няколко въпроса за себе си и да изготвим една бланка с информация, подобна на тази.

Матю ми показва един ламиниран лист със снимка на жена в горния десен ъгъл. Приличаше на кратка автобиография.

— Тази бланка ще бъде раздавана на мъже, които биха били подходящи за теб. Аз също ще ти дам информационни листове на мъже... нали към мъже се насочваш?

— Да. Реших да дам на хетеросексуалността си още един шанс.

Усмихна ми се с брилянтна усмивка, а аз веднага му върнах едно бегло подобие. Чрез викодина към по-добър живот.

— И така... ако с даден мъж се харесате, ние избираме мястото и определяме срещата. Ако искаш, сама можеш да попълниш бланката, но аз обичам да задавам въпросите, защото така получавам по-добра представа за личността и възможностите за съвпадения.

— Давай.

Облегнах се, кръстосах си ръцете и останах така, докато не осъзнах, че съм заела отбранителна поза, затова си кръстосах краката и сложих ръце в скута. Не ми беше удобно, но реших да остана в тази поза и да не смъркам толкова често.

— Спомена, че си полицай. Откога работиш тази професия?

— Двайсет и три години. Лейтенант съм. „Тежки престъпления“.

— Разкажи ми за работата си. Харесва ли ти?

Направих дълга пауза, преди да отговоря. Харесваше ли ми? Как бих могла да харесвам тежките престъпления? Сблъсквах се с най-гадните хора от нашето общество, ставах свидетел на зверства, които един обикновен човек дори не може да си представи, работех твърде много, получавах твърде малко и бях социален пенсионер. Но аз продължавах да упорствам. Наистина ли ми харесваше?

— Обичам да си довършвам работата — пак кръстосах ръце в отбранителна позиция.

— Омъжвала ли си се?

— Да. Преди петнайсет години се разведох.

— Деца?

— Не, доколкото ми е известно.

Приятен смях.

— Образование?

— „Нортуестърн“. Бакалавърска степен.

— Каква ти е специалността?

Какво, по дяволите, учех?

— Политология.

— Имаш ли някакви хобита?

Безсънието брои ли се за хоби?

— Играя бiliarд. Обичам да чета, когато имам свободно време.

Често спирахме, за да запише моите думи. Припомних си какво бях казала досега и не бях впечатлена. Сякаш бях най-отегчителният човек, който някога се е раждал на земята. Освен ако не исках да се събера с някой, който е в кома, трябваше да понажежа отговорите си.

— Оня ден се сбих с едни. В бар. Виждаш ли сините?

Показах си лицето и се ухилих. Успокоението беше победило добрата ми преценка.

— А също така ме простреляха. Един маниак проникна в апартамента ми.

— Господи. Къде те простреля?

— В крака. Рисковете на професията. Вероятно си ме гледал по новините вчера.

И оттам се почна. Разказах му за всички мои подвизи. Обясних му, че се целувам чудесно. Интервюто приключи, след като го бях накарала да пробва бицепса ми.

След това ме заведе в друга стая, където ме снимаха и ми взеха парите; достатъчно солидна сума, за да ме извади от превъзбуденото ми състояние. Преди да имам възможност да размисля, ми подадоха няколко профила на мъже, потупаха ме по рамото и ме изпратиха до вратата.

Мълчах в таксито, докато се прибирах вкъщи. Постепенно болкоуспокояващото намаляваше ефекта си и кракът ми започна пак да ме боли. По-лошо, въпреки болката чувството на унижение нарастваше. Чувствах се така, все едно съм спечелила състезанието „Кентъки загубенячка“. Сигурна съм, че когато излязох, Матю е имал

доста точна идея защо съм прибегнала до техните услуги. А, за да добавим сол в раната, олекнах и с 800 долара, за които получих списък с мъже, които според Матю бяха подходящи за идиота, на който се направих.

Оставих викадина в аптечката и взех четири аспирина. Мобилният ми телефон звънна и аз го допрях до лицето си, като се надявах, че отрядът за наблюдение ще ми съобщи, че Джинджифиловия мъж е зад гърба ми и държи оръжие. Щях да му позволя да ме застреля.

— Джак? Хърб е. Знам, че си почиваш, но искам да чуеш това. Имаме идентификацията на втората жертва. Нейната съквартирантка се обади. Можеш ли да дойдеш?

— Да. Ще се видим след десет минути.

Обадих се на охраната си и им съобщих новината. Тъй като работата ми ме изтощаваше, поне ме караше да забравя за личния си живот, от което имах нужда в момента.

С вече ясно съзнание успях да запаля колата си на третия път. Докато шофирах, се опитвах да махна от съзнанието си образа на смотаното дете, което е избрано последно за махленски мач.

Не можах.

ГЛАВА 23

На него му беше ясно какво прави Джак. Всички тези лъжи. Всички тези обиди. Опитваше се да го провокира. Да го принуди да направи грешка. Умно от страна на Джак, помага ѝ да запази достойнството си след цялата болка, която изпита онази нощ.

Но все пак болеше. Явно градът няма да трепери от страх, ако образът на Джинджифиловия мъж беше на страхливец. Трябваше да коригира тази представа и да накара Джак да си плати за лъжите. Всичко беше въпрос на власт. Винаги е било така.

Той знаеше, че е различен от ранна детска възраст, когато върза домашната котка с прежда и я зачовърка с пръчка, докато вътрешностите ѝ не изтекоха навън. Баща му го наби с токата на колана, докато искаше от него обяснение как е могъл да направи такова ужасно нещо.

Но за него не беше ужасно. А вълнуващо. Разтърсващо. Фактът, че знаеше, че не е хубаво, го направи дори по-хубаво.

По време на юношеството си той продължи да изтръгва краката на жаби и да хвърля запалени клечки към сестра си. Обаждаше се на хора и им казваше, че ще ги убие. Само за забавление.

Понякога се опитваше да разбере защо е такъв, какъвто е. През целия си живот не беше почувствал нищо. Със сигурност не е обичал и не обичаше никого, освен себе си. Никаква вина, емнатия, страст, съжаление, щастие. Тъжно е да не знаеш как да се смееш, когато всички около теб се смеят. Хората са можели да станат съвсем друга порода по това, което той разбра за техните взаимоотношения, общество, култура.

С годините той се научи как да симулира емоции, за да не се отличава. Той беше зрител в един странен свят, хамелеон, който може да се впише в пейзажа, но никога да не е истинска част от него.

Докато не се научи да чувства нещо, посредством убийството на котката.

Очарователно е да убиеш котка. Караше сърцето му да тупка и дланите му да се потят. Немощните опити на котката да избяга за него бяха искрено забавни и Чарлз се засмя за първи път. И когато котката умря най-накрая, с изкараните вътрешности и стичаща се на земята кръв, той почувства нещо повече от забавление. Той се възбуди сексуално.

Защо смъртта на едно котенце събуди всичко това у него? Чарлз имаше само едно обяснение — власт. Власт над смъртта и над живота. Власт над страданието. Изведнъж той започна да чувства. Слепият проглежда и глухият чува, а той знаеше каква е неговата мисия.

Всички тези хора с глупавите си връзки и смотания си живот бяха тук за негово забавление. Той не беше по-маловажен от тях. Той беше нещо повече. По-интелигентен. По-развит. По-могъщ. Той се вкопчи в чувството като в чудодейно лекарство.

Като порасна, той се научи как да крие това обсебване от другите. Животните в квартала изчезваха, но рядко следите водеха към него. Той си имаше малко място в гората, където ги водеше. Там никой нямаше да чуе злоещите крясъци. Там можеше да ги закопае, когато приключеше с тях.

Често пъти проявяваше фантазия при осакатяването. Той си се представяше като властелина на света и всички същества трепереха пред него. Като Сатаната на трон от кости, измъчващ хрисимите, наслаждаващ се на тяхната болка. Понякога фантазията се проточваше с дни, като държеше и животното живо.

Понякога животните символизираха хора. Неговите съученици. Учителите му.

Баща му.

Въодушевяващо беше да си представя, че кучето, което е вързал и кастрира, е баща му.

От това, което беше чел за серийните убийци като него, всички имаха няколко общи черти. Нещо като голямо братство, в което всеки се съобразява с набор от основни правила.

Повечето важаха и за него.

В убийствата за удоволствие фантазията играеше голяма роля; всъщност, дебненето, планирането и хващането бяха също толкова забавни, както и отнемането на нечий живот.

Повечето от убийците-побратими проявяваха основните три белега, още докато бяха деца — нощно напикаване, пожари, нараняваха животни. Той отговаряше и на трите — подмокряше си леглото до късен пубертет.

Съществуват и стресови фактори и ескалация.

Стресовият фактор е събитие, което отрицва или пуска на свобода желанието на убиеца да се весели. Това странно желание за купон в живота на Джинджифиловия мъж можеше да се свърже с една много специфична случка. А що се отнася до ескалацията... като всеки наркотик, колкото повече вземаш, толкова повече ти е нужен впоследствие, за да се почувстваш пак добре.

Болшинството от серийните убийци бяха насилвани като деца — физически или психически...

Той не обичаше да мисли за това.

На петнайсет си намери работа в приют за животни.

През нощта фантазиите му се увеличаваха двойно.

Имаше много неща, които можеше да прави в приюта, за да се забавлява. Там се научи да прави инжекции — с по-голямо количество разтвор, отровени, в очните ябълки. В един момент направи опис на това какво инжектира и какво се случва с животното.

Стресовият фактор дойде в момента, когато го хванаха да малтретира едно от животните и незабавно го уволниха. Гневът му беше всеобхватен. Продължи да ходи нощно време, като влизаше с ключовете си, но това не беше достатъчно. Искаше още.

Затова реши да убива хора.

Избра си едно момиче от училище. Нова. Дебела и пъпчива. Наблюдаваше я близо седмица, за да бъде сигурен, че няма приятели.

Един ден на обяд седна до нея и я попита дали иска да види кученцата в неговата работа.

Тя поиска.

„Не казвай на никого“, предупреди я той, защото можеше да изгуби работата си. Тя обеща да пази тайната, развълнувана, че въобще някой ѝ обръщаше внимание.

Отидоха пеша след училище. Каза ѝ, че ще влязат отзад. Отидоха до алеята и там я инжектира с приспивателно за животни.

Когато приютът затвори, той влезе вътре.

След като неуспешно се опита да я събуди, той се възползва от нея сексуално и я завлече в пещта за изгаряне.

Това я събуди. Поне за малко.

През същата година три млади жени изчезнаха от града му.

Никой никога не го разпита.

И днес, след толкова много убийства, той беше готов за големия ден. Първа страница по вестниците. Внимание на национално ниво. Всички предишни убийства бяха като подготовка за най-важното събитие.

След като убие и последната курва, тази, която започна всичко това, той щеше да напише дълго писмо до медиите. В него ще обясни как всички те са били свързани. Ще обясни причината, поради която оставя курабийките. Ще се подиграе с Джак и с Чикагската полиция.

Ще обещае скоро още убийства.

Ще влезе в историята като най-големия неразрешен случай на всички времена. Цялото това планиране, подготовка, наблюденията, сценариите, насилието и накрая изненадата ще го направят престъпника на века. Ще оправдае цялото време, което прекара наведен в камиона си, в преследване на курвите. Ще се оправдае цялата болка, която тези смотани кучки бяха му причинили — тя и всички като нея.

Когато беше дете, нищо не го караше да плаче. Дори и когато баща му го накара да коленичи върху кабарчета и да моли за наказание.

— В теб е вселен Дяволът, момче — би казал баща му.

И щеше да е прав.

ГЛАВА 24

След като вече не бях под въздействието на викадина, стълбите се оказаха голям проблем за мен. Болката беше поносима, но мускулът, който бях наранила, не искаше да ми се подчинява. За да стигна до кабинета си, трябваше да използвам перилата, движейки се като рак. Държах се едновременно за бастуна си и за парапета.

— Имаме асансьор, лейтенант — чух от няколко полицаи, които ме застигаха по стълбището.

— Не е толкова голямо разстоянието до кабинета ми — казвах аз през зъби, но след двайсетото стъпало вече не бях така убедена в собственото си благоразумие.

Когато пристигнах, Бенедикт ме чакаше.

— Качила си се по стълбите? Или сега излизаш от сауната?

— Кракът ми продължава да се вдървява. Трябва да го раздвижа.

— Много хубав пуловер.

— За първи път го обличам. Благодаря ти.

— С парфюм ли си?

— Малко. Защо?

— Просто така. И как така следата те отведе в „Среща за обяд“? Умник.

— По това време на деня не трябва ли да си похапваш някъде?

— Звучи изкушаващо. Ще спрем по пътя. Ще карам аз, ако нямаш нищо против. И освен ако не искаш да те нося на рамене, предлагам да се възползваме от технологиите и да вземем асансьора.

— Щом те устройва, коя съм аз, че да оспорвам?

Качихме се в асансьора, след това в колата на Хърб и след като се спряхме за малко в близкия „Бъргър кинг“, продължихме към апартамента на Тереза Меткалф.

— Е, записа ли се или не? — попита Хърб, докато довършваше последната хапка от хамбургера.

— Не ми се говори за това.

— Явно е било скъпо.

— Беше. А сега нека за малко да се престорим, че и двамата сме полицаи и имаме други работи за обсъждане.

— Разбира се. Ще ядеш ли картофките?

Дадох му ги.

Бенедикт зави по „Адисън“ и после към „Кристиана“. Къщите тук бяха градски тип, двуетажни, построени през края на 40-те, с циментова веранда на стълбището и тревна площ толкова малка, че са необходими само ножици за подрязване. За разлика от предградията, където всяка четвърта къща си приличаше, тук всяка беше уникална по дизайн, градеж и външен вид. Хърб имаше такава къща. И аз можех да имам, ако бях направила някои по-разумни действия в миналото си.

Хърб намери адреса и паркира до най-близкия пожарен кран. Съквартирантката на Тереза, Елиза Сарото, ни отвори вратата, след като почукахме четири пъти. Тя беше на около двайсет и пет години, слаба, носеше дънки и бяла блуза. Тъмнокафявата ѝ коса стигаше до раменете и очертаваше едно вероятно красиво лице, което сега изразяваше само скръб.

След като се представихме, тя ни въведе в кухнята, където седна пред чаша кафе. До чашата имаше фотоалбум. Припомняше си минали моменти.

— Миналата година ходихме до „Форт Лодърдейл“. Отвори албума и започна да го прелиства. След като намери правилната снимка, издърпа я от кальфчето и я подаде на Хърб. Близък план на две жени, явно Тереза и Елиза, двете усмихнати и със силен тен. Сетих се за снимката в джоба ми, която направихме на Тереза в моргата. Намерихме втората Джейн Доу. — Тези сърфистчета се опитаха да ни свалят — продължи тя — Боб и Роб. Беше толкова забавно, Тереза, Елиза, Боб и Роб.

Оставихме я да си поплаче. Хърб видя кутия с кърпички на компютъра и ѝ даде една.

— Госпожице Сарото — казах аз, докато си поемаше въздух — какъв човек беше Тереза?

Елиза си обърса носа и започна да гъгне:

— Тя..., тя ми беше най-добрата приятелка. Запознахме се в колежа. Съквартирантки сме от пет години.

— Имаше ли врагове? — попита Бенедикт — бивши приятели, които не са могли да я преживеят, проблеми в работата, със

семејството...

— Всички я обичаха. Знам, че звучи тъпо, но е вярно. Беше наистина готин човек.

— Някога да са я заплашвали по телефона? Неприлични обаждания?

Поклати глава.

— Напоследък да се е държала странно? Да се е страхувала от нещо?

— Всичко беше наред... По дяволите. Защо са ѝ сторили това?

Още една серия хълцания. Бенедикт и аз стояхме там, чувствахме се неудобно с нейните изблици на скръб и искахме да я утешим. Никога не свикаш със страданието на хората. Ако това се случи, по-добре е да напуснеш работата си.

— А приятелите ѝ? — включих се аз. — Срещаше ли се с някого?

— С никого за постоянно, откакто се раздели с Джони. Той е бившият ѝ приятел... годеник. Щяха да се оженят. Аз ѝ бях шаферка. Тя се отказа месец преди сватбата.

— Защо?

— Изневеряваше ѝ. Когато разбра, тя го заряза. Той ѝ се обаждаше и я молеше да си помисли. Глупак.

— И кога се случи това?

— Преди шест-осем месеца. Сватбата беше определена за май, така че месец преди това.

Хърб попита:

— Как се казваше момчето?

— Ташинг. Джони Ташинг. Но той не я е убил. Той е загубеняк, но все още я обича. Няма начин той да я е убил. Не и по този начин. Не така жестоко.

Разпитвахме я още двайсетина минути, задавахме въпроси, подавахме кърпички. Тереза Меткалф е била сервитьорка в клуб на име „Монтецума“. За последно Елиза я е видяла преди три дни, когато Тереза е отивала на работа. Елиза е прекарала последните дни в апартамента на приятеля си и не е знаела, че Тереза е изчезнала, докато не видяла снимката ѝ по телевизията. Не разпознала снимката на първата Джейн Доу. Не знаеше кой е убил приятелката ѝ. Не знаеше защо въобще някой ще го прави.

След разпита отидохме в стаята на Тереза. Беше подредена. Леглото беше оправено. Дрехите бяха подредени. Нищо не изглеждаше не на място или по необичаен начин.

Бенедикт и аз се захем да разгледаме чекмеджетата и да потърсим нещо, което да ни даде насока за живота на Тереза и нейния график. Намерихме кутия с писма, календар за срещи и няколко осребрени чека. Нищо друго не предизвика вниманието ни.

След това проверихме всички врати и прозорци, като търсехме следи от влизане с взлом. Нищо не открихме.

— Тереза имаше ли чанта? — попитах Елиза.

— Разбира се.

Претърсихме банята и останалата част от къщата, но не намерихме нищо. Явно Тереза е взела чантата със себе си. Това означава, че вероятно не е била похитена в дома ѝ. Нашето предположение беше, че или е била хваната някъде изненадващо за нея, или е отишла доброволно с някого, когото е познавала.

Бенедикт даде на Елиза разписка за нещата, които взехме със себе си, и я попитах дали ще мине през моргата, за да разпознае трупа. Обикновено карахме да дойде някой роднина, но според Елиза Тереза е била единствено дете и родителите ѝ са мъртви. Елиза се съгласи да дойде към 10 ч. на следващата сутрин.

— Е, сега накъде? — попита Бенедикт, като се качихме в колата.

— Имаме два варианта — направих гримаса, докато се опитвах да наместя крака си в такова положение, в което да не ме боли толкова много. — Работата или бившия приятел.

— Искам да прочета писмата, които взехме, преди да се захванем с бившия. На няколко от тях видях името му.

— Значи отиваме към работата ѝ.

— Можеш да си нагласиш седалката, Джак. Всичко е механично.

Комфортът победи егото и аз започнах да натискам копчетата. Докато намеря идеалната позиция за височина и наклон, бяхме стигнали до работното място на Тереза, на няколко пресечки от квартирата ѝ.

— Явно не са отворили — Хърб дръпна входната врата на клуба. Не видяхме светлини през затъмнените стъкла.

— Входът е по уличката. Сигурен съм, че вътре има някой, приготвя се за деня.

Хърб паркира на улицата, като отказа да остави хубавата си кола с електронни седалки в уличката. Заобиколихме и чукахме на задната врата, докато един от работниците в кухнята не се показа. Значките ни вкараха вътре и след кратка сесия от въпроси и отговори с управителя научихме, че Тереза наистина е работила тук, но не се е появила за последните четири смени.

Получихме списък на работещите с графика им и попитахме дали някой от служителите е пропуснал последните смени. Нямаше такива. Както и никой от служителите не се е срещал и не е заплашвал Тереза. А някой от клиентите? Е, целият сервитьорски екип е имал сблъсъци, но никой не попадеше в категорията на натрапник. Трябваше да говорим и с останалите сервитьори, за да сме сигурни. Никаква реакция към снимката на първата жертва.

С Бенедикт се върнахме в колата. Установеният ред ни диктуваше, че трябва да разпитаме и да проверим всеки служител. Проверихме ги за предходни провинения и след това се заехме с протяжния и изискващ доста време процес на разпит, проверяване на алибита, проверяване на нови улики. Надявахме се нещо да излезе, но не бях стиснала палци. Колкото повече неща разбирахме, толкова повече ни се струваше, че Чарлз избира жертвите си на случаен принцип. Може би всичко, което е трябвало да притежава едно момиче, за да се забърка в това, е да е младо и хубаво.

Спряхме за понички на път за управлението, взехме дузина от тях и кафе. Откакто езикът на Хърб беше нарязан, той започна да яде повече от обикновено.

— Някога познавах жена с наднормено тегло, която беше анорексичка — каза ми той. — Тя отказа да се предаде пред заболяването и ядеше непрекъснато. Няма да позволя малка болка в устата да ми наруши хранителните навици.

— Кой каза, че презадоволяването не е здравословно.

— Подай ми още една поничка.

Не бях в състояние да убедя Хърб да се качим по стълбите, когато се върнахме в управлението, дори и когато употребих стресиращите думи атеросклероза и инфаркт на миокардата. Добре беше да си пестя енергията, защото в кабинета ме чакаха мъжете в сиво, готови да спасят света и да направят досие в три екземпляра.

— Лейтенант Даниелс — каза агент Кърси, или беше Дейли — имаме добри новини.

— ОБИ изработи нов профил на заподозрения и ние сме 77,4 процента сигурни, че е канадец от френски произход и най-вероятно е собственик на кон.

— Нашият убиец е конен полицаи? — каза Хърб с каменно лице.

— Какво? А, това е добро предположение. Не се бяхме сетили за него.

Спогледаха се, ние с Бенедикт направихме същото.

— А какво стана с бонбона? — попитах аз — успяхте ли да откриете нещо?

— Има повече от 600 записани случая за нарушаване целостта на храна през последните петнадесет години. Повече от 200 от тях са с бонбони. Като ограничихме търсенето до хора, които са използвали резци, кукички и игли, намалихме бройката до 43 случая. Само в два докладвани случая убиец е използвал трите наведнъж. И двата са в Лансинг, Мичиган. На Хелуин през 1994 и 1995 г.

За първи път в този случай почувствах зараждащо се вълнение. Това може да е солидна следа.

— Арести? Заподозрени?

— Няма.

Надеждата се отдалечи.

— И при двата случая са оставяни купи с бонбони пред необитавани къщи. Няма отпечатъци, няма свидетели, няма самопризнания, само няколко дузини деца, отведени в спешното отделение, и един смъртен случай.

— Разгледахте ли досиетата в Лансинг, някой да е арестуван в миналото. Някой, който би могъл да е нашият човек?

— Подложихме на съпоставителен анализ досиетата на всеки, който попада в нашия профил, но никой не беше френски канадец. Няколко заподозрени имаха коне и ги проверяваме в момента.

Търпение, Джак.

— А извън вашия профил? Някой да е арестуван в Лансинг за отвличане на жени? За насилване на прободни рани? Да е оставял бележки на полицията? Неразрешени случаи, които да включват отвличане, мъчение и осакатяване? Този мъж е убивал и преди. Вие сте

почти напълно сигурни, че е бил в Мичиган. Проследихте ли някоя от тези нишки?

— Проверяваме — каза този отдясно, кривейки очи по начин, който може да се нарече единствено овчедушен. — Все пак, ако искаш да пощадиш малко хората си, предлагаме ти да провериш няколко местни конюшни и да разследваш следата с коня.

Мигнах. Два пъти. Поемах си дълбоко дъх, за да започна да крещя, когато един полицаи почука на отворената врата на кабинета ми. Беше Бари Фулър, едър патрул, който преди играеше за чикагските мечки. Беше причислен към отряда за реагиране за Джинджифиловия мъж, но не знаех точно по каква причина стана това.

— Полицаи Фулър — поканих го, щастлива, че бях прекъсната.

Фулър влезе и хвърли периферен поглед към федералните.

— Ние... Аз приех обаждане тази сутрин. — Сега се сетих, че Фулър беше назначен да отговаря на обажданията и да ги сортира като подвеждащи и реални. — Беше Фицпатрик, собственикът на втория „7/11“. Искаше да допълни нещо в показанията си.

— Какво?

— Спомня си, че е чул някакъв камион за сладолед, преди да види тялото.

— Като онези камиони с музиката?

— Да. Свирела е някоя от песните на орган, мисли, че е била „Сладура“.

Прекарах информацията през главата си. Знаехме, че убиецът кара камион. На практика камион за сладолед може да остане незабелязан, в Чикаго ги има стотици. Обърнах се към Хърб.

— Трябва ни списък на всички камиони за сладолед, регистрирани в Илинойс и Мичиган. И трябва да разберем дали е необходимо някакво специално разрешително или документ и да проверим списъка с провинили се. Придържайте се към насилие, изнасилване, обир... не се занимавайте с нарушения на пътя. След това трябва да сравним списъка с този на пациентите на д-р Бустър. И трябва да говорим с онова хлапе Донован, който откри първата жертва.

— Вече го направих — каза Фулър. — Обадох му се. Той също си спомня, че е чул камион за сладолед. Също така започнах и докладите от Министерството на транспорта. Проблемът е, че те регистрират само марката, модела и годината. Камионът за сладолед е

джип, а такива ги има стотици в Илинойс. Предполагам в Мичиган са повече. Не можем да направим списък на шофьорите, защото всеки със стандартна книжка за категория D може да кара джип. Ако човекът има разрешително за търговия, можем оттам да го открием, но това става по населено място, не по щат. Ще ни отнеме седмици да проверим всяко предградие.

— А какво ще кажеш за компании, които продават сладолед чрез камиони? — каза на глас Бенедикт.

— Има шест такива в Илинойс — отговори Фулър и изненада всички ни. — Имам изпратени по факс списъци на служителите и маршрутите на камионите им.

— Чудесна работа, полицай — казах аз. — Ще сложим друг на телефоните, а ти ще си отговорник по събиране на информацията. Искам всяка сутрин доклад за постигнатото развитие и ще ми трябват показанията на Донован и на Фицпатрик възможно най-бързо.

Тъй като обичах моите хора да проявяват инициатива, аз ги поощрявах.

— Има още едно дело на бюрото ми. Разгледай го и виж дали няма да има някакви следи.

Той се усмихна, вероятно на възможността, която му се предоставя, и след това излезе. Само за две минути един бивш футболист, който влезе като обикновен патрул, доказа, че струва повече от двама агенти от бюрото, които имаха години опит. Това не ме и учуди.

— Вероятно продава сладолед от гърба на коня — каза Бенедикт.

— Парле ву тралала? — допълних аз.

— Това, че притежава камион, не изключва собственост на кон — каза този отляво. — Но ще ни трябва време, за да осмислим новата информация и да се консултираме с ОБИ.

— Вероятно така трябва и да сторите.

— Добре ни е известен фактът, че не ни харесвате, лейтенант. Но ние се опитваме да вършим същото, каквото вършите и вие тук. Опитваме се да хванем убиеца. Правим това, като анализираме данни и ги сравняваме с хиляди други документирани случаи, като целим да получим обща представа за убиеца. Вие се явявате по телевизията и говорите за нощно напикаване и за страхливци. Всеки със своя си метод.

След това се обърнаха като един и излязоха.

— Леле — каза Хърб, — това беше ужасно близо до обидата.

— Може би ще ми трябва прегръдка, Хърб.

— Тук съм. Поне, докато от „Среща за обяд“ не те уредят с някой. Споменах ли колко сладка беше с този пуловер?

— Няма ли останали понички, с които да се занимаваш?

Очите на Бенедикт светнаха и той атакува кутията. Аз изпих два аспирина с остатъка от кафето и след това бях принудена да си налея от блудкавата смес на кафемашината. Когато се върнах, Хърб неустрашимо триумфираше над един еклер и задълбочено четеше писмата, които бяхме взели от стаята на Тереза Меткалф. Седнах, опънах крака си и се зах с бележника.

Беше типичен органайзер за деня, с всяка дата от месеца на отделна страница. Имаше място за адреси в началото, което беше празно в по-голямата си част, като изключим няколко неименувани телефонни номера, които трябваше да се проверят.

Докато разлиствах страница по страница, видях доста уговорки и бележки, включително и отменената ѝ сватба. Срещала се е с няколко фирми за кетъринг, пекарни, цветари, фотографи и пр. Отново, всички трябва да се разпитат.

На всеки седем дни е записвала графика си за работа, който почти не се е променял. Рождените дни на Елиза и на Джони Ташинг, бившият ѝ приятел, бяха отбелязани предварително. Имала е два часа за стоматолог и посещение при доктор, но не е било за кабинета на починалия д-р Бустър. Също така е записвала и срещите си с Джони, които внезапно прекъсват на 29 април, когато е написала „СВИНЯ!“ до името му и го е подчертала.

През април е имала и две уговорки с някой на име Хари. Само името и час — 18:00 часа и в двата случая. Веднъж на 20-и и веднъж на 28-и. Нищо повече за Хари или за Джони от тогава до сега.

Обадих се на Елиза и я попитах дали познава някой Хари, появил се през април. Тя каза, че не познава.

— Да се споменава някой Хари в писмата? — попитах Бенедикт.

— Не. Но бившият ѝ приятел е имал усет към романтиката. „Гръдта ти е като сладолед и иска ми се да я оближа“.

— Това не е ли Шекспир?

— Да, „Крал Лир“.

— Звучи ли ти като откачалка?

— Не повече от всеки друг мъж с бушуващи хормони, който иска да прави секс. Казва й: „Обичам те“ доста често и явно е искрен. Повечето от писмата са от началото на връзката им. Те са били заедно няколко години.

Оставих бележника настрана и се захванах с осребрените чекове. Доста бяха, датираха от 1994 г. За щастие в хронологичен ред.

Нямаше нищо необичайно за последните няколко месеца. Наем, газ, телефон, електричество, покупки, дрехи — все нормални неща, за които хората плащат. След това, като стигнах до април, се появи нещо необичайно.

Тя е написала два чека на името на Хари Макглейд.

Намръщих се и ги показах на Бенедикт.

— Звучи ми познато. Полицай ли е?

Кимнах.

— Бивш. Сега е частен детектив.

— Познаваш ли го?

Пак кимнах и продължих да се мръщя. Не бях виждала Макглейд от петнадесет години.

Петнадесет много приятни години.

— И така, Тереза трябва да го е наела за нещо. Чудно ми е за какво.

— Мозъкът ми не го побира. Не мога да си представя за какво ще наемат Хари.

— Нещо свързано с приятеля.

Свих рамене. За жалост, имаше само един начин да разберем.

— Ще се отбия при него — продължих аз. — Искаш ли да се заемеш с приятеля?

— Така и ще направя. Сигурна ли си, че не искаш да отидем в комплект?

— Предпочитам да се видя с Макглейд на четири очи.

— Подушвам някаква история тук, Джак! Премълчаваш нещо.

— Да кажем, че не ми е сред любимците.

Това донякъде се отнасяше и за живота ми.

ГЛАВА 25

Аспиринът не помагаше на крака ми и аз усещах всяка дупка по пътя до Макглейд. Обаждане до „Справки“ потвърди адреса му, който беше същият отпреди петнайсет години, когато за последно го окошарих.

Той живееше в „Хайд парк“, близо до Научно-индустриалния музей и Чикагския университет. „Хайд парк“ не беше изобщо парк, а по-скоро множество блокчета, отделени от магазини и търговски центрове, нещо като жилищен комплекс.

Спрях до един пожарен кран до неговата сграда. Група тийнейджъри, които се бяха събрали на ъгъла, разбраха, че съм полицай, и се разпръснаха, докато аз се борех да изляза от колата. Вероятно бях навеки орисана да имам вид на респектираща личност.

След като намерих звънеца на апартамента, натиснах копчето и вътрешно се надявах да не си е вкъщи.

— Любовното гнезденце на Хари. Купувате или продавате?

— Бъзикам се с хората. Лейтенант Джак Даниелс, „Тежки престъпления“. Пусни ме, Макглейд.

— А вълшебната думичка?

— Веднага.

— Не. Опитай пак.

— Отвори вратата, Макглейд.

Вратата се отключи, но само за секунда. Докато хвана дръжката, за да я дръпна, той спря да натиска звънеца.

— Макглейд...

— Кога стана лейтенант, Джаки?

Хари беше единственият човек, който ме наричаше Джаки.

— През деветдесетте. А сега или ще отключиш вратата, или ще стрелям в ключалката и ще те арестувам за унищожаване на собственост.

Натисна звънеца за отключване, но само за милисекунда, както предния път. Сега обаче бях готова и дръпнах вратата.

Партерът беше затъмнен, килимът износен, едвам се чувстваше парното. Една хлебарка изприпка по стената и се скри в ронещата се мазилка.

Хари живееше на петия етаж и тъй като не бях си взела бастуна, се възползвах от асансьора. Когато намерих апартамента му, вратата вече беше отворена. Стоеше в средата на стаята и обличаше едни розови вълнени боксерки.

— Обикновено не се обличам до следобед, но не искам да оставаш с погрешно впечатление.

Беше си същият. Малко поостарял. Малко понаедрял. Но все още ходеше леко брадясал, все същата неподредена кестенява коса, същите блестящи кафяви очи, които сякаш вечно ти се подиграват.

— За бога, Джаки, ти си остаряла. Не ти ли плащат достатъчно, за да си сложиш ботокс?

Абсолютно същият си беше.

Направих стъпка напред и се огледах в стаята. Беше кочина. Навсякъде по пода имаше дрехи за пране, боклук, вехтории. Празни кутии и опаковки, плесенявали чорапи и развалена храна в такова изобилие, че изглеждаше сякаш някой е взривил сметище.

— Господи, Макглейд, чистиш ли понякога?

— Не. Плащам на едно момиче да идва веднъж седмично. Но всеки път, когато дойде, правим секс и просто не ѝ остава време за чистене. Искаш ли да отидем в кухнята, да седнем?

— Боя се, че ще се залепя на нещо и никога няма да мога да си тръгна.

— Няма нужда да си толкова груба — каза Хари. След това се оригна. Затворих вратата зад себе си и забелязах аквариума на отсрещната стена. Ето откъде идваше миризмата. Разлагащи се рибешки трупове и парчета от плуващи неща се носеха в кафява вода, въртени от въздушната помпа в аквариума. Наблюдавах как плува и един паниран кренвирш.

— За едно денонощие някаква болест по рибите ми умори целия аквариум — обясни Макглейд.

— Ужасна история.

— Сега повече ми харесва. Винаги има нещо ново, което расте, а и пестя от рибешката храна.

Отместих поглед.

— Тук съм, за да говорим за Тереза Меткалф. Била ти е клиент. През април.

— Имаш ли снимка? Не мога да се сетя за името.

Съквартиратката на Тереза ни беше дала няколко, но аз ги бях оставила в управлението. Вместо това подадох на Макглейд портрета, върху който беше работил погребалният агент, с дигитално добавените очи. Беше възможно най-наподобяващ човешко същество.

— Ужас. Грозна работа.

— Мъртва е.

— Тогава и мирише лошо.

— Помниш ли я?

— Не и на пръв поглед. Не. Но аз едва си спомням какво съм правил миналата седмица. Откога не сме се виждали, Джаки?

— Не достатъчно дълго.

Макглейд си повдигна веждата.

— Нали не ми се сърдиш още?

Взех си обратно снимката и се стараех да не пипам ръката му.

— Ако не искаш да сътрудничиш — започнах аз.

— Ще ме арестуващ. Не може ли да почака? Гледах новото DVD „Снежанка“, най-доброто на режисьора с допълнителен метраж, точно следва доста гореща сцена.

Намръщих се и се чудех как да реагирам. Имах нужда от тази информация, но ако трябваше да заведа Макглейд в участъка, това означаваше да се вози с мен.

— Водиш ли си записки? — попитах го аз.

— Разбира се. В офиса.

Издишах. Главата започваше да ме боли, вероятно защото бях вдишала тук нещо отровно и започвах бързо да губя малкото търпение, с което се бях заредила. Направих още една предпазлива стъпка напред и нещо изпука под крака ми.

— Ей, внимавай с пицата, Джаки. Не съм приключил с нея.

— Обличай се — наредих му аз. — Отиваме в офиса ти.

— Цуни ме отзад. Имам почивен ден. Никъде няма да ходя.

— Тогава си арестуван.

— За какво?

— Защото си задник.

— Не можеш да го направиш. Имам разрешително за задници.

— Добре. А какво ще кажеш за обида на полицай?

— Не съм ти посегнал.

— Това, че ме посрещна по долни гащи, може да се счита за обида.

Макглейд поклати глава.

— Кога ще го преодолееш, Джаки? Беше толкова отдавна. Платих си за това, нали?

— Имаш правото да запазиш мълчание и аз искрено се надявам, че ще го сториш.

— Това е нелепо.

— Добре. Съпротива при арест. Може би ще откриеш някого в градския затвор, който ще хареса розовите ти боксерки повече от мен.

Хари въздъхна.

— Добре. Печелиш, о, всемогъщи лейтенанте. Ще отидем. Само ми помогни да си намеря чорапи.

— Сам си ги намери.

Наведе се и взе чифт панталони от пода. След като им подуши дъното, той реши, че са чисти и ги обу. Преди години разбрах, че най-добрият начин да се справяш с Хари е мъчително търпение, прекъснато от случайни изблици на враждебност. Все още бях на верния път.

— Какъв е случаят всъщност? — попита ме той, докато душеше един чорап.

— Убили са я.

Хари се задави и пусна чорапа пак на земята.

— Не съм го направил.

— Сигурна съм, че не си. Бил е Джинджифиловия мъж.

— Наистина ли? Нищо чудно, че си се оплела така. Ако ми беше казала по-рано, щях да бъда доста по-полезен.

— Не се и съмнявам.

Хари вдигна пак чорапа и го обу.

— Може ли да спрем за кафе по пътя?

— Не.

— Може и за геврече.

— Не.

— Знам едно страхотно място наблизо. Ако не ти хареса, ще платя сметката.

— Още отсега не ми харесва — казах аз.

Макглейд намери една неколосана риза и сако, което не отиваше на панталоните. Закопча ризата неправилно и трябваше да повтори. Имах нужда от повече аспирин.

— И как стана този сакатлък? — попита Хари, докато вървахме към колата ми. — Гаджето ли те повреди?

— Простреляха ме.

— Кой ще иска да застреля сладурана като теб? Сигурна ли си, че можеш да караш? Можем да идем с моята кола. Тя е далеч по-хубава от твоята.

— Млъквай и се качвай. Колкото повече приказваш, толкова ми се приисква да те арестувам отново.

След като следвах нескопосаните инструкции на Хари, нашата „разходка“ ни отведе в квартална пекарна, където си купих кафе, а Макглейд си взе оранжада и боровинков геврек.

— По дяволите, къде си оставих портфейла?

Платих. Оттам до неговия офис бяха само пет милостиви пресечки.

— Аз съм на шестия етаж. Съжалявам, Джаки — нямам асансьор. Искаш ли на конче?

Не му обърнах внимание и се закачвах по стълбите с цялото достойнство, което имах. Не беше много. До третия етаж вече бях потяща се и трепереща топка.

— Нали нямаш нищо против да избързам малко, Джаки? Не се обиждай, но и аз не обичам да гледам Параолимпийските игри.

Кимнах и си поех дъх.

— Още само три етажа, последният офис вляво. След десетина минути ще проверя докъде си стигнала.

Той изтрополи напред, а аз потиснах болката и вложих двойни усилия. Стигнах последния етаж подгизнала в пот. Петно кръв се беше появило на панталона ми. Трябваше да свия глава между краката си, за да не припадна.

Макглейд беше оставил отворена вратата заради мен. Той седеше зад бюрото си, прелистваше списанието „Храбрият бобър“. Нямаше нищо общо с природата.

— Радвам се, че се отби, Джаки. Искаш ли малко сода за панталоните? Мисля, че имам и бинтове някъде.

— Не се притеснявай.

— Няма нищо, само минутка.

— Благодаря — казах аз. Само господ знае защо му благодаря. Седнах срещу бюрото му и свалих пуловера си. В сравнение с апартамента му, офисът му беше подреден. Почти респектиращ. Щорите пасваха на килима, четири агънца си поделяха пространството на пода с няколко фикуси, а бюрото и шкафът с папките бяха дъбови. Единствената хариевска следа бе картината на стената, кубистичен портрет на гола жена с големи сини триъгълници на мястото на зърната.

Овладях дишането си и Хари се върна с ролка марля и бутилка с течност.

— Свършила ми е содата. Имам диетичен „Спрайт“. Той маха ли петна?

— Не мисля.

Хари сви рамене и отпи от бутилката. Аз взех марлята и се упътих към банята. След десет минути бях с нова превръзка и петното от кръв беше изчеткано.

— Намери ли нейния файл?

— А? Не съм го търсил. Виж тези „Мацки на месеца“ — Хари ми показва фолиото. — Мислиш ли, че са истински!?

— Макглейд...

— Помисли за проблемите й с гърба...

— Хари. Папките.

— Да. Добре.

Той се откъсна от списанието и отиде до шкафа с папките в ъгъла на стаята.

— Кой месец беше?

— Април.

От най-горния рафт на шкафа махна кутия с канелена зърнена закуска. Изсипа я върху масата си и отвътре изпадна сноп хартии. Взех един лист, но Хари го грабна от ръката ми.

— Не разваляй реда ми. Това е сложна система за архивиране.

— Явно току-що си напъхал цялата си дейност за април в кутия за мюсли.

— За лаиците изглежда така. Но за моя компютърopodobен мозък това е далеч по-сложно. Аха!

Той държеше един лист.

— Това е талон за бебешко олио — казах му аз.

Сложи го в джоба на самото и продължи да търси.

— Да видим. Меткалф. Тереза Меткалф. Ето.

Прегледа доклада, който беше ръчно написан на лист от тетрадка. Аз също хвърлих поглед и нищо не разбрах от драсканиците.

— Добре. Тя ме нае да следя приятеля ѝ. Не мога да се сетя за името му. Прилича на Томи. Или Джони. Мисля, че беше Томи.

— Джони е.

— Това казах и аз. Джони. Даде ми 200 в аванс. Искаше да разбере дали ѝ изневерява. Даде ми още две стотачки, когато приключих работата.

— Какво откри?

— Ей, клиентът ми има право на дискретност.

— Клиентът ти е мъртъв.

— О, да. Да върви по дяволите тогава дискретността. Нейният приятел си топваше чушлето на друго място. Изцраках две ленти. Мисля, че все още имам снимки. Искаш ли да потърся?

— Не, благодаря.

— Доста добри са. Минах курс за аматьори фотографи миналата година. Трябва да видиш какво мога да направя с обектива.

— Да. Вероятно друг път.

— Добре. Обади ми се. Ще си приготвя диапозитиви. Това ли ти беше необходимо?

— Как те камери?

— Сама дойде май. Видяла е обявата ми в указателя. Струва си да се рекламира.

— Какво ти беше впечатлението за приятеля?

— Издръжлив е, но не е много надарен, ако ме разбираш накъде бия. Ето защо ми трябваше по-силен обектив.

— Какъв човек е Джони? — зададох по друг начин въпроса си, храм на вечното търпение.

— Освен че е лъжец? Мисля, че беше наред. Работеше за някакъв взаимен фонд. Добре се обличаше. Натруфен апартамент. Стил проспериращо юпи. Срещаше се с любовницата си в обедно време. Тя работеше в офиса му.

— Каква кола караше? — надявах се да е джип.

Хари си провери записките.

— Бял лексус. На около четири години.

— Познаваш ли я? — показах снимка на първата Джейн Доу.

— Не мисля. Прилича на една леля, която имах. Но тя беше с мустаци. Ще ми кажеш ли какво е станало с тези двете?

— И двете са били отвлечени, измъчвани и са изнасилени в прободните им рани.

— Радост. Светът е откачил. Имах един случай преди години, ревнива жена беше взела игла и конец...

— Остана ли с впечатление, че Джони Ташинг може да е убиец?

— Не. Той беше типично колежанче, вероятно се напикава, ако види кръв. Има ли връзка между жертвите?

— Засега не откриваме. И двете са млади и красиви. Вероятно това са единствените критерии, по които действа убиецът.

— Явно е доста заплетена история. Изнасилването на раните ми изглежда като наказание. Почти като отмъщение. Може да убива всяко момиче, което го е зарязвало. Както и да е, мъжът на тази жена бил в безсъзнание на една кушетка, пьян, така че тя взела конец и игла и зашила...

Изключих го от съзнанието си. В неговата безкрайна тъпота, Хари беше казал нещо умно. Ами ако тези момичета бяха наранили убиеца лично преди време и той ги преследва за отмъщение? Дали е бил клиент на Тереза, който тя е пренебрегнала, или е някой бивш приятел?

— ... и когато мъжът се опитал да се изпикае...

Станах да си ходя.

— Не искаш ли да разбереш какво става нататък?

Излязох през вратата, в главата ми плуваха идеи. Досега обръщахме внимание на това кой, какво, къде, кога и защо е сторил тези убийства. Вероятно „защо“ заслужаваше повече внимание.

— Не се дръж като непозната, Джаки — каза след мен Хари. — Може някой ден да обядваме заедно.

Сега бях сигурна, че убиецът е познавал момичетата. Той ги е преследвал за отмъщение. Хора като Бънди и Гейси, които убиваха за удоволствие. За секс. Нашият убиец използваше секса като форма на наказание. Тези жертви имаха нещо общо. Но какво?

Преди да се осъзная, бях слязла по стълбите. Дори не се изпотих.

Мисълта над материята.

ГЛАВА 26

За целия си живот бе убил 23-ма души. Два пъти беше лежал в затвора с обща продължителност от осем години. Нито веднъж не беше за убийство. Ако не беше зад решетките, сигурно трупове щяха да са двойно повече.

Отдаваше му се. Доказателство е фактът, че никога досега не беше залавян. Използваше няколко трика, така че никога подозрението да не пада върху него. Никога не оставяше улики. Никога не подражаваше. Имаше сериозно прикритие и винаги имаше готово алиби. И всеки път планираше предварително.

Проститутките бяха лесни. Никой не го е грижа за тях. Рисковете на професията.

Децата също. Лесно е да се отвлече дете. Кажу му, че майка му е пострадала, и то винаги ще дойде с теб. Или ако се облечеш като полицай. Или в голям костюм на динозавър. Или като Батман.

Но най-забавно за него беше отвличането на обикновено момиче. За това трябва известно време. Да я разучиш. Да я дебнеш. Да я отвлечеш. Да я отведеш на някое интимно място, където никой няма да чува.

По-трудно беше, отколкото да отвлече някоя курва или малко дете. Но и повече си заслужаваше.

Най-много пицяха двайсетгодишните, които си мислеха, че са прекалено хубави за него. Също като кучките, с които се занимаваше в момента. И като бившата му жена.

Скоро всичко щеше да приключи. След това ще продължи напред. Ще изчезне в историята. Ще извършва убийствата по-секретно. Може след няколко години пак да се покаже, да тероризира още веднъж града, но неговият ангажимент беше строго определен.

Въпросът беше, какво да прави с Джак? След коментарите, които направи по телевизията, тя доказа, че не е по-голяма стока от останалите курви. Това, от което Джак имаше нужда, е една дълга сесия в мазето му.

Малко е старичка за него, но мисълта е опияняваща.

Дали ще пици лейтенантът? Ще се моли ли?

Разбира се. В крайна сметка, всички се молят.

Откакто като дете уби котката, Чарлз се чувстваше по-висш от останалите хора. Но има някой, с когото чувстваше прилика. Ето някой, който го преследва, и се опитва да му бъде равен.

Донякъде това правеше Джак по-мила нему. Почти обичана.

Любовта е емоция, която все още беше чужда на Чарлз. От годините с убийства той знаеше какво е вълнение, забавление, удоволствие, разочарование и тъга, когато жертвата умре прекалено бързо. Но любовта беше винаги зад неговото полезрение. Бракът му беше за прикритие, за пари и за удобство. Но той ненавиждаше надутата парясница повече от всичко. Мразеше гласа ѝ, мразеше личността ѝ, мразеше проклетото ѝ лице.

Но лицето на Джак...

Мисълта за него го караше да се усмихне. Искаше пак да го види. Искаше по някакъв начин да се свърже с нея. Знаеше, че Джак е наблюдавана от полицията, но трябваше да има начин.

Винаги има начин.

Междувременно имаше и график, който да следва. Момиче №3. Искаше до вечерта да я е хванал. Знаеше маршрута ѝ и че може да я хване на две места.

Спринцовката беше в джоба му. Опитваше се да се фокусира върху лицето ѝ. Вместо това, виждаше физиономията на Джак.

ГЛАВА 27

Хубаво беше да се отърва от Хари. Понякога миналото трябва да си остане в миналото.

Стигнах в управлението в 15:15 ч., като използвах асансьора и този път не успях да си отворя раната. Бенедикт вече беше в кабинета ми, когато влязох. Беше разпитал приятеля. Изражението на лицето му вероятно отразяваше и моето.

— Какво научи? — попитах аз.

— Плака от началото до края. А на всичко отгоре, има и алиби. Извън града е бил до днес сутринта. Пътуване по работа. Проверява се.

— Има ли някакви предположения?

— Всички са харесвали Тереза, включително и той. Искал е да се върне при нея. Призна, че аферата му е била глупост. Не можеше да се сети за причина някой да иска да я убие. Не разпозна лицето от скицата, нито първата Джейн Доу. Имам списък с общи приятели, повечето от тях са същите, които ни даде Елиза. Имаме доста неща да проучваме. Ами ти?

— Хари е нает от Тереза, за да потвърди дали Джони ѝ изневерява. Правил е снимки. Но каза нещо интересно — вероятно убиецът наказва жертвите за нещо, което са му сторили. Щеше доста да ни е от полза, ако имахме идентификацията на първата Джейн Доу. Някак и двете са успели да влудят нашия човек. Ето защо ги оставя на обществени места, а не крие телата им. Оставя ги на показ като послание към останалите.

Хърб поразмисли малко.

— Добре. Ще копаем по-надълбоко в живота на Тереза Меткалф. Ще направим списък на всички места, където е била — барове, магазини, филми и пр. След това ще покажем снимка на първата Джейн Доу и ще видим, дали ще имаме съвпадения.

— Може двете жени да не са се познавали добре, но вероятно са се срещали. Нещо като да ходиш в един и същ фитнес салон. И двете са направили нещо, вероятно едно и също, на нашия човек, за да го

вбесят така. Може би нещо незначително, като да му отрежат квитанциите, или да му се присмелят. А може би и двете са излизали с него преди време и са го зарязали.

— Много въпросителни.

— Тогава да ги ограничим.

Прекарахме следващия час с отряда за реагиране, делегирахме права, задачи, проследявахме потенциални връзки. Полицаи Фулър беше свършил невероятно добра работа, като беше събрал информация за камионите за сладолед и списъкът беше сведен до проверените. Пристигна информация, че по семенната течност, намерена в прободните рани, убиецът е А положителна. Изготвиха ДНК анализ, който щеше да отнеме седмици.

— Изглеждаш ужасно, Джак — каза Бенедикт, когато приключихме с нашето обсъждане. — Може би е по-добре да се прибереш вкъщи и да си починеш.

— Глупости. Във върховна форма съм.

— Джак — сепна ме Хърб.

— А? Какво?

— Ти току-що заспа права. Върви си вкъщи.

— Вероятно имаш право, Хърб.

— Искаш ли да те закарам?

Проясних си малко мисълта.

— Не, благодаря. Болката ще ме събуди.

Така и стана. Изправянето ми от стола беше все едно в лицето ми хвърлиха ледена вода. Докато сляза долу до колата си, сънят беше последното нещо, за което мислех.

На път за апартамента си се спрях в местната бакалница и си взех замразена пица, на която пишеше, че ще бухне в печката, две шишета с препарат за почистване на килими и малко аспириин. Още една приключенска нощ в живота на съвременния полицаи.

Пицата наистина бухна до дебелината на ябълков пай. Изядох половината от нея, заедно с две уискита сауър, и се опитвах да се сетя кога за последно съм яла истинско домашно приготвено ястие. Рядко си правех хамбургери или спагети, но не можех да се сетя кога за последно вечерях така, че отделните манджи да се сервират в самостоятелни чинии.

Дон обичаше да готви, но той беше луд на тема здравословно и винаги слагаше брюкселско зеле и соево сирене. Соята някак си не заменяше домашния уют на вечерята с пуйка и пет ястия, или дори само с палачинки и наденички.

Оставих остатъка от пицата в хладилника, а след това се отправих към спалнята, за да изчистя кръвта.

За да излязат петната, използвах и двете шишета и изпих още едно питие. Добре, че килимът беше кафяв. Когато приключих, трябваше да изхвърля парцалите, които използвах, и пръснах малко лизол, за да убия миризмата на засъхнала кръв.

Като нямаше вече какво друго да правя, седнах в кухнята и разгледах списъка, който ми даде Матю от „Среща за обяд“.

Първият беше червенокос. На 42. Счетоводител. 178 см., 76 кг., зелени очи. Той търсеше жена с чувство за хумор, която обича да се възползва от шансовете в живота, които ѝ се дават. Казваше се Лейтъм.

Вторият беше с кестенява коса. На 46 г. Директор на компания за стомана. 172 см., 74 кг, с очила и много сладко лице. Той търсеше жена с пари. Хвърлих неговия лист в кошата.

Третият беше на 40 г., но приличаше твърде много на бившия ми съпруг, така че и него хвърлих. Беше като пазаруване по каталог.

Прегледах останалите, като си избрах няколко възможни варианта, а други ги отрязвах главно заради работата им и външния вид. Просящите не трябва да избират, но аз все пак си плащах, затова нямах намерение да прося повече.

След като направих списък с шест имена, взех си мобилния и се обадох на агента си в „Среща за обяд“.

— Благодаря, че се обади, Джак. Опитвах се да ти се обадя, но даваше непрекъснато заето.

— Агенти от Холивуд се опитват да се докопат и да продадат историята на живота ми.

Матю се изсмя със своя мелодичен смях.

— Имаше ли възможност да разгледаш предложенията?

— Да. Имах малко свободно време този следобед, след като отмениха урока ми по парашутизъм.

— А какво мислиш за Лейтъм Конджър?

Това беше червенокосият, който приемаше всяко предизвикателство.

— Да, избрах го.

— Пратих му по факса твоя профил и той би искал да се запознаете. Да направим ли среща за обяд?

— Добре. Утре?

— Нека да проверя неговата програма... да, свободен е утре, в 13 ч. Обичаш ли китайска храна?

— Става.

— Какво ще кажеш за „Джими Уонг“? На „Уабаш“? В един часа утре.

— Супер.

— Ще се обадя на Лейтъм да му съобща добрата новина. Ако нещо се случи и не можеш да дойдеш, обади ми се възможно най-бързо. Забавлявай се утре!

Затвори. Това е най-лесната среща, която някога съм си организирала. Дори не се наложи да си показвам краката.

Прочетох профила на Лейтъм отново, после още веднъж. Уискито вършеше своите чудеса и аз за пореден път усетих сянката на умората върху себе си. Това обикновено би било повод за празнуване, но навън нямаше още 18 часа. Ако заспах сега, това означаваше, че към полунощ щях да се събудя.

Умората победи. Свалих си дрехите и припълзях до леглото, за да се отдам на изтощението.

Събудих се малко след 23:30 ч.

Пет часа бяха истинска почивка, поне доколкото си спомнях, но нямаше сила, която да ме накара да спя повече от това. Станах, смених си превръзката и прекарах остатъка от нощта в гледане на рекламни предавания.

Похарчих малко пари. Рекламодателите от късните часове бяха наясно, че умората притъпява волята. След пет часа бях купила възглавница от царевични листа, която трябваше да ме дари с прекрасен сън; „Абкрънчър“, който обещавахе само за пет минути на ден тялото ми да стане идеално; комплект тигани с тефлоново покритие, които гарантираха, че ще превърнат и най-претенциозния готвач в невероятен чревоугодник. Тъй като поръчах сред първите, получих безплатна готварска книга и бонус от 19,95 долара.

Успях, със силата на волята си, да се възпра да се обадя на някоя от рекламираните гледачки.

Докато слънцето се показва на хоризонта, кредитната ми карта беше изчерпана и аз се чувствах като идиот. Не ми беше за първи път. През годините бях натрупала достатъчно покупки по пощата, за да си отворя собствен магазин. Тези подмамващи продавачи. Трябва да има закон за забрана на телевизионно излъчване след два сутринта.

Вързах крака си с торбички и си взех душ, като реших сутрешните ми упражнения да почакаат, докато не се възстановя. Или докато „Абкрънчър“-а ми не пристигне след около 6 седмици. Облякох едни стари дънки и тениска, защото другите ми дрехи бяха още в химическото, и се запътих към управлението.

Докато шофирах, мислих за случая и двете мъртви жени, за Джинджифиловия мъж. И тогава направих нещо, което никога не бях правила. Дадох обещание.

— Няма да има повече смъртни случаи — казах на глас в колата.
— Ще те хвана и няма да нараниш никого другиго.

Дори и да трябваше да рискувам себе си.

ГЛАВА 28

Беше бесен.

Крачеше напред-назад в мазето си, с парцал на разкъравеното си лице. Спря, само за да ритне тялото.

Кучка. Тъпа кучка.

Отвлечането беше перфектно. Спря до нея, попита я за посока, дори ѝ предложи безплатен сладолед за съдействието. Когато взе фунийката, той я хвана за ръката и я убоде. Нямаше свидетели. Нямаше съпротива. Нямаше писъци. Като по книга.

След това набързо я завърза в мазето си и я чакаше да се събуди.

Но тя се събуди прекалено бързо. Той си правеше сандвич и я видя да тича по стълбите, гола и безумна.

Той я хвана, опита се да я върже, но тя му издра лицето. Изгуби самообладание и я удари. Събори я по стълбите.

И тя си счупи скапания врат.

Каква загуба! Всичкото това време и планиране — съсипани! Тя умря, без дори да знае кой е той или защо е понесла това наказание.

Чарлз я ритна отново, а след това се зае с лицето си. Окото му гореше, грозна червена резка минаваше през роговицата. Трябваше да се погрижи за това, но не можеше да става и дума за лекар. Драскотините по лицето му си изглеждаха като драскотини. Можеха да му задават въпроси и да го запомнят.

Направи си йоден компрес с марля. По-късно щеше да вземе някакъв мехлем за очи от магазина. Първо трябваше да се заеме с някои неща.

С разпален гняв и пламнало от болка лице Чарлз нямаше желание да насилва тялото. Сексът беше най-последното нещо, за което да мисли. Но трябваше да си пази репутацията. Необходимо беше за следващата част от плана.

Първо не можа да се възбуди. Но Джак му помогна. Мислеше за Джак, когато ще намери тялото. Мислеше как ще пици Джак, когато я заведе в мазето си и върши същото и с нея.

Мислеше как ще проникне в Джак.

Свърши, пръхтейки от удоволствие. След това започна другата част.

Вероятно работеха по неговия метод на оставяне и наблюдаваха всички магазини. Но той беше замислил нещо друго. Нещо смело.

Първо отдели ръката, която го одраска. Знаеше, че под ноктите има ДНК, но той вече беше оставил със спермата си и не му пукаше. Но му пукаше дали властите ще разберат, че е одран. Щеше да носи превръзка на лицето си за известно време и не искаше това да бъде добавено към неговото описание.

След ръката той започна с дисекцията на тялото. Работеше върху брезент със секира и клещи за тел.

Когато приключи, той сложи всичко по-голямо в 200-литрова хладилна чанта. Имаше достатъчно части, които остави отвън.

В празното пространство зад къщата му имаше шахта. От години пускаше там разни неща, за да храни плъховете. Използва месарска кука с Т-образна дръжка, за да отмести капака и пусна всички малки части от брезента в канала.

Слушаше мекото тупване в тъмното, последвано от цвърченето на гризачите.

— Време за закуска — ухили се той.

Взе си бърз, но основен душ, като използва четка за зъби, за да махне кръвта под ноктите си и внимателно пазеше превръзката си. След това пренася двадесет минути хладилната чанта нагоре по стълбите и я качи в камиона си. Още десет минути му отне премахването на всички картинки и описания на сладоледи по страните и заменянето им с табели „Мел — водопроводчик“, снабдени с фалшив телефонен номер.

Носеше и гумен вакуум за отпушване, който взе от една автоморга. Закачи го на тавана. По тъмно камионът за сладолед щеше да събуди подозрения, докато водопроводчикът можеше да се движи по всяко време.

Към два сутринта приключи със съобщението си към пресата. Имаше много неща за казване, но ако беше прекалено дълго — нямаше да го пуснат цялото по новините. Искаше да е кратко, стегнато, на първа страница. След като разпечата окончателния вариант, постави го в плик, заедно с частите, които беше запазил от Тереза Меткалф.

Нощта беше студена и с дебелилото си яке и шапка се чувстваше неузнаваем. Първо остави хладилната чанта под торбите с боклук в една уличка, която от известно време си беше харесал.

След това се спря до едно денонощно кафене и си купи кафе. Остана там достатъчно дълго, за да се слее с другите посетители. После се отправи към тоалетната и използва малко тиксо, за да залепи писмото си зад тоалетната чиния, като сложи ръкавици, за да не оставя отпечатъци.

Все още с ръкавиците, излезе от закусвалнята и се отправи към най-близкия телефон и поиска номера на „Чикаго трибюн“.

— Обажда се Джинджифиловия мъж — казва той на стажанта, който вдигна телефона — и ще те направя известен.

Разкарваше се наоколо четиридесет минути, докато не видя как един мъж влезе в закусвалнята доста бързо и излезе след две минути с плика в ръка.

Скоро и полицаите щяха да дойдат. Може би дори и Джак щеше да се появи. Остана и наблюдава фойерверките от прозореца на бара отсреща на ъгъла.

Почувства голямо вълнение — четири патрулни коли, пет камиона на телевизии, десетки зяпачи.

Джак я нямаше.

Не го свърташе. Отпиваше от бирата си, докато не стана време да затварят. Чудеше се защо Джак още не се е появила. И дебелият ѝ партньор го нямаше. Вероятно няколко човешки части и писмо не си струваха, за да си развалят съня. В четири сутринта барът изгони всички и той реши сам да провери.

Паркира на три пресечки от апартамента на Джак, защото не беше сигурен къде е охраната ѝ. Вървеше бързо, с ръцете в джобовете, главата наведена, сякаш е устремен нанякъде.

На улицата на Джак забеляза екипа. Паркирали бяха почти на една пресечка разстояние със затъмнени прозорци, за да не може да се вижда вътре. Но прикритието им беше слабо. Тъй като беше студено, те бяха пуснали парното и двигателят работеше. Чарлз забеляза газовете от ауспуха от метри и се върна назад, откъдето бе дошъл.

Ако опашката на Джак беше там, значи и тя беше там. Така че най-лесният начин да последва Джак беше да последва охраната ѝ.

Те щяха да следят за някого, който дебне Джак.

Но нямаше да търсят човек, който следи тях самите.

Джинджифиловия мъж се върна във водопроводния си камион и си намери място за паркиране на около една пресечка от охраната.

След това изгаси двигателя, сложи ръце в джобовете и започна да чака.

ГЛАВА 29

Както обикновено, Хърб ме беше изпреварил на работа.

— Не знаех, че имаш дънки — каза той.

— Под прикритие съм.

— Не мисля, че вече произвеждат „Bonjour“.

— Искаш да кажеш, че съм демоде?

— Тази риза „Изод“ ли е? Не съм виждал такава от 16 години.

Сякаш много му разбираше главата. Вратовръзката, с която беше дошъл, имаше нарисован на ръка ананас.

— Уволнен си — казах му аз.

Хърб не ми обърна внимание, а се насочи към торба със сладкиши. Телефонът иззвъня.

— Даниелс.

— В кабинета ми. Бенедикт също.

Бейнс затвори. Трябваше да поработи върху пестеливостта си на думи.

— Трябва директно да се качим в кабинета на капитана — казах на Бенедикт.

Кимна и пъкна остатъка от закуската в устата си, а басетоподобните му бузи се издуваха като балони. След 2,2 секунди беше смлял всичко.

Тръгнахме по коридора, Хърб бясно дъвчеше, а аз се опитвах да вървя в крачка, като благоразумно си бях оставила бастуна в кабинета. Няма смисъл да изглеждам уязвима пред всемогъщия капитан Бейнс. Хърб направи преглъщане, достойно за анимационен герой, и влязохме.

Бейнс свали очилата си за четене и ни кимна.

— По-рано днес нашият човек е оставил пакет за „Чикаго трибюн“. Вътре е имало малко човешки части, в найлонов плик, които са принадлежали на Тереза Меткалф. Имало е и писмо.

Бейнс хвърли поглед към листа на масата, сложен в голям найлонов плик. Хърб го взе и зачетохме.

Чикаго,

Аз съм Джинджифиловия мъж. Лъжите трябва да спрат. Планът ми беше да напусна града след четири, но сега ще остана, за да отмъстя за лъжите, които бяха казани за мен. Оставих Юда да живее и тя ме предаде. Сега всички вие ще платите за това.

Нека се изясня. Не се шегувам. Ще убивам дъщерите ти, Чикаго. Сестрите ти ще страдат. Ще продължавам да убивам, докато не ми се отдаде заслуженото уважение.

Уволнете Даниелс. Нека истината излезе наяве.

— Пуснато ли е това във вестника? — попитах аз.

— Още не, но следобед ще бъде. Можехме да го задържаме, докато не установихме, че частите принадлежат на втората жертва.

— Успяхме ли да получим нова информация — попита Бенедикт.

— Няма отпечатъци. Оставил го е в тоалетната на някакво кафене. Един от отрядите все още е отцепил района и търси отпечатъци, разговаря с посетителите и персонала. Доста натоварено място е, дори и рано сутрин. Никой нищо не си спомня. Имаме записва от обаждането в „Трибюн“; автоматично записват линията с обаждания. Направена е възстановка на гласа, но няма да ни е от полза, докато не го заловим.

— Защо никой не ни се обади вчера?

Когато го казах осъзнах, че вече знам отговора.

— Кметът е прехвърлил юрисдикцията върху случая на Федералните. Официално ти си отстранена и ще ти бъдат повдигнати обвинения за не правомерно разследване. Вестникът ще публикува изявление от секретаря на полицията, точно до писмото.

— Това са глупости, капитане — Хърб беше бесен и говореше от името на двама ни. — Федералните не могат да хванат и настинка в снежна буря.

— Официално Джак е отстранена. И ти, Хърб, ще продължаваш да си вършиш работата тук. А това, какво иска да прави Джак, като свободен гражданин, си е нейна работа.

Усмяхнах се. И без друго не обичах да съм под светлината на прожектора.

— Сега ме осветлете докъде сте стигнали — каза Бейнс.

С Хърб се редувахме, като казахме всичко, с което разполагахме до момента и това, което възнамерявахме да правим.

— Значи жените са свързани — каза Бейнс, когато приключихме.

— Така мислим. Може би не една с друга, но със сигурност с нашия убиец. Не отвлича жени от определен тип, а жени, които познава и иска да накаже. Ако успеем да намерим връзката, вероятно ще хванем и него.

— В бележката споменава четири. Федералните смятат, че става дума за четвърти следващия месец.

— Възможно е — казах аз — или може да е четвъртата жертва.

Телефонът звънна. Шефът вдигна слушалката, изслуша и ми подаде телефона.

— Даниелс.

— Бригс е, от приемната. Не исках да е пред шефа, но на линията има един, който казва, че нещо е станало с майка ти.

Паниката ме връхлетя.

— Свържи ме.

— Джак? Познай кой е.

Кимнах бързо към Бейнс и казах с устни: „Той е!“ Обади се по мобилния и даде нареждания да проследят обаждането.

— Какво е станало с майка ми?

— Само се бъзикам, Джак, за да ме свържат с теб. Но аз наистина ти оставих нещо в алеята зад сградата ви. Пикник. Да ти е сладко. Доскоро.

Връзката прекъсна.

— Затвори — казах аз.

— Телефонна кабинка в Мичиган — каза Бейнс. Дните, в които проследяването отнемаше време, са в миналото. Сега то става почти мигновено.

Предадох разговора дума по дума, а Бенедикт го записваше. Минута по-късно мобилният на капитана звънна.

— Изпуснали са го — ни каза той. — Изгубил се е в тълпата.

— Да проверим алеята — каза Бенедикт.

Бейнс дойде с нас. Не си взехме дори якетата.

Сградата на управлението беше на ъгъла на улицата, а отсреща беше паркингът. Алеята не беше официална — просто място, където

стояха контейнерите за смет. Приблжихме се внимателно, очите ни сканираха всеки милиметър. Тъй като и двамата с капитана бяхме с по-висок чин, честта да рови в боклука се падна на Хърб.

— Прилича на хладилна чанта — каза той, като измести няколко торби. — От големите.

Бейнс ни даде разрешение да я отворим. Хърб повдигна единия край, като го държеше с носна кърпа.

— Господи!

Беше грозна картина. Наистина грозна. Това бе надминало убийството и се беше превърнало в касапница.

— Да оградим мястото и да повикаме екип — каза Бейнс и поклати глава. Да намерят третото тяло зад полицейското му управление нямаше да спомогне много на кариерата му.

Напуснах местопрестъплението, обадох се на майка си, за да се уверя, че е в безопасност. После седнах на стълбите пред полицейското управление, все още без връхна дреха, и се оставих студът да ме наказва.

Допуснах да умре още един човек.

Дойде екипът, след това репортерите и зяпачите.

Мислех за работата си, за майка си, за безсънието и за срещата си този следобед, за Дон.

Мислех за Бенедикт, Финъс Троут, Хари Макглейд и миналото си, за бившия си съпруг и за кучето, което имах като дете и което трябваше да приспим, защото си счупи крака, докато преследваше един заек.

Мислех за звездите по небето. Не ги бях виждала от години. Смогът в Чикаго беше толкова плътен, че те не се виждаха. За мен те просто не съществуваха.

Чудех се какъв е смисълът. Никой не беше щастлив. Всеки ден носи нови ядове, нови проблеми, нова болка. И ако успееш да не заболееш от рак или от СПИН, или да не се поддадеш на наркотици, не те блъсне кола и не те сполети природно бедствие, все още съществуваше възможност някой да хване теб или детето ти и да те измъчва до смърт без причина.

Опитах се да си спомня кога за последен път съм се смяла до припадък. Кога за последно съм си легнала щастлива.

Не успях.

Специални агенти Дейли и Кърси, с черните си шлифери, се материализираха от тълпата и бързо се отправиха към мен. Те се движеха по команда, ляв крак, десен крак, сякаш маршируваха. Не скрих разочарованието си, когато спряха пред мен.

— Надявам се, че не се сърдиш — каза Дейли.

Погледнах го безизразно.

— Защото те отстраниха от случая. Знаем как се чувстваш и ще направим всичко възможно, за да те държим в течение.

Да вярвам ли на ушите си? Клонката на мира.

— В замяна бихме искали да използваме няколко от хората ти.

С лявата давай, а с дясната ръка вземай.

— Защо?

— Мислим, че намерихме коня. Искаме да го поставим под 24-часово наблюдение.

И двамата чакаха отговора ми. Изчаках малко и им отговорих.

— Полудели ли сте!

— Моля?

— Още едно момиче е убито, а вие искате да изтегля хора от случая, за да наблюдават кон? Полудели сте!

— Лейтенант, сигурен съм, че сте наясно...

— Наясно съм, че ми губите времето. Не ми пука какво казва ОБИ, или какво казва шефът ви, или облеченият в женски дрехи дух на Едгар Хувър. Не ми пречете или ще ви арестувам и ще ви хвърля в ареста с надпис на челото, че сте ченгета.

Спогледаха се, после погледнаха и мен.

— Вероятно наистина е станало добре, че си отстранена от случая — каза този отляво.

Изправих се и в гърдите ми нарасна гняв, сдържан 20 години.

— Разкарайте се, по дяволите, отгук!

Явно съм била доста изразителна, защото и двамата се сепнаха. След това се разкараха. Пак седнах доволна, че мога да се отдам на самосъжалението още малко. Най-накрая ме намери Бенедикт и ми подаде палтото.

— Какво казаха Абът и Костело?

— Искаха да вземат няколко полицаия, за да проследят едно конче.

— Какво камионче?

— Не камионче. Конче. С четири крака и на гърба му Джон Уейн.

— Мислят, че извършителят е кон?

— Техният профил мисли така. Помниш ли връзката им с канадския конен патрул?

Явно си припомняше.

— Каза ли им да се разкарат?

Кимнах и се облякох. След това се върнахме в тълпата.

Хърб, аз, медиите, светът — всички наблюдаваха как човешките части се вадят от хладилната чанта.

Това беше сцена за филм на ужасите, но тъгата в мен надделя над шока.

Аз останах при ограничителната линия, докато Хърб се разпореждаше на местопрестъплението.

ГЛАВА 30

Бенедикт беше този, който настоя да отида на срещата.

— Всичко, което можем да направим, е да чакам доклада. Отивай да обядваш.

— Трябва да се свършат толкова много неща.

— Има достатъчно хора, които да ги свършат. Това е работата ти, Джак, не животът ти. Отивай да хапнеш. Когато се върнеш, всичко ще си е тук.

— Дрехите ми са все още в химическото.

— И така си добре. Тръгвай. Това е заповед. Бейнс ме направи главен по това разследване, забрави ли?

Трафикът беше нормален. Отне ми десет минути да стигна до ресторанта и да паркирам пред пожарния кран. Предлагаха приятни ястия и фойето беше пренаселено, когато влязох. „Джими Уонг“ беше събрало забележителни моменти от Чикаго. Дизайнът беше от 50-те, препратка към ерата на папараците. Имаше дори стена на славата. Видях снимка на Клинджър с автограф от „Военнополева болница“ и си оправих косата в огледалото. След като я разроших леко с пръсти, се отправих към бюрото за резервации.

Китаец с червена фльонга ме информира, че моят партньор още не е дошъл и ме упъти към бара, където можех да почакам. Поръчах си диетична кола и постепенно започнах да се чувствам леко неловко. Последното нещо, от което се нуждаех, бе да седя и да чакам.

Видях го в стъклото на бара, докато влизаше. Носеше хубав костюм, тъмносин на райе, със светлосиня риза. Усмивката му беше приятна и изглеждаше естествена, когато погледът му се спря върху мен. Имаше добра походка, уверена, с лек отскок, пръстите право напред насочени, не като на пате настрани. Никога не съм намирала хората с патешка походка за привлекателни.

Станах, за да го посрещна, и се надявах усмивката ми да не изглежда глупаво.

— Как си, Джак — подаде си ръката, силно, но нежно ръкостискане.

— Много се радвам да се запознаем, Лейтъм. Прекрасен костюм.

— Мислиш ли? Благодаря ти.

Управителят ни настани в един леко приглушен ъгъл. Почти веднага един сервитьор ни донесе чай. Никой от нас не го докосна, нито менюто. Опитах се да изглеждам отпусната, но не знаех дали се справям добре.

— И така, къде работиш? — попитах аз. Стори ми се добра идея да започнем разговор, в който и двамата да участваме.

— Работя за „Мариел Олдендорф и Съдружници“. Главен счетоводител съм. Толкова вълнуваща работа, колкото ти и звучи. Ти си капитан в полицията, нали?

— Всъщност, лейтенант.

— В кой отдел?

— Ами, „Тежки престъпления“.

— О, сигурен съм, че е интересно. Сега под прикритие ли си?

— Моля?

— Ами да. С тези стари дрехи. Не бях виждал риза „Изод“ от години.

Това заболя.

— О, днес е денят ми за пералня. Всичко, което притежавам, е на химическо, като изключим това ансамбълче. Ако щеш вярвай, но това са дънки „Бонжур“.

— Наистина ли?

Показах му надписа на джобовете и веднага съжалих. Три минути от началото на срещата и вече му показах задника си.

— Това е страхотно — ухили се той.

— Кое? Че съм с двайсет години назад с модата?

— Ами това, че си достатъчно уверена, за да се покажеш такава, каквато си. Последната жена, с която излязох, беше с толкова силен парфюм и лак за коса, че като запали цигара аз се скрих, защото мислех, че ще се подпали.

Засмях се.

— Познавах един такъв мъж. Кълна се, че се къпеше с „Акуа Велва“. Когато танцувахме се надрусвах само от парфюма му.

Имаше приятна, естествена усмивка и дълбоко врязани бръчици около очите си. Определено беше сладък, дори повече, отколкото се виждаше на снимката.

— Защо реши да станеш ченге?

— Защото обичам... — потърсих правилната дума — ... честността. Майка ми беше полицай. Тя винаги постъпваше правилно. Това искам да правя.

— Намираш удовлетворение в справедливостта?

Никога преди това животът ми не бе описван толкова точно.

— Обичам справедливостта и обичам да върша своята работа, за да станат нещата така, както е редно. Ами ти?

— Аз нямам такива дълбоки причини. Мен ме удовлетворяват мъничките удоволствия. Музика. Храна. Приятен разговор. Тук и сега. Аз съм щастлив.

Наведе се по-близо. Флиртуваше ли наистина? Почувствах познатото от тийнейджърските години свиване на стомаха и осъзнах, че той ме вълнуваше. Аз също се наведох.

— Искане ми се и аз да съм така. По-безгрижна.

— Всеки може да е. Хората не са изваяни от мрамор. Ние непрекъснато се развиваме. Трикът е да се самоопределим, а не да позволяваме външни фактори да ни моделират.

Точно тогава забелязах бившия си приятел Дон да се приближава към нас. С него се влачеше една жена, която беше толкова мускулиста, сякаш някой я е помпал. Рокси, личният му треньор и скорошна съквартирантка.

— Като говорим за външни влияния, — казах на Лейтъм — сега ще видиш едно от тях.

Двойката застана до нашата маса, Рокси беше голяма, руса и ядосана. Дон — притеснен и вероятно малко напласен.

— Прав си, Дони, тя е стара — издиша през големите си ноздри и ме лъхна топъл въздух.

При 4 милиона души и 2000 ресторанта в Чикаго...

— Разкарай се, Рокси. Заети сме.

— Рокси — Дон я дръпна за добре оформената ръка. — Престани.

Но Рокси нямаше такова намерение. Вероятно стероидите бяха докопали мозъка ѝ. Тя разгърна гърдта си и зае импозантна поза.

— Доста си смела, щом захвърляш нещата му в коридора просто така. Може би искаш да ми демонстрираш малко от смелостта си отвън.

Лейтъм се намръщи.

— Не мисля...

— Няма проблем, Лейтъм — тупнах го по ръката. — Ще се справя.

Станах и я погледнах изпитателно. Трябваше да вдигна очи нагоре за тази цел. Тя беше по-висока с няколко сантиметра.

— Не си струва да те арестувам, само за да се докажеш пред приятеля си, Рокси. Отдръпни се.

Дон се опита да я дръпне, но тя на практика беше колкото него.

— Изплашена ли си, кучко? Страхуваш се, че ще те спукам от бой пред сводника ти?

Усмихнах се и посочих брадичката ѝ.

— Пропуснала си едно местенце при бръсненето.

Тя се обърна към мен, но аз бях подготвена. С един удачен ход избегнах удара ѝ и минах зад нея. Възползвах се от нейното разположение, хванах китката ѝ и я извих зад гърба ѝ, като с цялата ѝ тежест я проснах на масата, а аз върху нея.

— Нападението над полицај е престъпление, Рокси. От три до пет години. Ако този парад на тестостерона е просто, защото имаш нужда от извинение, ще ти го дам. Съжалявам. Сега се разкарай или ще престана да бъда така добра. Разбра ли?

Извих още малко китката ѝ, за да я накарам да ме разбере. Рокси схвана нещата и ми подаде сигнал с кимване. Когато се изправи, беше почервеняла, а Дон си гледаше обувките. Без да кажат и дума те се изнесоха. Нямахше повече инциденти.

Седнах и се чудех до каква степен съм провалила шансовете си с Лейтъм. Можеше ли да бъда по-невъздържана?

— Не съжалявай — Лейтъм се изчерви. — Това е най-вълнуващата ми среща в живота. Какво ще правиш довечера?

— Моля?

— Аз приключвам в шест. Да ти предложи вечеря?

— Ами, това ще е страхотно.

— В осем часа.

— Добре.

Усмихна се. Келнерът дойде и ние поръчахме ястията си.

В крайна сметка може парите, които инвестирах в „Среща за обяд“, да си заслужават.

ГЛАВА 31

Докато чакаше нещо да се случи, започна да му се приспива.

Това, че откриха тялото в хладилната чанта беше интригуващо, но се наложи да стои по-надалеч, защото се страхуваше да не бъде видян. Докато му мина вълнението, Джак вече беше в кабинета си.

В този момент безсънните нощи взеха надмощие. Главата му клюмна. Дори гневът — горивото, което го задейства, беше победено от умората.

Използва запалка, за да се задържи буден.

Чарлз знаеше, че се хваща за сламки. Охраната на Джак беше доста силна. Дори и слабата връзка — извършването на смените, се правеше внимателно. Независимо къде отиваше Джак, винаги един екип беше след нея. Трябваше да има и друг начин.

Главата му се отпусна отново и пак се наложи да използва запалката. Концентрира усилията върху гърдите си, защото там раните нямаше да се виждат. Болката имаше далеч по-добър ефект в сравнение с кофеина.

Дойде време за обяд, стомахът му къркореше. Не беше предположил, че ще му се наложи да дебне, иначе щеше да си приготви нещо. Имаше сладолед във фризера на камиона, но той не го обичаше. Можеше да излезе и да хапне нещо набързо в...

Седанът, който следеше, потегли. Джак се беше размърдала. Запали двигателя и ги последва, като се движеше по-близо заради натовареното движение. Веднъж ги изпусна на един червен светофар, но те продължиха по същата улица и ги настига.

Крайната точка беше ресторантът на Джими Уонг на „Уобаш“. Дали Джак и дебелият ѝ партньор идваха тук за обяд? Паркира на една спирка и зачака.

Мина около час. Отвори едвам вратата и се изпика на улицата. Изяде една ледена близалка. Отново изгори гърдите си. Представи си как разполага с Джак само за себе си, как я държи жива с дни. Джак

единствена се доближаваше толкова много до неговата същност. Би било невероятно изживяване да се радва на нейното пълно внимание.

Знаеше, че Джак просто ще си умре по идеята.

Джак напусна ресторанта — не с Хърб Бенедикт, а с друг мъж. Ръкуваха се и тя го целуна по бузата. Приятел? Любовник? Брат?

Имаше само един начин да разбере.

Мъжът се отдалечи. Чарлз запали камиона и го последва около пресечка.

— Ей, приятел — свали прозореца и спря близо. Спринцовката беше готова в джоба му. — Изгубих се. Ще ми кажеш ли как да стигна до Белмон?

ГЛАВА 32

Чувствах се доста добре в кожата си. Докато седях на дъното, се бях отървала от оковите на Дон и бях срещнала мъж — привлекателен, интересен, който далеч по-добре ми пасваше. Дори и хапливото отношение на Хърб, когато влязох в управлението, не успя да помрачи настроението ми.

— За нищо.

— За какво?

— Първо, доколкото си спомням, аз бях този, който те изпрати в „Среща за обяд“. Благодарностите няма нужда да са в писмен вид. Можеш просто да ми подариш подарък.

— Като нещо за ядене, може би?

— По някаква случайност, в джоба си имам менюто на „Пицата на Марио“.

Бенедикт ми подаде меню, съпътствано от инструкции какво му харесва. Не бях учудена, че той харесва всичко.

Като приключихме с формалностите, се захванахме с документите, събирахме и съпоставяхме информация, като се опитвахме да си съставим по-добра представа за нашия престъпник.

Все още чакахме докладите за третата жертва. Патологът извърши първичен преглед и направи няколко заключения. Беше бяла жена, двадесет-тридесет годишна, сини очи, между 158–162 см, като се съди по бедрената кост. Според Максвел Хюз тя беше нарязана с някакъв нож с голямо острие или с меч. Всички нанесени травми са нанесени след смъртта. Липсваше дясната ѝ ръка, както и голямо количество тъкан.

Причината за смъртта беше неизвестна. На главата ѝ имаше голяма охлузна рана, следствие на удар с тежък предмет. В горната част на лявото ѝ бедро имаше и прободна рана. Всички знаехме какво ще намерим вътре.

Освен това, съвпаденията с другите жертви бяха малко. Имаше следи от връзване по китките и глезените, но по тялото нямаше следи

от мъчение. Другите не бяха разчленявани по този начин. Начинът на оставяне беше различен. Убиецът беше променил напълно своя модус операнди. Въпросът за един милион долара беше — „Защо?“

Концентрацията ми беше нарушена от почукване по вратата. Беше малък кокалест мъж с кафява фльонга на врата и съчетана с нея жилетка. Беше с руса коса, деликатно пригладена по заобления му череп. Малките му очи бяха изкривени от дебелите очила, а на горната му устна имаше тънък мустак, който приличаше на забравен там макарон.

— Детектив Даниелс?

— Лейтенант. Това е детектив Хърб Бенедикт.

Влезе, без да го поканя.

— Аз съм д-р Франсис Мълруни.

— Браво на вас — казах аз.

Той стоеше там, в очакване.

— Експертът по почерци?

Усмихна се бързо. Забавих се с ръкоплясканията и вместо това вдигнах телефона.

— Здравсти, Бил ли е? Джак е на телефона. Ще пратиш ли някого веднага да ни донесе бележките по случаите „Джейн Доу“? Благодаря.

Приканих Франсис да седне и Хърб премести нещата си на една страна, за да може да мине по-близо до бюрото.

— Досега по този случай сме...

Мълруни вдигна ръка.

— Не ми казвайте. Не искам нищо да знам, докато не видя уликите. Мога да повлияя на преценката си.

Погледнах Хърб. И той ме погледна. ФБР ни бяха достатъчни. Защо просто не се върнем в Средновековието и не наемем един френолог?

— Винаги е вълнуващо да се работи с полицията — Мълруни се озъби. Зъбите му бяха неравни. — Случаят е за фалшифициране на документи, нали така? Няма значение, не ми казвайте. Нека сам да позная. Фалшификацията ме пленява. Знаете ли, почеркът е като пръстовите отпечатъци и няма две еднакви чертички. Но също така е и прозорец към мозъка, в който се осмисля и се разбира езикът. Например, вашият подпис се променя, когато сте под стрес или сте под

натиска на психични проблеми. И така, това случай за фалшификация ли е?

Един униформен влезе с бележките. Първите две бяха в целофанени пликове, всяка от тях с тъмнокафяви петна от засъхналата кръв. Третата беше сложена между страниците на стара енциклопедия.

— Съхранявахме я в книга в камерата — казах аз на Мълруни. — Студът отнема цялата влага, без да се поврежда физическата улика. Ако бяхме оставили бележката да изсъхне по естествен начин, тя щеше да започне да се разлага.

Лицето на Мълруни изгуби цвета си, а русият му мустак почти изчезна.

— Извинете ме за момент — стана и се стрелна към вратата. Полицаят сви рамене и го последва.

— Дали ще се върне? — попита Хърб.

— За жалост — да.

Дойде пицата и Бенедикт я нападна с такава ярост, каквато често може да се гледа по специалните предавания на кабелната за хищници.

— Не те ли боли езикът?

— Вече не чак толкова. Мисля, че непрекъснатото ядене помага на процеса по оздравяването му. Може това да помогне и на крака ти.

Бенедикт ми предложи едно парче, претрупано толкова много с кетчуп и майонеза, че се огъваше. Отказах и вместо това взех няколко аспирина.

Нашият експерт по почерка се появи отново, като неговата самоувереност беше заместена от сериозно изражение.

— Извинявам се — прекара ръка през устата си. — Когато ми се обадиха, не ми казаха по кой случай ще работя. Това е Джинджифиловия мъж, нали?

— Да.

Той седна и отмести поглед от Хърб, който поглъщаше пицата.

— Чел съм за него. Ужасно. Може ли?

Подадох му бележките, както и едно фотокопие на съобщението до „Трибюн“, оригиналът все още беше в лабораторията. Мълруни сложи чифт бели памучни ръкавици. От жилетката си извади кожен калъф.

— Може ли да ги извадя от целофана?

Кимнах му, като отбелязах тяхното изваждане на етикета на всяка една от уликите. Първо, той просто прочете бележките, като мръщеше вежди. След това отвори калъфа и извади от там бижутерски лупи и чифт дълги пинцети.

Гледах го как работи, четеше всеки ред поотделно, постоянно си водеше бележки, които подреждаше с най-голямо внимание и професионализъм.

След около 15 минути, за които Хърб успя да изяде цялата пица и се присъедини към изследването, д-р Мълруни издиша дълбоко и се облегна в стола си.

— Имате си работа с едно болно кутре тук — посрещна погледа ми вторачено. — Първо ще ви кажа това, което знам със сигурност. Един и същи човек е написал всички бележки. Печатаният текст не е така лесен за анализиране, както ръкописният, а и в съда е трудно за доказване, но има достатъчно материал, за да бъдем сигурни.

— Продължавайте.

— Десняк е. Пише слято, което означава, че завършващите черти на буквата са по-дебели от началните. Тази характеристика често се открива при садистичните личности. Това може да се види на долните извивки на *т*, *л*, *ф*, *и*, както и при завършеците на *у* и *б*.

Той ни демонстрира с примери. Стана ми интересно.

— Т-тата имат наклонени надолу чертици, които също са слети. Това може да е знак за ментален дисбаланс. Много буйстващи шизофреници имат подобна наклонена надолу чертица на *т*. Във втората бележка още веднъж споменава за „нас“, което може да се тълкува като разстройство от раздвоение на личността. Но не мисля, че става дума за множество личности. Става въпрос за психиатрична вълшебна приказка. Според мен, „нас“-формата е нарочно употребена или като шега, или като подсказка за съучастник.

Засега беше напълно прав за всичко.

— Натискът и ъгълът са много силни. Още веднъж показател за буйно поведение и агресия. Буквата *д* показва как се възприемаме в обществото. Неговото *д* е наклонено надясно и е слято. Обикновено това е показател за много силно его, съпроводено с желание да се контролира ситуацията.

— Продължавайте, докторе.

— Той говори за себе си с главни букви. Бих определил това като белег на един невероятен нарцис. Обръща се към полицейското управление с малки букви, като по този начин минимизира вашето значение. Това е всичко, което мога да ви кажа от анализа на почерка, но съм и психиатър. От това, което е написал, и от малкото, което зная по случая, мога да изразя някои предположения.

— Моля ви, споделете.

— Имате работа със сексуален садист. Той е откачен на тема контрол и властването над живота и над смъртта са най-висши ценности за него. Страда от изключително извратено чувство за величие. Бих предположил също така, че е и социопат, без да изпитва угризения от постъпките си. Напълно е в състояние да имитира емоции, но не е в състояние истински да ги изпита. Ще ми разкажете ли нещо за случая?

Разказах му накратко случаите от откриването на първата Джейн Доу до неговото появяване.

— Идеята, че наказва момичетата, е доста сполучлива — каза той, когато приключих. — Страданието, което им е причинил, показва също така, че ги е познавал лично, а не ги е хващал на случаен принцип.

— Но защо е сменил начинът си на действие при последната? — каза Хърб на глас.

— Ясна ли е причината за смъртта? — попита Мълруни.

Поклатих глава отрицателно и след това се досетих.

— Явно не го е направил нарочно — осъзнах аз. — Нещо се е объркало. Може би й е дал повече секонал и е изпаднала в кома. Или се е опитала да избяга и е трябвало да я убие. Но по тялото й нямаше следи от мъчение. Сигурна съм, че е искал да я нарани, но не е имал възможност, и в замяна си го е изкарал на трупа й.

Мълруни ме погледна.

— От теб ще стане чудесен психолог.

— Благодаря. Други внезапни прозрения?

— Убивал е и преди. Вероятно доста пъти. Не е аматьор. Просто е решил да се появи пред обществото по този начин. Твърде много е планирал, подготвял се е и е обмислял, за да са първите му престъпления. Единствените доказателства, които оставя след себе си, са тези, които иска вие да откриете. Това за него е игра. Но трябва да

има нещо, което да го е отприщило. Някаква причина, поради която е решил да излезе наяве. Може да се е развел или да е изгубил работата си.

— Подбудата.

— Точно така. А има и още нещо. Малко съм учуден, че все още не сте го доловили, лейтенант.

— Какво да доловя?

— Изпратил ви е писма, влиза с взлом в апартамента ви, обажда ви се по телефона, а сега настоява да ви уволнят — Мълруни ме погледна красноречиво. — Човекът си е паднал по вас.

— Паднал? Та той иска да ме убие.

— Социопатите не могат да изразяват емоциите си нормално. В писмото си до „Трибюн“ той се обръща към вас с главни букви, като по този начин подсилва вашата важност. Той е ловец. Сега се е фокусирал върху вас. По перверзен начин. Мисля, че всичко това е всъщност неговият начин да ви ухажва.

— Стига бе. А другите мъже просто изпращат цветя.

— Имам охрана, която ме следи непрекъснато.

— Мълруни потърка мустаци.

— Знаете ли как хиените откриват мършата? Следват ятата лешояди. Те ги отвеждат при храната.

— Господи — каза Хърб. Той си мислеше същото, което и аз.

— Престъпникът вероятно наблюдава наблюдаващия екип.

ГЛАВА 33

— Спряхме джип.

— Съвпада ли с описанието на заподозрения?

— Има някакви съвпадения. Няма идентификация, но е споменал вашето име.

Кимнах към Хърб. Негова беше идеята да се направи мрежа, чрез която в радиус от десет пресечки от моите охранители да се направи проверка. Бяха спирани камиони и ванове. Спрените коли бяха претърсвани. Разпитвани бяха и пешеходци.

— Ние сме вече в участъка. Къде искате да го разпитате?

— Отведете го в Стая С — затворих телефона и протегнах ръка към д-р Мълруни. — Добро предположение. Може и да сме хванали нашия човек. Благодаря за вашия принос.

Ръкувахме се и ми подаде визитката си.

— Радвам се, че ви бях полезен. Не се колебайте да ме повикате, ако имате нужда от помощ.

С Хърб се качихме в асансьора, за да пестя силите си. Това беше тотално антикулминационно, но така се развиват повечето случаи — по-скоро с леко тупкане, отколкото с гръм и трясък. Но щом бяхме хванали човека, това ме правеше щастлива.

Надеждите ми отлетяха, когато видях кого вкараха в стаята за разпит.

— Здравей, лейтенант.

Финъс Троут седна на дървения стол и ми се усмихна.

Хърб ме сръга.

— Това ли е мъжът, който влезе в апартамента ти?

Намръщих се.

— Не. Казва се Финъс Троут, с две „т“-та. Вземи досието му.

Затворих вратата и поклатих глава зад струпаните полицаи зад огледалото. После обърнах внимание на партньора си по билиард.

— Какво става, Фин? Да не би да си ме преследвал?

— Видях те по новините. Нарочно се опитваш да накараш Джинджифиловия мъж да тръгне след теб.

— Това какво общо има с теб?

Фин сви рамене.

— Имах свободно време и реших да видя каква е обстановката при теб. Имаш три екипа от по двама мъже, всеки с осемчасова смяна. Следват те на не повече от двеста метра и по-незабележими едва ли биха могли да бъдат.

В стаята миришеше на пушек, пот и отчаяние. Фин обаче изглеждаше спокоен и дори се забавляваше.

— Все още не си ми казал защо си ме следвал.

— Реших, че убиецът ще направи втори опит, но че и той е видял твоята охрана, като мен. Така че се размотавах наоколо, за да видя дали и друг не върши това, което аз правех, и да наблюдава охраната ти.

Все още не знаех накъде бие, но усещах гъдел от вълнение.

— Забеляза ли нещо?

Кимна.

— Две коли и четири камиона, всички с шофьори мъже. Всички се държаха подозрително. Записах Марките, моделите и регистрационните номера.

— Къде си ги записал?

— Нали сме приятели, Джак?

Свих вежди. Защо изведнъж стана така скромен?

— Искат ми се да вярвам, че е така, Фин.

— А приятелите правят услуги един на друг.

— И това е услуга, така ли?

— Разбира се. Не искам да виждам приятел да страда. Сигурен съм, че и ти така се чувстваш.

Сега ми се изясни.

— Имаш неприятности, нали?

— Притежание. Кокаин. Делото е следващия месец. Ще лежа известно време — Фин се почеса по голата си глава. Явна тактика, за да ме подсети за рака. — А времето, което трябва да лежа, е повече, отколкото ще живея.

Не отговорих. Тишината се точеше. Познавах щатския прокурор и за случая с Джинджифиловия мъж би продал жена си и децата си, за

да има арест. Но аз не обичах да се пазаря с криминално проявени, дори и ако това би било от полза на другарчета по билиард.

— Сега ще се върна.

Напуснах стаята за разпит и се срещнах с Хърб в коридора. Подаде ми досието на Фин.

Имаше няколко обвинения за нападения, две за опит за убийство, едно за непредумишлено убийство, две за убийство втора степен. Нямахме присъди — при всяко дело обвиненията бяха снемани, отменени или той е бил оправдан.

— Ти не го ли хвана веднъж?

— Да. Беше нападнат от някакви гангстери. Уби двама от тях, трима бяха в болницата. Самозащита. Фин дори не беше одраскан.

Другите жертви на Фин имаха също номера на дела след имената си — всички те бяха с криминални досиета.

Единственото ненасилствено престъпление в досието му беше кокаинът. То беше прясно, само отпреди пет месеца. Количеството беше достатъчно, за да може щатският прокурор да го обвини в дилърство, а не в притежание за лична употреба.

Пак влязох в Стая С. Фин беше кръстосал краката си и гледаше напълно безгрижно.

— С какво си изкарваш прехраната, Фин? — попитах го аз.

— Някак си успявам.

— Като продаваш наркотици?

Направи ми физиономия.

— Не продавам наркотици.

— Бил си арестуван с 30 г кокаин в теб.

— Не го продавах.

Хърб изсумтя.

— За лична употреба ли е било?

Фин изгледа Хърб от горе до долу.

— От морфина ставаш отпуснат. Кокаинът помага да се намали болката и в същото време да си в кондиция.

— Откъде взе кокаина? — попита Хърб.

Фин игнорира Хърб и се фокусира върху мен.

— Сътрудничим ли си или продължаваме да размахваме пръсти?

Вторачих се в очите на Фин. Неговият личен живот съвсем не ме засягаше, но аз наистина мразех наркотиците и особено хората, които

ги използват и ги продават. От друга страна, той ми спаси живота в билиардната зала на Джо, а също така може би ще ни даде най-важната информация към момента.

А и, въпреки че бях професионалист, който не позволява чувствата да го манипулират, малко харесвах този мъж.

— Сътрудничим си. Ще се разберем с прокурора.

— Мога ли да получа решението писмено?

— Имаш думата ми.

Кимна ми, а след това подаде тетрадката. Първият ред гласеше: „Бял джип, камион за сладолед, F12-556“.

— Хърб, провери тези номера. Може да е нашият човек.

Бенедикт излезе с тетрадката. Фин се изправи и сложи ръцете си в джобовете.

— Мога ли да си вървя вече?

— Да. Благодаря.

— Аз благодаря. Разбрах, че си простреляна. Добре ли е кракът?

— Имам си резервен.

Ухили се.

— Ти си печена мадама. Ще се засечем пак някой ден. Имаме да си довършваме последната игра.

— Ще си проверя календара с ангажименти.

— Ще ти пазя маса.

Обърна се и излезе.

Срещнах се с Хърб в неговия кабинет. Изражението му показваше всичко, което исках да знам.

— Регистрациите са на „Крайслер Вояджър“. Записан е като откраднат преди шест месеца.

Издишах дълбоко. Нямах начин да се проследят откраднати табели. Най-много да пуснем запитване към колегите, че се издирва и да се молим някой да се обади.

— Провери ли някой от другите?

— В момента ги проверяват. Междувременно можем да продължим с нашата мрежа. Престъпникът вероятно все още наблюдава нашите хора.

Беше инициатива с доста несигурен резултат, но за момента ни устройваше.

— Съгласна съм. Отивам в кабинета си, за да настроя радиостанцията си.

Радиото на бюрото ми проследяваше действието. Кратки отривисти разговори между полицаи, последвани от дълги паузи. Още няколко заподозрени бяха разпитани, но никой не беше задържан. След като два часа се чувствах като зрител в собственото си дело, загасих радиостанцията.

Депресията ме покри, като тежко одеяло.

— Гладна ли си? — Хърб се появи с кесия печени свински кожички.

— Не, благодаря — въобще не бях гладна. Дори перспективата за домашно сготвено не ми въздейства. Може би е по-добре да се обадя и да отменя срещата с Лейтъм.

— Ще го хванем, Джак.

— Не искам да прекарам остатъка от живота си, обсебена от този, който се измъкна.

Приятелят ми седна срещу мен.

— Тогава не се обсебвай.

— При теб е различно, Хърб.

— Защо? И аз искам да го хванем.

— Но ти имаш живот извън управлението. А аз имам само него.

Хърб остави торбата долу. Когато оставя храната настрана, значи става сериозен.

— Ти си резултатът от всички възможности, които си избрала в живота си досега, Джак. Това имаш, защото това си си избрала.

Погледнах го.

— Двадесет години съм се трудила усилено, за да бъда полицай. Нямам социален живот. Съсипах брака си. Само тази професия владее. Но ако не съм достатъчно добра в нея, тогава какъв е смисълът на целия ми живот, по дяволите?

Прехапах долната си устна, очите ми се навлажниха. Мразех да проявявам слабост, мразех да се самосъжалявам, но думите на Хърб уцелиха в десетката.

Бях тук, защото този живот си бях избрала.

Ами ако бях направила грешния избор?

Партньорът ми сложи ръка на рамото ми.

— Джак, ти си най-доброто ченге, което познавам. Ако някой може да хване този мъж, това си ти.

Поех си дълбоко дъх и го задържах с надежда в дъното на душата си, че Хърб бе прав.

ГЛАВА 34

След като Лейтъм отговори на всичките му въпроси, той го завърза с кабел и го заключи в неговия гардероб.

Агенция за запознанства. Колко тривиално. Но колко удобно за него.

Вместо да се опитва да надхитри охраната на Джак, трябваше само да я изчака в къщата на Лейтъм и тя сама щеше дойде.

Затвори очи и си представи Джак в банята. Слагаше си червило. Избираше си секси рокля. Вероятно се надяваше днес да прави и секс.

Според него щеше да ѝ се иска, независимо от собствено ѝ желание.

Часовникът отбеляза осем вечерта.

Паякът се стаи в паяжината и зачака.

Скоро мухата щеше се появи.

ГЛАВА 35

До седем часа вече бях изпълнена със самосъжаление.

На път за вкъщи спрях в химическото, но там дори не бяха стигнали до моите дрехи. След като крещяха на един човек, който най-вероятно нямаше никаква вина, ги накарах да направят експресно почистване на един от костюмите ми.

В моите разбирания крещенето винаги беше по-терапевтично, отколкото плачът.

Докато се прибера вкъщи, изкъпя, сменя превръзката на крака и се облека, вече бях закъсняла за срещата. Обадох се на Лейтъм по мобилния, за да го предупредя.

Даваше заето. След като си сложих парфюм, взех една бутилка вино, която бях купила за Дон преди цяла вечност, препасах оръжието си и пак се пробвах да се обадя. Заето.

Е, след като даваше заето, поне си беше вкъщи. Информирах екипа си за наблюдение за моята дестинация и поех по пътя.

Донякъде се вълнувах. Домашно сготвена храна в компанията на красив мъж беше идеалният начин да се отърся от мислите си.

След няколко мъчителни за мен интервали от газ-спирачка-газ-спирачка успях да стигна до дома на Лейтъм с половин час закъснение. Той живееше в симпатична двуетажна къща с кафява облицовка, съвсем близо до Бенедикт. Намерих си един пожарен кран, паркирах и се огледах за последно в огледалото за обратно виждане.

Не беше зле. Може би съвсем скоро трябва да се боядисам, но и така си бях добре.

Взех виното и закуцуках към верандата му. Звънецът на вратата звънна като камбаните на „Биг Бен“.

— Влизай.

Отворих вратата, като предполагах, че все още говори по телефона. Къщата беше тъмна и тиха. Подуших въздуха, но не се носеше мириса на готвено.

До мен, на пода на файето, един стол беше обърнат.

В главата ми зазвъняха алармиращи сигнали. Ами ако убиецът ме е преследвал и ме е видял с Лейтъм?

Ами ако убиецът беше тук в момента?

Оставих виното и си взех пистолета — спрях, когато видях, че друг вече е насочен към мен.

— Здравсти, Джак — Джинджифиловия мъж стоеше пред стълбището на няколко метра вляво от мен. — Извади бавно пистолета и го плъзни насам.

Страхът премина по гърба ми като студена и влажна риба. Краката ми бяха като забити в пода.

— Къде е Лейтъм? — успях да изрека.

— Той е без значение. Пистолета. Веднага.

Убиецът се усмихна и се приближи две крачки. В общи линии си приличаше с портрета, който бяхме направили, но някак си изглеждаше по-злобен и мръсен. Лявата част на лицето му беше покрита с превръзка и единственото му черно око сякаш ме пронизваше.

— Няма да те моля пак. Оръжието.

Но аз нямах намерение да играя по правилата му. С едно движение се свлякох на колене и извадих своя 38-калибров пистолет. Раната ми направо режеше, но успях да изстрелям два куршума.

Изстрелите ми бяха безразборни и убиецът се вмъкна в съседната стая. Кракът ми сякаш беше подкосен. Кръв избиваше през превръзката, но други дупки по мен нямаше. Той въобще стреля ли?

Проплъзях по пода и се скрих зад един диван, пистолетът ми беше насочен към кухнята. Мобилният беше в джоба ми и аз го извадих с лявата си ръка.

— Е, Джак!

Беше зад мен. Обърнах се, заедно с пистолета, пръст на спусъка...

Лейтъм.

Имаше лепенка на устата си, а маниакът го използваше като щит, опрял пистолет в гърлото му.

— Пусни пистолета или ще го убия. Веднага!

Лицето на Лейтъм изразяваше паника в нейния чист вид, очите му невероятно широко отворени, стонове в гърлото му.

Пуснах пистолета.

— Добро момиче. Сега стани.

Станах на крака, като се опирах в дивана. Раненият ми крак се тресеше така силно, че едвам го ползвах.

— Мобилният. Извади го.

Беше в джоба ми. Дали охраната ми беше чула изстрелите? Съмнявам се. Те бяха на пресечка оттук.

— Какво е станало с лицето ти, Чарлз? Поряза се, докато се бръснеш?

— Безумна смелост в такава безнадеждна ситуация. Герой докрай си ти, Джак. Но сега дали ще се справиш и с това, храбрецо?

Бутна Лейтъм пред себе си и се прицели. Гледах, безпомощна, докато стреля в гърба му два пъти.

Той падна напред и главата му отскочи в пода. След това не помръдна.

— Имаш ли още остроумни коментари?

Закуцуках до Лейтъм, но убиецът се втурна и ме ритна в болния крак. Нададох вик и се свлякох на килима.

— Сега привлякох ли ти вниманието, Джак?

Пак ме ритна, този път в главата. Излязоха ми звездички, светлинен израз на болката, която почувствах.

— Май страхливецът ти скрита задника. Вероятно ти си тази, която ще плаче за майка си. Нали това каза по новините?

Опитах се да се фокусирам и да се сетя къде оставих оръжието си. Той проследи погледа ми и го взе.

— Знаещ защо казах тези неща — главата ми плуваше, кракът ми беше като подпален.

— Естествено. За да те последвам. Трябва да си доволна. Последвах те.

Телефонът ми иззвъня. Никой не помръдна.

— Това е охраната ми. Проверяват ме.

— Нека да не усложняваме нещата. Приготвяш вечеря. Всичко е наред. Една грешна дума и...

Сложи дулото на пистолета върху кървавия ми крак и го натисна. Захапах бузата си отвътре, за да не заплача.

— Представи се добре.

Проговорих през зъби:

— Искаш да ме чуят как крещя ли?

Отпусна натиска и си поех дъх, преди да вдигна телефона.

— Да?

— Добре ли сте, лейтенант? Чухме нещо като изстрели.

— Всичко е наред. В момента правя вечеря. Всичко е „чудесно“.

„Чудесно“ беше кодовата дума. След минута щяха да са тук и да ме спасят, ако бях жива дотогава.

— Просто проверяваме.

Затвори. Нали знаеха, че кодовата дума е „чудесно“?

— Браво, Джак. Сега ще се поразходим малко. Къде е охраната ти?

— На около пресечка оттук. На „Левит“.

— Добре. Ще минем по алеята. Камионът ми е отзад. Ставай.

Изправих се на крака с големи усилия, като пренесох цялата си тежест върху здравия крак. Хвана ме за косата и ме издърпа. След това извъртя главата ми към своето лице. Усецах дъха му във врата си, миришеше на вкиснато мляко и разложено месо.

— Сега ще се поопознаем, Джак. Само така, както могат мъжът и жената. Може дори да спретнем един кратък филм.

Облиза ухото ми. Отвращението, което почувствах, беше така силно, че се отскубнах и оставих няколко кичура в ръката му.

— Е, няма да е толкова зле. Ще те направя известна, лейтенант. Видеото ни ще го дават по всяка програма в Америка. Но все пак ще трябва да редактират гадните части.

Мобилният ми извъня. Сигналът. Паднах на пода и си покрих главата, точно когато вратата беше изкъртена.

Изстрели. Чупещо се стъкло. Стон. Един от хората ми връхлетя вътре и Чарлз избяга през кухнята.

Аз останах на пода, отидох до Лейтъм и го проверих за пулс.

Слабо, но се чувстваше.

— Харис!

Той коленичеше до поваленото тяло на партньора му, полицай на име Марк.

— Ще повикам подкрепление! — му казах аз. — Има камион отзад. Върви!

Харис се отправи след убиеца. Открих телефона си и се обадох на 911, като изрекох най-ужасяващите думи в полицейския език.

— Говори лейтенант Джак Даниелс от 26-и. Имам ранен полицай...

След като им продиктувах номера на значката и адреса, пропълзах до Марк, който беше паднал по лице на килима. Имаше рана в рамото, доста тежка. Продължавах да натискам върху нея.

Минута по-късно мястото беше заобиколено от полицаи. Лейтъм и Марк бяха занесени до линейките. Опитаха се и мен да ме изнесат, но аз така се съпротивлявах, че се отказаха.

Харис се върна. Беше преследвал убиеца по алейката, но той му се измъкнал с водопроводен камион. Записал му беше номера. Съвпаднаше с този, който ни даде Фин.

Скоро пристигна и Бенедикт.

— Добре ли си, Джак?

Седях на кухненската маса с пакетче лед върху крака си.

— Пак се измъкна, Хърб. Нещо повече — взе и пистолета ми.

Мисълта, че можеше да убие някого с моето оръжие беше също толкова гадна, колкото и представата как ме измъчва до смърт.

— На път насам се обадох в болницата и ми казаха, че твоят приятел има разкъсан бял дроб и вътрешен кръвоизлив. В операционната е. Но перспективите са добри.

— Ами Марк?

— Стабилен е — Хърб сложи ръка на рамото ми. Очите му бяха мили. — Това не е по твоя вина. Нямахме как да знаем, че той ще те чака тук.

— Напротив, можехме. Всичко щеше да е приключило, ако бях проявила малко разум и бях помислила. Следял ме е, Хърб, видял ме е с Лейтъм и го е проследил дотук. Ако умре...

— Не ти си лошият в случая, Джак. Не ти си натиснала спусъка.

— Сякаш има някакво значение.

— Има и много добре знаеш. Защо не дойдеш вкъщи? Бърнис държи печеното затоплено, докато се върна. Има достатъчно за всички.

Поклатих глава.

— Джак, ще има достатъчно време после да се самонаказваш. Ела в дома ми и хапни нещо.

— Ще отида в болницата и ще видя как е Лейтъм.

Хърб се намръщи, но знаеше, че няма смисъл да спори с мен. Останах още малко наоколо, намръщена, а след това закуцуках към

колата си и отидох в болницата.

Лейтъм беше в *Реанимация*. Докторът каза, че все още е в критично състояние, но перспективите бяха добри. Бях открила телефонен тефтер в кухнята и се обадох на родителите му. Дойдоха един час по-късно, плачейки. Всички останахме до късно около Лейтъм. Никой не отиде да спи.

В пет сутринта очите му се отвориха и бързо се съвзе. Неговият поглед срещна моя.

— Не искам да си тук — ми каза той.

Отидох в апартамента си.

Имах бутилка уиски в кухненския шкаф.

Тъй като сънят не беше алтернатива, пих от бутилката, докато не припаднах.

ГЛАВА 36

Събудих се от болка.

Болка в крака. Болка в главата.

Емоционална болка.

Още един блат от лайняната торта.

Беше почти два следобед. Стомахът ми вече виеше, протестирайки срещу количеството алкохол, което бях погълнала. Пуснах два алказалцера в чаша вода и я изпих, преди да се разтворят още.

Обадих се в болницата. Лейтъм се беше стабилизирал. Родителите му не ми позволиха да разговарям с него. Не можех да ги виня. Мислих да пратя цветя или поне извинителна картичка, но те само ще напомнят за мен — човекът, който го вкара в този ад.

Стомахът ми се поуспокои малко, така че взех три аспирина, които да успокоят останалите болки. Полагаше ми се почивен ден, но знаех, че не заслужавам такъв. След като си взех душ, изтърках кървавото петно от панталона си. След това скътах вината за по-късно и се отправих към работата.

Капитан Бейнс искаше да ме види. Разказах му всичко подробно, попълних формуляр за ново оръжие и си го избрах от Оръжейната.

Медиите бяха във вихъра си. Писмото на Джинджифиловия мъж беше по всички новини вчера вечерта, както и откриването на третата жертва. Инцидентът в дома на Лейтъм наля масло в огъня. „Вътрешни разследвания“ започнаха проверка по загубването на моето оръжие. Бейнс ми каза да съм ниска като тревата и официалната версия бе, че съм отстранена и ме разследват.

За жалост, все още работех по този случай. Просто не ми беше позволено да ме свързват с него. Живеем в свят на политици.

След като поработих с художника на полицията, за да подобри изображението на нашия убиец, си взех един сандвич с шунка и ръжен хляб и отидох на стрелбището да пробвам новия си 38-и калибър.

Прекарах там един час, стреляйки пълнител след пълнител в различни силуети, като си представях, че са Джинджифиловия мъж. Когато приключих, оръжието ми пареше, а миризмата на барут се беше пропила в дрехите и косата ми като цигарен дим.

Когато се върнах в кабинета си, Бенедикт ме чакаше.

— Намерихме съвпадение от отпечатъците на третата Джейн Доу. Има военно досие. От запаса. Казва се Нанси Маркс. Да се заемем ли с нея?

— Да вървим.

Качихме се в асансьора, защото не исках да започна пак да кървя. Бенедикт кара колата. Нанси Маркс живееше в градска къща, на „Ървин Парк Роуд“. Хърб беше получил вече заповед за обиск, ако се наложеше да се влиза насила.

Не се наложи.

— Какво желаете?

Вратата ни отвори жена. Възрастна, посивяла, набръчкана, нечия баба. Сърцето ми се сви.

— Аз съм лейтенант Даниелс. Това е детектив Бенедикт. Нанси Маркс тук ли живее?

— Намерихте ли я? Обадих се тази сутрин, но ми отговориха, че не могат да я обявят за изчезнала, след като я е нямало само два дена.

— Роднина ли сте на Нанси?

— Аз съм ѝ баба. Какво се е случило? Къде е Нанси?

С по-малко от две изречения сринах целия свят на тази жена. Ако трябва да посоча една част от работата си, която мразех най-много, то това беше именно тази. С Хърб стояхме там, чувствахме се странно, докато тя изпаднаше ту в шок, ту в отрицание, истерия и накрая в примирение, виеща като призрак, който търси старата си любов.

На смени се опитвахме да я успокоим.

След като премине първоначалният изблик на емоции, винаги искат да знаят как и защо.

Казахме ѝ как. Не знаехме защо.

— Не е страдала — беше единствената утеха.

Докладът от аутопсията го беше доказал. Нанси Маркс е починала от счупване на врата. Как патологът разбра това по различните части от тялото ѝ ме изуми.

— Но кой ѝ е сторил това?

— Не знаем още, госпожо...

— Маркс. Силвия Маркс. Родителите на Нанси, синът и снаха ми, загинаха в пътен инцидент преди седем години. Тя беше всичко за мен.

Пак започна да плаче. Бенедикт направи малко кафе в кухнята, а аз седнах с възрастната жена на канапето, държейки ръката ѝ.

— Г-жо Маркс, внучката ви имаше ли врагове?

— Не. Никакви. Беше добро момиче.

— Ами приятел?

— Никой за сериозно напоследък. Нанси беше харесвана жена, излизаше доста, но с никого по-сериозно след Тейлн.

— Тейлн?

— Тейлн Бътерфийлд. Не го обичаше много. Той се занасяше с нея. Бяха и сгодени. Живяха заедно, но по-рано тази година тя се премести при мен, след като се разделиха. Хубаво беше да се върне у дома.

Сивите ѝ очи пак започнаха да се пълнят със сълзи.

— Познаваше ли Нанси жена на име Тереза Меткалф? — показах ѝ и снимка.

— Не. Не си спомням. И тя ли е мъртва?

— Да, госпожо.

— Хубава е, като моята Нанси.

Показах ѝ и другата снимка, на първата Джейн Доу, и на нашия убиец.

— Съжالياвам, но не. Не познавам никого.

— Имате ли адреса на Тейлн Бътерфийлд?

— Не, не мисля, че и Нанси го има. Когато го напусна, той се махна от града. Не са поддържали връзка, доколкото зная. Мислите ли, че Тейлн е замесен в това?

— Това се опитваме да разберем, г-жо Маркс.

— Никога не съм харесвала това момче, но той не беше убиец. Той обичаше Нанси. Но просто не можеше да си държи ципа затворен.

Бенедикт ни донесе кафе и ние ѝ зададохме още няколко въпроса. След като не разбрахме нищо ново, поискахме разрешение да претърсим стаята на Нанси.

Беше малка, скромна и подредена. Нямахше тайни в чекмеджетата. Нямахше писма, нямахше тефтер за срещи, нямахше

сметки, нямаше осребрени чекове, нищо.

На Хърб му се стори дори, че нещата на Нанси може би са на друго място. Не всички държаха документите си в спалнята. Решихме да попитаме Силвия. Тя беше в килера, галеше една бяла котка и се беше втренчила в една снимка на мъртвата си внучка. Когато се приближихме, котката скочи от скута ѝ и избяга.

— Г-жо Маркс, Нанси имаше ли чекова книжка?

— Държеше я в кухнята, в чекмеджето.

— И осребрените чекове също?

— Нанси имаше една карта. Нещо като кредитна, но теглеше пари от чековата ѝ книжка. Банката пазеше чековете.

— Ами бележник с имена? Извлечения от кредитната карта? Лична кореспонденция?

— Има кутия с документи, която така и не разопакова, след като се премести тук. В килера е. Открихте ли нещо от Тейлън?

— Не.

— Така си и мислех. Нанси събра всичко — снимки, подаръци, картички — и ги изхвърли, когато го напусна. Но си мислех, ако искате да го намерите, можете да попитате частния детектив.

— Моля?

— Нанси нае частен детектив, за да проследи Тейлън, защото мислеше, че ѝ изневерява.

Пулсът ми се учести.

— Помните ли името му?

— Нека да помисля. Нанси излиза с него няколко пъти, след Тейлън. Веднъж го доведе тук и ме оципа по дупето.

Силвия Маркс изхихика, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Май беше Хенри. Хенри Макгий. Не, Маклейд. Хенри Маклейд?

— Имате предвид Хари Маклейд, може би? — попита Бенедикт.

— Да, точно така. Хари Маклейд.

Бинго.

ГЛАВА 37

Трябваше да се отърве от камиона.

Това не беше част от плана. Отпечатъците му бяха навсякъде по проклетото нещо. Дори и цял ден да търка, никога нямаше да го изчисти изцяло.

А отпечатъците му щяха да ги отведат при него. Никога не беше мислил да си променя самоличността. Никога не беше предполагал, че ще са толкова близо, за да му се налага.

Мислено прегледа всичко отново, разсъждаваше с какво разполагат.

Сега знаеха как изглежда. Но с малко боя за коса и бръснач можеше да се промени. Нищо не го свързваше с камиона. Открадна го в Детройт и сложи крадени номера от Илинойс. Нямаше разрешение за търговия. Шофьорската му книжка беше валидна, но на нея пишеше стария му адрес, защото не си направи труда да я смени, след като се ожени и се премести.

Но имаше няколко връзки с настоящия му адрес. Телефонната и електрическата компании. Данъчните. Кредитните карти. Банката. Ако ченгетата разберяха името му, щяха да могат да го открият без много усилия. А щом го откриеха, щяха да повдигнат обвинения. В своята самоувереност той беше оставил ДНК. Като помисли, не беше най-умното му действие.

Трябваше да действа бързо, да си направи нова лична карта. Можеше дори да отиде при един от онези лекари, които ти заличават отпечатъците на ръцете с лазер. Щеше да изчезне и да се появи някъде другаде. Можеше да напусне и държавата. Имаше достатъчно жени по света, с които да се забавлява.

Но първо трябваше да довърши работата си тук.

Взе автобуса до вкъщи, след като остави камиона на денонощен паркинг. За момента не мислеше за Джак. Цялото му внимание беше съсредоточено върху последната му жертва. Тя щеше да е най-лесна от

всички. Нямахте нужда да я отвлича. Нямахте да му трябва камиона. Ако изиграеше добре картите си, и секонал нямахте да му трябва.

Взе телефона. Вече не се тревожеше за телефонни записи или проследяване. До утре всичко щеше да е приключило.

— Ало?

— Даян? Чарлз е.

— Чарлз?

— Знам, че не очакваш да ме чуеш. Не се разделихме по най-добрия начин. Как си?

— Добре. Добре съм. Излизам с един човек.

— Радвам се. Надявам се, че се отнася добре с теб. Виж, обаждам се, защото терапевтката ми...

— Ходиш на терапия?

— Да. От шест месеца. Помага ми да се справя с гнева.

Опитваше се да не се засмее, докато говореше.

— Ами, чудесно, Чарлз. Радвам се за теб.

— Искам услуга от теб, Даян. След като ме напусна, доста време отделих за самоизучаване. Терапевтката ми казва, че сега съм различен човек, но нося още много вина, че те нараних. Докато нося тази вина, няма да съм полезен на никого, включително и на себе си.

Четеше от тетрадка, надраскана с изреченията, пренаписвани отново и отново, докато не зазвучат убедително.

— Искам да те видя, Даян, за да ти се извиня лично. Ако знам, че си ми простила, ще мога да продължа напред.

— Прощавам ти, Чарлз.

— Позволи ми тогава да ти го кажа лично. Моля те! Нищо не ми дължиш, но някога бяхме влюбени. Това е последната стъпка в моето изцерение. Моля те! Нека те видя още веднъж.

Сдържа дъха си и чакаше отговора ѝ.

— Добре. Кога?

— Какво ще правиш тази вечер? — попита Джинджифиловия мъж.

Озъби се в усмивка. Най-накрая щеше да използва поялника.

ГЛАВА 38

— Искам адвокат — каза Хари.

Седеше в Стая за разпити С, в същия стол, в който беше Фин вчера, а Бенедикт и аз стояхме над него. Изпратих кола да вземе Макглейд и да го доведе тук, след като напуснахме дома на г-жа Маркс. Досега само той беше връзката между двете жертви. Нямах намерение да стъпвам отново в апартаента му, така че разпитът в управлението беше най-логичният ми ход. Предполагам, че и факторът на принудата беше от значение.

Но Макглейд не се сплашваше лесно.

— Казах ти, не ти трябва адвокат. Просто ще отговориш на няколко въпроса. Не си обвинен в нищо.

— Тогава защо извика медиите? Какво мислиш, че ще се случи с репутацията ми?

Преди да дойде Хари, аз се бях обадила анонимно на няколко новинарски екипа, че заподозрян ще бъде доведен в участъка. Те учтиво чакаха отпред и направиха хиляди снимки на момента, когато въвеждат Хари. Реших, че след това той ще съдейства повече.

И ако можех честно да си призная, че се държах малко долно, бих казала, че беше ужасно забавно.

— Познаваш ли тази жена? — Бенедикт държеше снимката на първата Джейн Доу.

— Колко пъти трябва да повтарям, докато не ти влезе в дървената глава? Не я познавам. Познавам Тереза, защото ме нае. Познавам и Нанси, защото Тереза ни запозна. Излизах с нея няколко пъти.

— Откъде се познаваха Нанси и Тереза?

— Мисля, че посещаваха един и същи фитнес.

— Кой?

— Не знам. Вижте, Нанси дойде един ден и ми каза, че иска да проследя приятеля ѝ, като спомена, че Тереза ме е препоръчала. Не съм правил разследване.

— Сигурен ли си, че не искаш да погледнеш в кутията от зърнена закуска?

Хари се разгневи и изтупа малко мръсотия от самото си. Костюмът му беше толкова намачкан, сякаш току-що беше излязъл от пералната машина, само че с безумно много лекета.

— Не знам каква е била връзката помежду им, Джаки. Но познавам няколко добри адвокати в града, които ще се зарадват на възможността да съдят полицаи за клевета и за инсцениране на арест.

— Не си арестуван, Макглейд.

— Тогава мога да си тръгвам — Макглейд стана.

Погледнах го гневно в лицето.

— Не те ли е грижа за тези жени?

— Не е там въпросът. Това поведение е ненужно и аз започвам да се вбесявам. Единственото нещо, което ти и твоите човекоподобни трябваше да направите, беше да дойдете в офиса ми. Но вместо това ме завлякохте тук, а името ми е по всички новини, свързано с този скапан случай. Би ли наела частен детектив, който е заподозрян в серийни убийства?

Разбира се, че не. Точно това беше целта.

— Ако ни сътрудничиш, Хари, ще пусна съобщение, че си ни помогнал да хванем престъпника. Че без твоята безценна помощ и експертност никога е нямало да разрешим случая.

Макглейд прекарваше информацията между ушите си. След няколко секунди лицето му се разля в широко озъбена усмивка.

— Става, Джаки. Най-накрая се научи как се играе твърдо. Беше толкова тесногръда, когато бяхме партньори.

Бенедикт изви палец и повдигна вежда.

— Той ти е бил партньор? Ужас!

— Благодаря за състраданието, дундьо, но не беше толкова зле. Доста подигравки отнасях, че имам за партньор фуста. Но накрая всичко се нареди. Нали така, Джаки?

Макглейд ми намигна и ми прати въздушна целувка.

Стиснах юмрук и Хърб трябваше да ме хване, за да не разбия малкия му месест нос.

— Не му позволявай да те манипулира, Джак.

Но Хари правеше нещо повече от това да ме манипулира. Много повече.

Когато бяхме партньори, си мислех, че е готин човек, като изключим хигиената. Работеше добре, пазеше ми гърба и заедно бяхме направили най-много арести в района.

Това се случи точно след повишаването ми в детектив трета степен и трябваше да докажа, че мога да дирижирам оркестъра от големите мъже. Работех двойно по-усърдно от колегите, а получавах двойно по-малко уважение. За да компенсирам това, в моменти на отчаяние, работех по стари неразрешени случаи. Убийството нямаше давност и някои никога не бяха официално приключени.

Един от случаите ми привлече вниманието. Изнасилване и убийство на петнадесетгодишно момиче в Гранд Парк. Свидетели твърдяха, че са я виждали да говори с бездомник с червена бейзболна шапка около час преди да я убият. Тази следа беше щателно проверена, но не беше довела доникъде.

Реших да работя по-обстойно върху приятеля. Пълен отличник, няма провинения, с много приятели. Алибито му за нощта на убийството беше несигурно, но никой не можеше да повярва, че може да е убиец.

Той събираше бейзболни шапки. Имаше по една на всеки отбор в Голямата лига, с две очевидни изключения: Бостън и Синсинати. Стори ми се странно такъв почитател и колекционер да няма двете единствени червени шапки в Лигата.

Отне ми година и брака ми, но успях да изградя чудесно обвинение срещу хлапето. Преди да извадя заповед, аз споделих откритието си с партньора си, за да чуя и неговото мнение.

Хари се отплати на доверието ми, като извади пръв заповед и арестува заподозрения в ден, когато бях в почивка.

Не само че получи награда и повишение, но когато се оплаках на лейтенанта си, Макглейд разгласи навсякъде, че направил ареста, за да ме предпази.

— Той беше опасен убиец. Ако бях изпратил жена, щеше да е наистина глупаво от моя страна.

Отделът се обедини около неговото мнение и шовинизмът в управлението достигна нови дълбини. Целият ми труд, всичките ми усилия да се отнасят с мен като с равен в една доминирана от мъже професия бяха разбити, защото моят партньор беше сексист и подмолен кретен.

Минаха години, преди отново да си върна уважението на отряда ми. Но така и не простих на Хари.

Поех си дълбоко въздух, отпуснах юмрука си и сложих широка усмивка.

— Припомни ми, Макглейд, защо те изритаха от полицията?

Усмивката му леко помръкна.

— Не ме изритаха. Сам напуснах.

— Искаш да кажеш, че напусна, малко след като те принудиха да си вземеш отпуск. Нещо беше свързано с подкупи, нали така?

— Не бях виновен. Някой ме натопи.

— Кой би сторил такова нещо на сладур като теб?

Намуси се.

— Не беше ли ти, Джаки?

— Не, Хари. Но не бях много разстроена, когато разбрах. Какво стана с обвиненията в подкуп?

— Паднаха, когато напуснах.

— Не трябва ли скоро да ти се подновява разрешителното за частен детектив?

Макглейд скръсти ръце и се начумери.

— Веднъж съм те прецакал преди петнайсет години, а ти цял живот ли ще ми се бъркаш за това?

— Не, Макглейд. Искам да ми помогнеш да хванем убиеца. Сега седни и ни разкажи за разследването си върху Тейлър Бъттерфийлд — насила се усмихнах и добавих. — Моля.

Хари прецени моята искреност и седна.

— Няма много за разказване. Нанси се престори, че заминава за уикенда, а аз го следях, за да видя какво прави. Обиколи баровете, хвана си някаква сладурана и я заведе вкъщи. Направиха го в леглото на Нанси. Трябваше да се катеря по аварийната стълба, за да направя снимките.

— И колко пъти се среща с Нанси след това?

— Не знам. Три или четири. Мисля, че ме използваше, за да преодолее Тейлър. За мен беше удоволствие да съм в услуга.

— Имаше ли сексуална връзка с Нанси Маркс? — попита Хърб.

— Аз не съм порта.

— Напротив.

— Добре де. Спахме няколко пъти. Всъщност, бяхме в една стая в нощта преди „Шоуто на Трейнтър“.

— „Шоуто на Трейнтър“?

— Да. Тогава беше за първи път.

— Разкажи за шоуто. Какво общо има то със случая?

— Когато участваш в предаването, ти дават безплатна хотелска стая за предната вечер. Нанси сподели своята стая с мен.

— Нанси е участвала в „Шоуто на Макс Трейнтър“?

— Разбира се. Тя и Тереза. Програмата е за неверни съпрузи. Не знаехте ли това? Ама че сте детективи.

— Помисли внимателно, Макглейд. Кой още участваше в предаването?

— Не си спомням, Джаки. Това беше преди пет-шест месеца. Предаването беше за жени, които зарязваха мъжете си, които им изневеряваха. Имаше още едно или две момичета май. Беше лудница, дори и за Трейнтър. Трябваше да цензурират по-голямата част от програмата. С Макс се познаваме отдавна. Аз бях този, който го убеди да продължи напред и да зарече старите муцуни от телевизията.

— Погледни пак снимките, Макглейд. Тази жена беше ли в програмата?

Пак му показах снимката на първата Джейн Доу.

— Глуха ли си? Казах ти, че не знам. Показваш ми компютърна рисунка на мъртво момиче, което може би съм видял преди месеци в една шоу програма. Не съм физиономист.

Ухили ми се.

— И така, прости ли ми най-накрая, Джаки? Може после да пийнем по някое питие.

— Свободен си да си вървиш, Макглейд.

Хари стана и изтупа панталоните си. Гънките не се изправиха.

— Просто не ме забравяй в изявлението си за пресата, защото в противен случай ще повдигна обвинение срещу това чудесно полицейско управление.

„Застреля“ ме с показалеца си, показа среден пръст на огледалния прозорец и излезе. Само секунда след това влезе отново.

— Имаш ли някой долар за такси?

Пребърках джобовете си и извадих няколко монети.

— Ето — подадох му ги. — Вземи автобуса.

— Държиш се студено, Джаки. Много студено.

Но взе парите и излезе за втори път. Сигурна бях, че пресата го чакаше отвън и единствено можех да се моля, че сам се е направил на идиот пред тях.

Нямаше нужда да се моля много силно.

— Не може да е толкова просто — започна Бенедикт.

— Има само един начин да разберем.

Отидохме в конферентната зала и заехме един телефон. Минута по-късно вече бях на линия с мястото, където се записваше „Шоуто на Макс Трейнтър“. След като ме прехвърляха няколко пъти, ме свързаха с техническия директор, мъж на име Херсковиц. След като му обясних ситуацията, той се съгласи да ми изпрати запис на шоуто, за което ставаше въпрос. Исках да ми изпрати нередактираната версия. Отказа с претекста, че оригиналните касети никога не напускали сградата.

Аз бях със значката, аз спечелих. Кола на управлението с пуснати сирени отиде да я вземе и когато след двайсет минути пристигна, аз вече бях приготвила необходимата апаратура в кабинета си.

— Стискай палци — казах на Хърб.

Натиснах плей.

Цветни линии и музика. Надпис на името на шоуто, датата, поредния номер и режисьора. Заставка. След това Макс.

Трейнтър представи първата гостенка, Ела. Ела беше всъщност Тереза Меткалф.

Тереза заряза своя годеник Джони Ташинг пред публиката. Ташинг не знаеше защо е в шоуто и когато Тереза го разобличи за неговата афера и му хвърли годежния пръстен в лицето, тълпата ликуваше. Ташинг беше съсипан.

След това беше Норма. Тя беше първата Джейн Доу — за това нямаше две мнения. Тя също заряза измамния си годеник. Той я обиди няколко пъти и се изнесе с гръм и трясък от сцената.

Трета беше Лора, позната ни като Нанси Маркс. Нейният годеник, мъж, който предполагахме, че е Тейлър Бъттерфийлд, бе просто изоставен под бурните ръкопляскания на публиката. Тейлър се хилеше и просто сви рамене.

След това беше представен новият приятел на Нанси. Той се появи, подари ѝ рози и я целуна по бузата, след което беше изненадващо нападат от Тейлър. Тейлър направи чудесно попадение

в лицето, но другият го нокаутира с ъперкът, след което бодигардовете ги разтърваха.

Човекът с бързите юмруци беше любимият ни частен детектив, Хари Макглейд.

Дойде и последният гост. Четвъртата жена. Тази, която все още не бяхме виждали. Нейното име бе Бренди и тя се разделяше със съпруга си, защото не се прибирал няколко дена в седмицата. Подозирала, че има връзка и не можела да продължава така.

Когато се появи съпругът, спрях записа.

Там, застинал в кадъра, беше Джинджифиловия мъж.

— Това е нашият човек.

Хърб се свърза по телефона със студиото и изиска истинските имена и адресите на гостите от програмата. Аз пуснах отново касетата и гледах как Бренди изобличава нашия човек, как го зарязва и как останалите момичета го обиждаха и го дразнеха по ужасен начин, а след това как той вдига един стол и го праща към нея, как се превръща в ревящо, проклинащо, побесняло животно, което нападнаше всеки, който му се изпречеше. Четирима охранители и трима бодигарда бяха необходими, за да го усмирят и когато беше извлечен от сцената, публиката беше на крака и ликуваше.

— Чарлз и Даян Корк — каза Бенедикт. — Адресът им е в Ивънстън. Не зная дали е актуален.

Станах и се обърнах към осемнайсетте души, които бяха в кабинета ми и бяха струпани около телевизора.

— Трябва ми всичко, което можем да открием за Чарлз Корк. Криминално досие, транспортно досие, телефон, кредитни карти, прякори, всичко. Искам да знам историята на живота му и то веднага.

Следващите двадесет минути бяха като вихрушка от действеноост, телефонни разговори и компютърни проверки.

— Има досие. Два пъти е лежал в затвора за нападение и опит за убийство.

— Документи за развод, приключил преди три месеца.

— В Министерството на транспорта имат регистриран джип от 1992 г. на името на Чарлз Корк.

— В момента се проверява адресът в Ивънстън. Корк явно все още живее там.

Хърб беше отново на телефона и набираще Даян Корк.

— Включва се секретарят.

— Да вземем заповеди — казах му аз. Бях водещият разследването и раздавах задачите, включително изпращането на отряди до домовете на убиеца и на Даян.

Понякога така ставаха нещата. Проследяваш безкрайно много следи, които те водят до задънена улица и изведнъж всичко се подрежда. Краят на пътя.

Д-р Мълруни беше споменал за нещо, което да задейства човека. Предполагам, че да те зарежат в национален ефир може да се определи като основателно отприщващо събитие.

— Корк живее на „Ашланд“ и „53“-та — каза Хърб. — Там ли ще отидеш, или при Даян?

— Там. Да вървим. Искам осем момчета, пълно снаряжение, веднага.

Адреналинът така напираше, че дори не чувствах болката в крака си. С Хърб си помогнахме взаимно да сложим бронезилетките, затяхахме закопчалките и ги нагласяхме на раменете. След това си сложихме радиостанции и слушалки в ушите и се упътихме към патрулните коли.

Четири екипа дойдоха с мен, плюс Хърб. Колега от полицейското управление в Ивънстън щеше да ни посрещне там с още хора. Хърб се обади по задължение на федералните, но на местния клон, за да спечелим малко преднина — щеше да отнеме известно време, докато стигне до Дейли и Корси, а когато това се случи, всичко ще е приключило.

Бяхме с черно-бели автомобили с пуснати сирени, а диспечерната ни даваше информация за досието на заподозрения.

— На 37 години е. Осем ареста през последните деветнайсет години. Обвинения за сексуални нападения с утежняващи обстоятелства и опит за убийство. Последният му престой в затвора приключва през 1998 г. Оттогава е чист.

— Не чист. Просто внимателен.

Първи пристигна екипът, който беше тръгнал към Даян Корк. Тя не беше вкъщи и по дома ѝ нямаше признаци нещо да се случва.

Надявах се, че не сме закъснели много.

На около пет километра изгасихме светлините и сирените. Къщите в квартала бяха еднофамилни, едноетажни, на средната класа.

Бях с повишено внимание към заобикалящата ме среда, като забелязвах много неща едновременно; улиците бяха обсипани с дупки, здрачът миришеше на листа, гърдите ми се задушаваха под жилетката, Хърб се беше изпотил по челото.

Това беше.

Бенедикт паркира зад ред от полицейски коли, всички чакащи сигнала.

— Готови ли сме? — попита ме той.

— Това е твоят миг.

Излязохме от колата.

Изведнъж, със свистене на гуми, по улицата се появи черен мустанг кабрио, премина полицейския кордон, качи се на бордюра и след това на тротоара. Изскърца и спря в ливадата на Чарлз Корк, като изрови четири реда от чимовете.

Мъж с шлифер, който държеше нещо като туба с мляко, изскочи от колата и се втурна към верандата.

Извадих си пистолета и закуцуках напред. Някой с мегафон извика:

— Не мърдай! Полиция!

На около десетина метра бях хванала оръжието с двете си ръце и се прицелих в мъжа.

— На място! Горе ръцете!

Мъжът вдигна ръце, все още с тубата в ръка.

— Обърни се! Бавно!

Почувствах, как подкреплението се придвижи зад гъба ми. Настъпи напрегната пауза. След това мъжът бавно си извъртя шията и ме погледна.

— Забавно е как историята се повтаря, нали?

Беше Хари Макглейд.

ГЛАВА 39

— Събуди се, любов моя.

Зашлеви бившата си жена през лицето, като наблюдаваше как кръвта се втурна по бузата ѝ. Тя изскимтя, клепачите ѝ затрепериха.

— Чарлз е, скъпа. Събуди се.

Даян Корк отвори очи и се взря в мъжа, който стоеше надвесен. Опита се да помръдне, но не можеше.

— Чарлз, какво...

Поряза я по устата още веднъж.

— Говориш твърде много, Даян. Вечно приказки. Винаги критикуваш. Не искам повече да те слушам. Искам да чувам само твоите писъци.

Той се отдалечи. Даян повдигна главата си и видя какво я държи прикована. Канап. Китките и глезените ѝ бяха вързани с канап. Тя беше по сутиен и бикини, разкрячена на циментовия под. Ръцете и краката ѝ бяха вързани за куки, забити в бетона.

— Имам четири касети — бившият ѝ съпруг стоеше от дясната ѝ страна, до видеокамера, поставена на статив. — Това прави четири часа. Повечето жени след третия час не могат да крещят вече, но аз възлагам големи надежди на теб. Имаш такава голяма уста.

Чарлз Корк отиде до масата и взе ловджийски нож.

— Чарлз, моля те, развържи ме. Не е забавно.

— Не ти ли е забавно? Според мен правя голяма комедия. Това е американската мечта, Даян. Да убиеш жената, за която си се оженил. Цели четири години слушах твоите оплаквания и натяквания. Мълчах си. Защо? Първо, защото беше прекрасно прикритие. Ченгетата търсят самотници, а не женени мъже. Самотният мъж би привлякъл внимание. Жененият става невидим.

— Чарлз...

— Не съм свършил! — отново я удари. — Искаш ли да разбереш какво правех през онези нощи, когато не се прибирах вкъщи? Мислеше, че ти изневерявам, нали така? Ето защо ме напусна.

Чарлз се наведе над нея, над лицето ѝ.

— Бях навън да убивам хора, Даян. Да отвличам и да убивам. Не да изневерявам. Не и напълно. Може и да съм ги чукал, преди да ги убия, но не бих казал, че това беше точно афера.

Даян стискаше очите си.

— Това не се случва наистина.

— Бях ли лош съпруг, Даян? Отделях ти време. Водех те на разни места. Дори правихме заедно сладки. Помниш ли?

Той грабна гланцирана курабийка с джинджифил от масата, последната, и я навря в лицето ѝ.

— Познато ли ти е? Аз бях твоят малък идеален съпруг от предградията. Косях ливадата. Плащах сметките. Излизах с тъпите ти приятели и те водех на кино, купувах ти цветя. Спазих моята част от сделката.

Наведе се и раздоби курабийката в лицето ѝ.

— А после, като гръм от ясно небе, ти реши да ме напуснеш. Да напуснеш мен! По телевизията, пред милиони хора! За коя се мислиш? Никой не може да ме напусне!

Тя вече плачеше.

— Чарлз, моля те...

— Не разбираш, Даян. Аз съм убил почти трийсет души. По-малката ти сестра, която избяга? Не избяга. Зарових я в малък гроб в гората в предградията. Котката Сникърс? Счупих малкото ѝ вратле. Не гледаш ли новините? Аз съм Джинджифиловия мъж.

Очите на Даян се уголемиха, когато Чарлз коленичи до нея. Започна да диша учестено.

— Имаме четири часа да запълваме — прокара ножа по треперещите ѝ устни. — Четири часа първокачествено време.

— Моля те, Чарлз. Аз съм ти съпруга.

Джинджифиловия мъж се изкикоти.

— „Докато смъртта ни раздели“.

Ножът проникна в плътта ѝ.

ГЛАВА 40

— Проклятие — свалих пистолета си. — Не стреляйте!

Наругах Хари, който се беше ухилил до уши.

— Надявам се, че не си прогонила лошия с цялото това викане, Джаки.

— Остави млякото и сложи ръце на тила си, Макглейд. Арестуван си.

— Не е мляко. Пълно е с цимент.

— Това не е игра, Хари. Сега сложи...

Преди да имам възможност да довърша изречението си, Макглейд форсира входната врата, като хвърли тубата по дръжката като топка за боулинг. Вратата се отвори, а инерцията го вкара вътре.

Видях как цялата операция се проваля пред очите ми и без повече да му мисля, закуцуках след него.

— Минете отзад! — извиках на тези, които ме чуваха. — Покрийте периметъра!

Къщата беше тъмна и тиха. Всички пердета бяха пуснати. Във въздуха имаше ужасно сладникава миризма на дезинфектант, който прикриваше нещо друго. Нещо гниещо. Опитах се да пусна светлините, но без успех.

— Спрял е охраняването — Макглейд беше по средата на коридора, леко приведен. Беше заменил тубата с 44-калибров „Магнум“. Точно такова оръжие си представях, че има Хари — голямо и мощно.

— Макглейд, ах ти, задник такъв — свирепо просъсках в гърба му. — Проваляш ареста!

— Просто кажи, че си ме упълномощила.

— Не съм Уайът Ърп, Макглейд. А сега остави...

— Ей, Чарли — провикна се, — имаш си компания!

Някой изкрещя. Жена.

— Мазето — Хари се втурна през къщата, като отваряше вратите. Килер. Баня. Стълбище.

Слязохме долу. Стълбището беше тъмно и старо, леко се извиваше, така че не виждахме края му.

Зад нас беше пълно с полицаи.

— Прикривай ме — Макглейд се спусна по стълбите.

— Имаме жена в мазето — казах по радиостанцията си. — Слизаме долу. — Последвах го, като с една ръка се държах за парапета и се опитвах да не натоварвам болния си крак.

— Не стреляй в гърба ми, Джаки.

Слязохме още няколко стъпала надолу, тъмнината ни погълна. Чух звън на ключове и след това в ръката на Хари се появи малка светлинка.

— Фенерче от ключодържател. Най-добре похарчените долар и петдесет.

Пода на мазето се видя и миризмата се носеше над нас като мъгла.

— Господи — Хари набръчка нос. — Има нещо умряло тук.

Шум нагоре по стълбите ни накара да се обърнем. Двама полицаи.

— Дайте фенерче — прошепнах им аз.

Поклатиха глави. Махнали си фенерчетата, когато си сложили жилетките.

— Трябва да е заради предпазителя — Хари беше насочил светлината към стена в дъното на стълбите. — Отиди да пуснеш осветлението, аз ще те прикривам.

Прочистих гърлото си и минах покрай Макглейд нагоре. Отляво се чу шум.

— Помощ!

Последва ръмжене, а след това смразяващ кръвта писък.

Тичах да намеря предпазителя.

ГЛАВА 41

Откриха го.

Едва беше започнал с нея, едва беше прокървила, а сега трябваше да прекрати.

От яд за малко да ѝ пререже гърлото.

Джинджифиловия мъж можеше да се справи със ситуацията. Не го очакваше, но беше планирал достатъчно, за да предвиди и подобен случай. Сложи ножа в колана си, провери дали си е взел запалката и взе оръжието си.

Чу как разбиха вратата му и смъкна предпазителя, като остави къщата да плува в мрак. Някой крещеше името му.

Даян изпищя. Отиде до нея в тъмното, като я освети само със запалката си.

— Пак изкрещи и ще те застрелям.

Оръжието беше в устата ѝ, за да бъде по-убедителен. След това я освободи с ножа.

— На колене, кучко.

Тя коленичи на цимента и се затресе. Запали отново запалката и намери главния фитил на пода, по продължение на стената зад него.

Гласове.

Чарлз слушаше.

Единият е на Джак.

„Пали фитила и изчезвай“ си казва наум.

Но Джак беше толкова близо.

Чарлз искаше да я види още веднъж.

Отиде при жена си и се наведе зад нея, когато Джак и още някой слизаха по стълбите.

„За последен път“, мислеше си Чарлз. За последен път.

Преди всичко да се взриви.

ГЛАВА 42

Вдигнах предпазителя, отворих вратичката и завъртях главния бушон.

Мазето светна изведнъж. На снопи светлина. Идваха от монтирани на тавана лампи, като в телевизионно студио.

И в центъра на прожекторите... нашият убиец.

— Здравсти, Джак — гледаше встрани от светлината и се криеше зад коленичила, полугола жена. Кръв се стичаше по тялото ѝ от няколко рани. Дуло на пистолет беше опряно в брадичката ѝ.

Моят пистолет.

— По-спокойно, Чарлз.

— На мушка ми е, Джак — Макглейд зае поза за стрелба. — Оттук мога да му пръсна мозъка.

Чарлз прокара свободната си ръка пред жената и запали запалката си. Държеше я близо до нейната ръка. В треперещия си юмрук тя държеше парче въже. Проследих въжето до мястото, където се разделяше на шест, като всеки край водеше към голям варел. Бяха подредени далеч един от друг по стените на мазето.

Въобще не беше въже. Беше фитил.

— Задръж, Хари! Всички да се оттеглят! Не искам никой в радиус от 50 метра! — в слушалката дочух раздвижване и как хората ми се изтегляха.

— Такова добро ченге си, Джак. Каква грижа за хората.

— Какво има във варелите, Чарлз?

— Бензин. Достатъчно, за да вдигне къщите наоколо.

— Оттегляйте се! — изкрещях по радиото си. — Евакуирайте хората от двете страни на улицата и се обадете на пожарната! Всичко ще се подпали тук!

Заповедта бързо се предаде. Паника. Евакуация. Хърб се включи по радиото и ме молеше да се изтегля. Не му обърнах внимание.

Останахме само аз и Макглейд.

— Не можеш да се измъкнеш, Чарлз! Няма къде да отидеш.

— Тук грешиш. Ти си тази, която не може да избяга. След като запаля това тук, цялата къща ще се взриви. Няма да имаш време да се напикаеш дори.

— Ще го застрелям — каза Хари.

— И двамата хвърлете оръжието. Веднага или подпалвам фитила.

Приблжих се малко напред.

— Всичко свърши, Чарлз. Предай се. Може би ще участваш в „Шоуто на Трейнтър“ от килията си, ще му позволиш да те интервюира на живо.

Чарлз Корк се ухили, съвършената злоба, същинското зло.

— Довиждане, Джак. Съжалявам, че така и не се опознахме. След смъртта ти ще трябва да намина през майка ти.

Запали фитила и след това повлече назад Даян към противоположната част на мазето. Точно до парния котел имаше врата. Чарлз издърпа жена си през нея и изчезна.

Но с Хари си имахме други проблеми.

— О-хо-х — каза Хари.

Хвърлих се към фитила, който гореше с около 6 сантиметра в секунда. Хванах го и за малко изпуснах момента, след което огънят се раздели на шест, всеки припкащ към своя варел.

Имаше достатъчно, за да изгори целия квартал.

Дръпнах най-близкия фитил и си опарих ръката, но поне го издърпах от бензиновата бомба. Безобидно си изгоря на пода.

Лазейки на четири крака, аз намерих втори фитил и го издърпах.

— Не иска да угасне! Не иска да угасне! — Хари тъпчеше един от фитилите с двата си крака. Приличаше на Дъфи Дък, изпаднал в истерия.

— Дръпни го!

Насочих вниманието си към един варел на около метър от мен, смъртоносният огън се носеше към него. Бързо направих две стъпки, болката пронизваше крака ми, но аз скочих във въздуха, ударих се във варела, измъкнах фитила и го наблюдавах как изгаря в ръката ми.

Погледнах Хари, който стоеше на противоположния ъгъл в стаята и хвърляше два запалени фитила настрана. Очите му проследиха по пода последния фитил, който си проправяше път към последния варел.

Беше на по-малко от метър до целта си и твърде далеч и от двама ни, за да стигнем навреме.

Извадих пистолета си и се прицелих.

— Господи, Джаки, ще рикошира! — Хари се сви на земята и покри лицето си.

Стрелях три пъти в искрящата мишена, куршумите отскачаха в бетона и превърнаха мазето в смъртоносна ролетка. Циментени отломки се сипеха в краката ми. Хари крещеше ужасен. Издишах бавно и стрелях за последен път, патронът ми отдели напредващия пламък от фитила.

Спокойствие. Поех си дълбоко въздух.

Макглейд погледна през пръсти.

— Мъртви ли сме?

Чух Хърб да ми казва в слушалката:

— Джак, добре ли си? Имаме заподозрян навън, в задния двор. С него има жена.

— Действайте!

Макглейд отиде до последния варел и го огледа. Измъкна останалия фитил, който беше с дължината на цигара.

— Чудесна стрелба, Уайът.

Изкуцуках покрай него и излязох през задната врата. Дворът беше тих и тъмен и не успях да забележа никакво движение. Виждаха се сини и червени светлини на няколко къщи разстояние, сирената се чуваше на вълни.

— Бомбата е обезвредена, Хърб, стеснете периметъра. Убиецът избяга през задната врата. Има заложник. Виждаш ли го? Край.

— Не, Джак. Минаваме отзад. Идваме веднага.

Някой ме потупа по рамото. Обърнах се, приготвила пистолета си.

Макглейд.

— Не ми казвай, че го изтървахте.

Отдръпнах се, преди да направя нещо, за което после да съжалявам, като например да го застрелям. Важното сега е да намерим Чарлз.

Не можех да позволя да убие жена си.

В ухото си чувах как Бенедикт и неговите хора заеха позиции в периметъра, а аз вървах през моравата. Държах пистолета си с две

ръце, встрани от тялото си, готова да се прицеля и да стрелям, ако нещо привлече вниманието ми.

— Джаки! Намерих нещо!

Макглейд държеше нещо като кука.

— Чудесно, Хари. Сега седни отгоре и се повърти.

— Беше на земята, точно до шахтата.

За няколко секунди се замислих и после закуцуках към него. Макглейд използва куката, за да махне капака и да го издърпа настрана. С фенерчето от ключодържателя освети дупката.

— Ама че смрад. Мислиш ли, че е вътре?

— Джак! — ухото ми зашумя. — Имаме мъж и жена на четири къщи оттук. Отрядът се придвижва!

— Разбрано, Хърб. С Макглейд ще... Хари!

Хари изчезна в дупката.

— По дяволите! Хърб, намерихме шахта в двора. Хари току-що влезе. След малко ще се свържа пак.

Клекнах и пъгнах глава в канализацията.

— Хари! Веднага излез!

— Съжалявам, Джаки! Ти си си виновна. Трябва да хвана убиеца, за да си изчистя репутацията.

— По дяволите, Макглейд, та ти нямаш репутация. Хари! Хари?

Изскимтя веднъж и после не отговори.

Презаредих, казах на Хърб какво възнамерявам да правя и слязох след него в шахтата.

ГЛАВА 43

Нямаше взрив.

Чарлз спря, прегърбен в тръбата с мръсна вода до глезените му. Затаи дъх и се ослуша.

Нямаше експлозия. Нямаше писъци. Нищо.

Какво ставаше?

Хвана Даян за косата и я дръпна напред. Ако полицаите не бяха в пламъци, то тогава са след него. Трябваше да побърза.

Беше тъмно като в рог, гнусно и потискащо. Тясната тръба го принуждаваше да бяга приведен. Жена му хленчеше, влачеше си краката и го бавеше. Прободе я с ножа, за да я накара да побърза.

— Казах ти да бягаш!

След четвъртото или петото пробождане тя падна долу. Серията наръгвания не я караха да се съвземе.

Да върви по дяволите. Чарлз не искаше да приключи тук, в канализацията, където дори не можеше да види лицето ѝ. Не така трябваше да станат нещата. Искаше да има достатъчно време, за да превърне този последен празник в банкет на нейната агония.

Отекна шум в далечината. Някой отвори капака на шахтата.

Джак.

Чарлз се пресегна и наръга жена си в тъмното. Какъв разочароващ край. Тя заслужаваше много повече.

След това се махна оттам. Движеше се по усет и броеше стъпките си. Едва се виждаше, но той беше вървял по този път неколkokратно. Преди да стане така популярен сред медиите, Чарлз винаги криеше жертвите си. Канализацията беше идеалното място за трупове — можеше да ги носи тук без свидетели, на никого не му правеше впечатление миризмата, а плъховете се грижеха за уликите. В тръбите тук бяха останките от шестима души, които беше убил.

След двадесет и четири стъпки той спря и опипа за решетката. На половин метър беше от него. За нея имаше прикачен фенер.

Наведе се в циментовата тръба и пусна светлината за малко. След като намери дръжката, той отвори ръждясалата врата и премина в главния канал.

Сега можеше да върви по-изправен, а не приведен. Главният канал беше широк като алея. Мръсната вода вървеше по средата във воняща, кафява вада. Чарлз не знаеше колко беше дълбока, а и нямаше голямо желание да разбира. От двете страни на поточето имаше тераси, като подиуми, на които можеше да се преминава, когато нивото на водата беше достатъчно ниско.

Най-остроумната част от плана беше да следва дясната стена до края на пряката и след това да завие наляво и да премине още осем пресечки. Щеше да излезе на малка уличка, срещу обществения паркинг, където беше оставил втората си кола и където беше далеч от търсещите го свине.

Но още не беше готов. Все още имаше работа с Джак.

Не можеше да остави лейтенанта жива. Тя го намери веднъж. Пак щеше да го намери. Чарлз не искаше да се оглежда вечно, в очакване да го хванат.

Всичко щеше да свърши тук.

Джинджифиловият мъж провери патроните си и изгаси светлината.

Чуваха се шумове от главния канал. Очакваше ги.

Сви се и се захили, готов да започне веселбата.

ГЛАВА 44

Стълбата беше направена от стоманени пръти, ръждясали и хлъзгави. Слизането беше сложна операция, при която трябваше да подскачам на всяко стъпало, защото кракът ми отказа да се сгъне. Когато най-накрая стигнах пода, стъпих върху нещо.

— Господи, Джаки!

Бях върху крака на Хари. Той ме бутна и светна с фенерчето си в лицето ми. Макглейд беше по дупе в центъра на голямо слузесто петно.

Не, не беше слуз.

Беше кръв.

— Господи, Хари...

— Подхлъзнах се. Не е моята кръв.

Коремът ми се обърна. Съпругата.

Опитах да се свържа по радиостанцията и да кажа на Хърб, че сме на вярната следа, но тя не предаваше. Поиграх си с нея за няколко секунди, но вероятно под земята нямаше обхват.

Хари се изправи и удари главата си в тавана на тръбата, в която бяхме.

— Боже! От това ще ми излезе цицина.

Миризмата беше отвратителна — на човешки фекалии и разлагащи се животински останки. Няколко плъха минаха и се скриха в тъмницата.

Взех фенерчето от Хари. Слабият сноп лъчи едвам пробиваше тъмата и осветяваше няколко крачки пред нас.

— Е, накъде да тръгнем, лейтенант? Тръбата се раздвоява.

Насочих светлината в краката ни. Мръсотията се движеше наляво.

— Насам.

— Давай, Джаки. Ти си с жилетката.

Угасих фенерчето и се запромъквахме напред. След няколко метра тинята стигна до глезените ни, а миризмата беше така ужасна, че

можех да я вкуся.

На два пъти спряхме, за да се послушам. Единственият шум, който чувах, беше моето затормозено дишане, учестено от вонящия въздух и приличах на астматична. Ходенето наведена и с ранен крак ме бавеше и беше доста болезнено. Пипнах си панталоните в тъмното и разбрах, че отново са прогизнали с кръв. Проклетата рана никога няма да заздравее.

Но това сега беше последният ми проблем.

— Мисля, че объркахме посоката — прошепна Хари.

— Шшт.

— Връщам се. Бъди така добра да ми дадеш своята бронезилетка.

— Целуни ме отзад.

— Сега ли ти дойде романтичната вълна?

Наострих слух. Пред нас се чуваше звук, като от водна каскада. Явно бяхме в края на тунела.

Колко напред можеше да бъде убиецът? Като предположим, че познава каналите, досега Чарлз може да е на стотици метри.

Или да е зад ъгъла и да дебне в засада.

— Помощ...

Пред нас се чу немощен, молец женски глас. Даян Корк беше още жива.

Забързах, водена от нуждата, и съвсем пренебрегнах болката. Радиото все още не предаваше. Опитах да се свържа и по мобилния, но нямаше покритие под целия този бетон. Стигнахме до нея след двадесетина метра, лежеше в мръсотията полугола, покрита с кръв и нечистотии.

— Даян, чуваш ли ме? — коленичих до нея с ранения ми крак опънат настрани. Пулсът ѝ беше силен и стабилен. Погледнах раните. Имаше няколко прореза по гръдния кош и дълбока рана в ключицата, която за малко не беше стигнала до гръкляна. Клепачите ѝ потрепваха и тя ме фиксира с поглед.

— Чу ви, че идвате, и избяга.

— Даян, ще те измъкнем оттук.

Поклати глава.

— Вървете след него.

— Така и ще направим. Но първо...

— Не! — Силата в гласа ѝ ме стресна. — Не го оставяйте да се измъкне. Трябва да го хванете. Моля ви.

Погледнах Хари.

— Дай ми якето си.

Той го свали и зави Даян.

Сложих сакото си под ръцете и брадичката ѝ.

— Няма да се измъкне, Даян. Обещавам ти. Трябва да те отведем в болница. Можеш ли да се изправиш?

Поклати глава.

— Трябва да я носим, Хари.

— Та ти не можеш дори да вървиш нормално. Как мислиш, че ще носиш друг?

— Ще се справя.

Няма да има повече жертви. Дори ако се налагаше да я носим до безопасно място цяла вечност.

Хари се съгласи, като внимателно повдигна Даян под мишниците. Тя болезнено изстена. Аз я хванах от другата страна и повдигнах коленете ѝ, а краката ми трепереха под тежестта.

Щеше да е трудно, но щяхме да я извадим оттук.

— Джак! — гласът се чу зад нас, силен и познат.

Бенедикт.

— Хърб! Тук сме!

Трийсет секунди по-късно моят партньор се появи, газейки в канала, с още полицаи. Затрудненото му дишане и потното му чело ми подсказаха, че и той се чувства също толкова гадно в канализацията, колкото и аз.

— Корк е пред нас — извиках аз. — Изведете Даян оттук и известете патрулите. Трябва да покрием всички шахти в диаметър десет пресечки.

— След него ли тръгваш?

Кимнах.

— С него? — Бенедикт посочи с палеца си Хари.

Макглейд се ухили нагло.

— И аз се радвам да те видя, шишо.

— Хари се връща с теб. Арестувай го за възпрепятстване...

— Друг път — каза Макглейд. След това тръгна по тръбата.

Няма идеален вариант.

— Трябва да вървя, Хърб.

— Внимавай, Джак. Подкреплението е на път.

Разменихме тежки погледи и аз последвах Хари. Няколко крачки навътре в тъмата се спрях и се ослушах. Звукът от падаща вода се засилваше и чувах ехото от стъпки.

— По дяволите, Хари, чакай малко!

Гласът ми звучеше тихо, глухо, докато отекваше в канализацията.

— На няколко метра пред теб съм.

Когато най-накрая го настигнах, бях вир-вода като Хърб.

— Добре дошла отново, Джаки. Ще ми прочетеш ли правата?

— Когато всичко приключи, Хари, кълна се, че...

В същото време, когато чух изстрела, усетих куршума. Уцели ме в стомаха и ме хвърли на земята. Просна ме в мръсната вода, главата ми рикошира в цимента.

Чувството беше нечовешко, сякаш бях ударена в корема от влака стрела. Вдишах гнусния въздух на канала, останала без дъх. Болката беше толкова силна, че забравих за крака си.

Тръбата се освети от оръжеен изстрел и гръмотевици екнаха в ушите ми. Макглейд отвърщаше на изстрела. Затворени в бетонната тръба, pistolетът му защитаваше и двама ни.

Измина една дълга минута. Макглейд коленичи до мен и прокара ръка по тялото ми. Натисна диафрагмата ми и аз поех въздух. След това пъкна ръка под жилетката и опипа кожата ми. Не можех да разбера дали съм ранена, или не съм.

Хари освободи натиска и миг по-късно освети лицето ми с фенерчето.

— Жилетката е спряла куршума — или така ми се стори, че каза. Ушите ми все още бяха заглъхнали. — Можеш ли да се движиш?

Опитах се да говоря.

— Да.

Подаде ми ръка и аз се изправих. Тъмнината беше осеяна с малки светлинни, звездички плуваха пред мен. Мигнах два пъти и преглътнах.

— Жилетката си свърши работата — Макглейд ми подаде фенерчето и се наведе зад мен. — Ти върви напред.

Погледнах към ръката си и осъзнах, че все още стискам pistolета си. След това се раздвижих, единият крак пред другия.

Звукът на вода се усилваше. Усетих, че тръбата свършва и преминава в доста по-широка част. Главният канал. Ослушвах се и се взирах в мрака.

— Бързия влак ли чакаш? — сръга ме Хари. — Мърдай!

Запалих фенерчето и потърсих стълбичка, по която да се изкача.

Бум! Бум! Бум!

Три изстрела попаднаха в стената до мен, парчета бетон поръсиха лицето и врата ми. Сkochих и се приземих на тераса, няколко крачки под мен, отчасти в отходните води. Оръжието ми отхвъркна.

Ярка светлина се насочи към тръбата, където бях преди секунди. После се насочи надолу по стената и ме заслепи. Аз присвих очи и се вгледах във фигурата зад фенерчето.

Джинджифиловият мъж се ухили, пистолетът му беше насочен към главата ми.

— Здравей и сбогом, Джак. Явно най-добрият победи.

След това изгърмя изстрел от тръбата над нас.

Хари.

Светлината се измести от лицето ми и Чарлз Корк се сви от болка. Опипах наоколо за моето оръжие, но вместо това намерих ключовете. Включих фенерчето и Хари се спусна на терасата до мен.

Чарлз стенеше. Осветих го. Рамото му кървеше, а със здравата си ръка притискаше раната. Пистолетът му го нямаше.

Издишах въздуха, който бях поела.

Джинджифиловият мъж направи изкривена усмивка. Изглеждаше малък, жалък, като плъховете от канала, които си играеха зад него.

— Е, май ме хвана, Джак.

— Стани. Сложи си ръцете на тила.

— Не мога да стана.

Приближих се. Силите ми бяха на изчерпване и цялото тяло ме болеше и вонеше на мръсотии. Но честно мога да си призная, че никога не се бях чувствала по-добре.

— Обърни се по корем. Ръцете на гърба.

— Как ме откри?

— Ще разбереш в съда. Сега се обърни.

Чарлз Корк поклати глава.

— Няма да се върна в затвора.

След това се претърколи и падна в отходната вода.

Течението започна да го носи доста бързо. Той беше във водата, потопен до гърдите, със здравата ръка гребеше, за да се придвижва напред.

— Пак ще се видим, Джак! — извика ми той. — И то скоро!

Преди да реша какво да предприема, се чу ужасен шум и главата на Корк експлодира в червена струя.

Погледнах Макглейд. Прибра в кобура си магнума и сви рамене.

— Той се опитваше да избяга. Какво щеше да направиш — да скочиш в лайната и да го последваш ли?

Обезглавеното тяло на Джинджифиловия мъж се понесе в тъмата на повърхността на отходната вода. Показа се по течението няколко пъти и след това потъна.

След него тръгна легион от плуващи плъхове.

Хари се приближи, съвсем сериозен.

— Ей, Джаки — не си ми ядосана, нали?

Нищо не отговорих.

— Искам да кажа, че той беше боклук. Помисли само за парите, които спестих на данъкоплатците. Знаеш ли колко са скъпи процесите по тежките престъпления?

Открих оръжието на Чарлз. Беше 38-и калибър. Моят пистолет. Извадих найлонова торбичка от джоба си и го сложих вътре, като го държах за цевта.

— Джак, нали не мислиш сериозно да ме арестуваш?

— Умрял е при престрелката, Хари. Това ще пише в доклада ми.

— Така ме притесни. Мислех си, че все още си ми ядосана, че ти откраднах случая.

— Ти ми спаси живота, Хари.

— Да. Май така стана. Сега сме квит, наля?

Свих юмрук и го фраснах по челюстта. Беше достатъчно силен, за да го повали назад.

Разтърсих ръката си, кокалчетата ме боляха по прекрасен начин.

— Сега вече сме квит.

Хари избърса устата си и се ухили.

— Трябваша ти петнайсет години, за да го направиш. Сега по-добре ли се чувстваш?

Помислих малко.

— Да, по-добре.

— Тогава да се махаме от проклетия канал. Накърнява деликатната ми същност.

Първо обаче потърсихме оръжието ми. Когато го прибрах в кобура си, намерихме най-близката стълба към повърхността.

Секунди, след като се показахме от шахтата, група полицаи ни приближиха. Няколко униформени слязоха в канализацията, за да търсят трупа. Най-накрая радиото ми проработи и аз се свързах с Хърб.

— Жената е добре — докладва ми той. — Хвана ли го?

Толкова добре се чувствах, докато му отговарях.

— Хванахме го.

— Добре ли си?

— Идеално — казах аз и поех дълбоко от студения градски въздух. — Идеално.

— Мога ли да говоря с него? — Хари пресегна за моите слушалки. Дадох му ги и се отдалечих от суматохата, от просветващите сини и червени светлини и потънах в градската нощ.

Небето беше огромно черно одеяло, което се простираше във всички посоки. Погледнах нагоре и се опитах да видя звездите през смога. Не успях.

Но знаех, че са там.

ГЛАВА 45

Уцелих правилната топка и я вкарах в ъглов джоб. Фин изсумтя.

— Още два долара — усмивката се плъзна на устните ми. —
Какво прави това, пет игри ли?

— А с какво ще се храня тази седмица?

— Не играй, ако не можеш да плащаш.

Намръщи се и порови в джоба си, вадейки оттам банкнота.

— Можеш ли да ми развалиш петдесетачка?

За негово съжаление, можех. Изпратих го да ми купи още една бира.

Бяха минали три дена от смъртта на Джинджифиловия мъж, Чарлз Корк. Все още беше на първите страници по вестниците. Повечето се бяха насочили към Хари Макглейд. Той бе станал медийна звезда, макар че „звезда“ не бе най-подходящата дума за него.

Как Хари се бе досетил за Чарлз беше лесно обяснимо. Той имаше запис на предаването в апартамента си. След като напусна управлението, той е гледал предаването и е направил очевидния извод. След това се е обадил на приятелчето си Макс Трейнтър и бързо е получил адреса и името на Корк.

Макглейд се беше опитал да ни изпревари и да се радва сам на славата. Кое то, на практика стана впоследствие.

— Този мъж беше последният блат на лайнната торта — сподели Макглейд пред пет канала, отделно за „CNN“.

Даян Корк беше загубила доста кръв и се наложи да ѝ направят десетки шевове, но щеше да се възстанови. Поне физически. Психически беше истинска развалина.

Ходих да я видя два пъти оттогава, като се опитвах да попълня липсващите парченца от пъзела.

Подала е молба за развод през май месец, веднага след „Шоуто на Макс Трейнтър“. Той я е пренебрегвал и я е обиждал, но никога не я е наранявал. Звучеше ми странно, но д-р Мълруни ми каза, че много от

семејните серийни убијци не покажат агресија спрејмо семејството си. Пестили са ја за патуванјата си.

Даян не е знаела за престоите му в затвора, никога не се е среќала със семејството му и никога не е предполагала, че всеки път, кога го няма вкџи, тој е бил навџн, отвличал е и е убивал хора.

Мајката на Чарлз, Лиза Корк, умрјала от рак скоро след неговото рајдане. Направихме опити да открием баца му, Бџди Корк, но без успех.

Проучване на миналото на Бџди Корк разкри, че е арестуван два пџти за насилие върху деца и двата пџти е бил оправдан. Очевидно положението му на преподобен отец в местната цџрква е било достатџчно, за да оправдае побоите над децата му.

Преди десет години е уволнен от цџрквата, но с едно телефонно обаждане стана јасно, че д-р Бустџр е бил един от редовните енориаши — сџщият Бустџр, кога Чарлз убива, за да получи секонала. Бустџр е знаел, че Чарлз е момчето на Бџди. Затова и оставя бележката в рецептурника на местопрестџплението.

И за да стане всичко јасно, д-р Мџлруни откри сџвпадения при писмата на Дџиндџифиловија мџж с чернови в кџцата му, както и с формулар за „Шоуто на Макс Трејнтџр“.

Обискџт на наетата под наем кџца разкри шестстотин снимки и дванајсет домашно направени касети. Те показваха подробно как Чарлз измџчва и убива животни, деца и жени. Беше сформирани специален отряд за разпознаване на жертвите. Аз бях поканена да заема рџководната функција, но след като изгледах една от касетите знаех, че няма да сџм в сџстояние да изгледам останалите и отказах.

Тялото на Чарлз, обезглавено, беше извадено от канализацијата на четири пресечки от мястото, кџдето Хари го застреля. В своя доклад патоанатомџт Фил Бласки отбеляза, че това е нај-добрата лоботомия, кога некога е виждавал.

Даян Корк ни разкри мистеријата около дџиндџифиловите курабийки. С Чарлз са ги пекли за пџрвата си Коледа заедно. Те ги глазирали и ги слагали на елхата всјака година. Откакто се разделили, не ги била виждала.

Хџрб беше поканен в дома на кмета за вечерја, тџй като тој беше главнијат следовател по случая, след като капитанџт ме отстрани. Не ме поканиха, но Хџрб сподели, че е јал и за двама ни. Вџпреки че не си

общувах с властниците, ми беше позволено да се върна на работа и вътрешното разследване беше прекратено. Върнаха ми загубеното оръжие и дори ми се обади известна журналистка със собствено предаване в най-гледаното време. Тя искаше да ми задава въпроси само за Хари. Естествено, затворих ѝ.

Хвърлих още монети на масата и Фин се върна с две бири.

— Губещият черпи — напомних му аз.

Разбих топките. Отпих от бирата и натърках щеката с креда. След това направих един поразителен удар, вкарвайки две топки едновременно. Фин изпсува.

Към единадесет бях вече с 30 долара напред. Фин ме нарече с няколко имена, докато си тръгвах и ме накара да му обещаая, че утре пак ще играем, за да си навакса. Съгласих се и му казах, че ще използвам парите му.

Докато се връщах към апартамента си, започна да вали. Първият сняг за сезона. Беше красив, блестящ на уличните лампи, открояващ се на фона на небостъргачите. Покриваше цялата мръсотия. Усмихнах се, но после ентузиазмът ми секна, като си представих как ще трябва да си изровя колата сутринта.

Когато влязох в апартамента, на секретаря ми имаше съобщения. Първото беше от Лейтъм, моята злополучна среща за обяд. Оправяше се и ме молеше да му занеса пица, когато отивам утре да го посетя.

— Храната тук е ужасна. Сякаш задушават всичко.

Не таял никаква омраза към мен, просто изразяваше шеговито разочарованието си, че третата ни среща няма да е така вълнуваща, като първите две.

Чудесен човек. Ще ми допадне да го опозная.

Второто обаждане беше от един репортер от списание „Тайм“, който искаше да разбере дали ще се съглася да си поговорим за Хари.

Последното беше от разтревожената ми майка, която не ме беше чувала през последните двацет минути и се притесняваше дали съм добре. Обадох ѝ се.

— Добре съм, майко. Щастлива ли си, че се върна в къщата си?

— Да, слава на бога, че всичко приключи. Така ме боли, едвам се мърдам.

Сянка на паникьосване.

— Още ли те боли бедрото. Ти ми каза, че...

— Бедрото ми е добре, Жаклин. Не съм още за обгрижване. Боли ме заради този вагабонтин, г-н Грифин. Та той е като машина. Продължава и продължава — кълна се, не съм спала последните три нощи.

Май малко прибързах с извода, че майка ми не може да се грижи за себе си.

След обаждането си направих сандвич и седнах в люлеещия се стол с една от последните книги на Ед Макбейн.

Следващото нещо, което помня, и то без усилие да го постигна, бе, че бях заспала.

ГЛАВА 46

Събудих се на следващата сутрин отпочинала, ободрена и в настроение за упражнения.

Давах го по-полека, щадях ранения си крак, но все пак успях да направя обичайните си упражнения. Трябваше да пропусна коремните преси, защото имах голяма синина на корема, грозен белег на опита да ме прострелят. Но компенсирах с няколко допълнителни лицеви опори.

Снегът от вчера не се беше задържал, така че нямаше нужда да откопавам колата си. Но въпреки това трябваше да направя осем опита, преди да запали, а до управлението загасна два пъти.

Не позволих това да помрачи доброто ми настроение.

Когато пристигнах, разбрах, че Бенедикт е в моргата с роднините на Джоан Форти, първата жертва. Тя беше идентифицирана чрез „Шоуто на Макс Трейнтър“ и нейните родители бяха намерени в Ню Джърси. Случаят на Джинджифиловия мъж официално беше приключен.

Сега трябваше да се заема с несвършената работа. Наръгване с нож. Обир и бягство. Убийство на член на банда. Стрелба в училище.

Работата на лейтенант в „Тежки престъпления“ никога не свършваше.

След известно време концентрацията ми беше нарушена от двама души, които се отбиха в кабинета. Без да почукат. Бяха специален агент Дейли и Кърси, с еднакви костюми, прически и поведение. Чудех се дали си звънят сутрин, за да се уговорят с какво да се облекат.

— Така и не успяхме да ви поздравим за залавянето на убиец, лейтенант — каза Дейли.

Или беше Кърси.

Другият добави:

— Знам, че невинаги имахме еднакви мнения по случая, но се радваме, че всичко се разреши по най-добрия начин.

Стандартна процедура на федералните. Никога не си горят мостовите зад гърба.

— Корк беше ли сред списъците ви със затворници в компютъра? Спогледаха се, след това мен.

— Беше в списъка със заподозрени за нарушаване целостта на бонбони в Мичиган, но ОБИ не го беше включил в своята база с данни. Направихме проверка с разследващите полицаи и прочетохме техния доклад. Корк е викан на разпит и е пускан по два различни случая, но никога не са събирани достатъчно доказателства, за да го арестуват.

— Разбирам — опитвах се да изглеждам поносимо самодоволна. — А какво стана с коня?

Единият прочисти гърлото си. Другият се взря в несъществуващо петънце на ръкава си.

— Профилирането не е точна наука, лейтенант. Понякога сме малко в страни от истината.

— Аха.

— И така — имахте ли възможност да разгледате случая Хенсън?

— Моля?

— Стрелбата в училището? Почти съвпада с убийство в Плейнфийлд, Уисконсин от миналата година.

— И? — страхувах се от посоката, накъдето тръгнахме.

— Вашият капитан иска да работим заедно по случая. Щатската граница е прекосена.

О, не.

— Вижте, момчета...

Те се отправиха към вратата.

— Ще се върнем до два часа следобед, за да обсъдим по-нататък случая. Трябва да се възползваме от помощта на ОБИ, за да изработи профил на заподозрения и тогава да продължим.

След това излязоха.

Дотук с доброто ми настроение.

Аз продължих да се моря с „Монт Бумащина“, обработвах документи, хвърлях едни, други печатах. Винаги си оставях печатането за края, защото не бях много добра.

— Здравсти, Джаки.

Вдигнах глава над клавиатурата и видях Хари Макглейд да влиза в кабинета ми. Явно вече никой не чукаше, преди да влезе. Хари беше

с типичното за него облекло: кафяви панталони с лекета, бежово сако, дебела вратовръзка и всичко с толкова гънки, колкото няма и в дом за старци.

Трябва да си сложа ключалка на вратата.

— Какво искаш, Хари?

Продължих да пиша, за да покажа, че съм заета.

— Все още не си ми благодарила.

— За какво? — попитах аз и след това погледнах върху доклада си 97–723, на който бях написала „за какво“. Изпсувах и се пресегнах за коректора.

— За това, че те отведох при убиеца. Без мен никога нямаше да свържеш Корк с „Шоуто на Трейнтър“. Вероятно ще те повишат. Капитан Даниелс. Върви с почести. Длъжница си ми.

— Длъжница съм ти, така ли?

Не успях да открия коректора, затова задрасках грешката с химикал.

— Разбира се. Ето защо се отбих, за да ми благодариш и да ме черпиш една закуска.

— Вероятно ти трябва да ми купиш закуска. Ти си този, на когото предлагат роли в киното.

— Странно е, че го споменаващ, Джаки. Един агент от Холивуд ми се обади тази сутрин и прояви интерес да екранизират историята ми. Познай кой ще изпълнява моята роля?

— Дани де Вито.

— Много смешно. Ха-ха. Всъщност, Брад Пит е проявил интерес. Но преди да започнат да ме зариват с пари, има един дребен въпрос за правата.

Макглейд извади някакви листи от джоба на панталона си.

— Ти само подпиши тук...

— Няма начин, Хари.

— Хайде, Джаки. И за теб ще има пари. Искам да кажа, няма да са много, но ще ми направиш голяма услуга.

— Няма да стане.

— Нека да го обсъдим на закуска.

— Имам си работа за довършване.

Хари сложи ръце на бюрото ми и се наведе над мен.

— Майната ѝ на работата. Когато се върнеш, пак ще е тук. Ела да закусиш със стар приятел. И без друго работиш твърде много. Радвай се на живота, Джаки. Разведи се с работата си.

Не бях сигурна дали закуска с Хари би могла да се определи като радост от живота, но това, което каза, доста приличаше на думите на Хърб. Исках ли накрая на живота си епитафията ми да гласи „Беше добър полицай“?

Вероятно исках.

Но дори и доброто ченге трябва да се храни.

— Добре. Кратка закуска. Но нямам желание да се виждам на екрана, Хари.

— Няколко от големите звезди са проявили интерес към твоята роля, Джаки. Дочух да споменават името Розан. Това е правило на Холивуд. Всички готини герои имат нужда от комедиен партньор.

— Сега със сигурност няма да подпиша документите.

— Разбира се, че няма.

Пак се ухили, а аз станах и си взех палтото.

— Знам едно чудесно местенце, току-що го отвориха — Хари ми отвори вратата, първата джентълменска постъпка, която виждах от него. — Ако не ти допадне, аз ще почерпя.

— Още отсега не ми харесва.

Излязохме навън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.